

ONSDAG DEN 14. FEBRUAR 2007

FORSÆDE: Luigi COCILOVO

Næstformand

1. Åbning af mødet

(Mødet åbnet kl. 9.00)

2. CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Giovanni Claudio Fava for Det Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger om CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger (2006/22000(INI)) (A6-0020/2007).

Giovanni Claudio Fava (PSE), ordfører. - *(IT)* Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Efter et års arbejde, over 200 høringer, syv missioner i udlandet og en analyse af over tusindvis af sider og dokumenter er det, som vi forelægger for Parlamentet her til morgen, ikke bare en betænkning, der markerer afslutningen på vores udvalgs arbejde, men først og fremmest en nøje analyse af fem års overdrivelser og misbrug, der ofte er blevet tolereret under påskud af, at man bekæmper den internationale terrorisme.

Bekæmpelse af terrorisme er en udfordring, som vi alle er engageret i uden undtagelse, men vi må heller ikke acceptere, at de grundlæggende principper i vores traktater bliver krænket i denne udfordrings navn. Jeg vil nu komme ind på det, som vores mandat drejer sig om, nemlig ekstraordinære udleveringer. Vidste vores regeringer besked? Det var der helt sikkert nogle regeringer, som gjorde. De regeringer, som besluttede at sende deres agenter ud for at afhøre ofrene for udleveringer i Guantánamo, i Syrien og i Afghanistan, vidste besked. De europæiske ambassader i Sarajevo vidste, hvad der ville ske med de tilfangetagne algeriere, som blev overgivet til amerikanerne, selv om de lokale domstole havde givet ordre til, at de skulle løslades. Lederne af Sismi, den italienske efterretningstjeneste, vidste, at CIA var i gang med at planlægge bortførelsen af en person på italiensk område.

I forbindelse med disse sager er der et omfattende ansvar og en medskyld, som kun få europæiske lande kan sige sig fri for. Det viser de oplysninger, vi har indhentet. Der er ikke tale om meninger eller fordomme, men om dokumenterede, konkrete og alvorlige kendsgerninger, som er blevet bevist og efterprøvet. Til kendsgerningerne hører også de ubesvarede spørgsmål, selvmodsigelserne og udeladelserne, men hvis man ønsker at lukke øjnene for disse kendsgerninger, er det kun, fordi man mangler civilcourage og intellektuel ærlighed.

Hr. Gawronski spørger mig næsten hver dag, hvilke nye ting vi har fundet ud af i disse måneder. Mange nye ting, hr. Gawronski. Vi har fundet ud af, at der foruden de 21 udleveringstilfælde, som vi har rekonstrueret, er mange andre tilfælde, nemlig tilfangetagne uden ansigt, uden navn og uden nogen, der interesserer sig for deres skæbne, eftersom de ikke har noget vestligt pas. Vi har fundet ud af, at en mand er uskyldig. Han kan holdes fanget i Guantánamo og være frataget de mest grundlæggende rettigheder i næsten fem år, bare fordi ingen regering ønsker at tage ansvaret for hans løsladelse. Vi har fundet ud af, at tortur ikke nytter noget i bekæmpelsen af terrorisme. Det forklarede Maher Arar, som er et uskyldigt offer for en udlevering, og som blev tilbageholdt og tortureret i 12 måneder i Syrien.

Dette og meget andet har vi fundet ud af, fordi Mura Kurnaz og Maher Arar var vores vidner. Vi bad om, at de blev hørt af vores udvalg, og vi har brugt lang tid på at udspørge både dem og mange andre, nemlig ofre, pårørende, advokater og dommere. Det blev til 200 høringer og viste en gruppe sårede og ydmygede mennesker. Skulle vi nu lade som ingenting og stikke hovedet i busken, sådan som mange europæiske regeringer har gjort? Nogle ville måske foretrække nogle mere henstillende og forsigtige udtalelser, eftersom man måske mener, at misbrug, krænkelser og overdrivelser er den pris, man normalt må betale, når det gælder bekæmpelse af terrorisme. Det er forkert. Vores princippers styrke ligger i den strenghed, som vi anvender dem med, og det gælder også den betænkning, vi drøfter her til morgen. Parlamentet skal slå fast, at det er uafhængigt af interesser og politisk tilhørsforhold. Når det gælder

sandheden, repræsenterer ingen af os en regering eller et parti, men kun os selv, vores egen moralske ærlighed og vores integritet som mennesker og parlamentsmedlemmer.

Jeg vil først og fremmest gerne takke udvalgsformanden, Carlos Coelho, for hans ligevægtige måde at lede arbejdet på i det forløbne år. Jeg vil gerne takke alle tjenestemænd, assistenter og parlamentsmedlemmer, der har udført dette arbejde med særlig omhu og engagement. Det kapitel, som vi skriver her i Parlamentet i dag, er navnlig et resultat af denne fælles civile indsats. Vi forventer samme stringens af Rådet og Kommissionen og - tillad mig at sige det - samme konsekvens. Det er vores pligt at gøre den størst mulige indsats for - ikke bare ved hjælp af betænkningen - at de ting, der er sket i de sidste fem år, aldrig mere gentager sig.

Günter Gloser, *formand for Rådet*. - (DE) Hr. formand, hr. kommissær! For godt et år siden, i midten af december 2005, formulerede Europa-Parlamentet i den beslutning, hvor det krævede, at Det Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger blev nedsat, følgende: "Europa-Parlamentet bekræfter på ny sin beslutsomhed med hensyn til at bekæmpe terrorisme, men understreger, at kampen mod terrorisme ikke kan vindes ved at give afkald på netop de principper, som forsøges ødelagt med terrorisme, i hvilken forbindelse især beskyttelsen af de grundlæggende rettigheder aldrig må trues." Rådet er fuldstændig enig i denne holdning - dengang som i dag!

Min kollega Paula Lehtomäki understregede her sidste år i juli på vegne af det finske formandskab i forbindelse med forhandlingen om interimbetænkningen fra Det Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger, at "alle foranstaltninger mod terrorisme skal være i overensstemmelse med de folkeretlige forpligtelser, og at der ikke må være nogen kompromiser med hensyn til menneskerettigheder, flygtningespørgsmål eller humanitære anliggender". Rådet har ikke ændret denne holdning!

EU's udenrigsministre har også udtalt dette princip i forhandlinger med andre stater, vi har endda givet udtryk for vores bekymring over situationen i Guantánamo i forhandlinger med vores amerikanske venner og samtidig opfordret USA til at lukke denne fangelejr omgående.

Det tog den højtstående repræsentant for FUSP og generalsekretær for Rådet, Javier Solana, også stilling til under høringen for udvalget. Han fremhævede, at EU netop også over for USA konstant har taget hensyn til betydningen af de fælles værdier, som det gælder om at respektere højt i kampen mod terrorisme. For så vidt har Rådet opfyldt kravet herom i henhold til betænkningen for længe siden.

Med Det Midlertidige Udvalgs arbejde i forbindelse med CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger - ligesom med Europarådets undersøgelser - er der blevet stillet en række vigtige spørgsmål, og bevidstheden om betydningen af menneskerettighederne er blevet yderligere skærpet. Det Midlertidige Udvalgs høringer, udvalgets interimbetænkning og dette forslag til endelig betænkning har i en række medlemslande fundet sit sidestykke i parlamentariske og juridiske undersøgelser. Disse er ofte endnu ikke afsluttet. Heller ikke i mit land, hvor et parlamentarisk undersøgelsesudvalg behandler nogle af de spørgsmål, som også er blevet stillet i Det Midlertidige Udvalg.

Disse undersøgelser er i overensstemmelse med kravene i betænkningen. Og helt i overensstemmelse med subsidiaritetsprincippet forekommer dette mig også at være det rigtige niveau for sådanne undersøgelser.

For på mange områder, som udvalget har undersøgt, har EU ikke selv nogen kompetencer. Det gælder især i spørgsmålet om overvågning af efterretningstjenesterne. Det har både Rådet ved fru Lehtomäki og ved dets højtstående repræsentant og generalsekretær, Javier Solana, flere gange gjort opmærksom på over for Europa-Parlamentet og udvalget.

Man kan beklage det. Den gældende traktatsituation begrænser imidlertid nu engang a priori Rådet i sine muligheder for selv at være aktiv på disse områder.

Derfor er påtalen af Rådet i betænkningen med hensyn til, at det ikke har samarbejdet nok med Det Midlertidige Udvalg, efter min mening ikke berettiget. For både det finske og det tyske formandskab har deltaget i forhandlingerne om interim- og slutbetænkningerne i plenarforsamlingen. Og Javier Solana og EU's terrorkoordinator, hr. de Vries, har takket ja til invitationer til at komme i Det Midlertidige Udvalg og har besvaret alle spørgsmål inden for rammerne af deres mandat.

De forstår nok, at jeg i dette indlæg ikke kan gå ind på enkelte punkter i betænkningen. For det første foreligger der en række ændringsforslag, som jeg ikke vil foregribe. For det andet gælder for de afsnit, hvor man beskæftiger sig med enkelte medlemsstater, at formandskabet holder sig til den sædvanlige praksis og ikke offentligt kommenterer den fremgangsmåde, som falder ind under medlemsstaternes kompetence.

Det Midlertidige Udvalg har draget sine til dels vidtrækkende konklusioner og er kommet med sine kritiske bemærkninger til enkeltsager og enkelte medlemsstater som regel ud fra offentligt tilgængelige dokumenter og vigtige vidneudsagn. Af påstande opstår der således hurtigt kendsgeminger. Fra Rådets synspunkt ville mere tilbageholdende formuleringer i mange tilfælde have været ønskelige, især da nogle af de behandlede emner ikke kan betragtes som afsluttede uden omfattende aktindsigt.

Jeg mener imidlertid ikke, at Parlamentet og Rådet ligger så langt fra hinanden i substansen, som det formodes i det foreliggende udkast til betænkning. Jeg er overbevist om, at alle institutioner i Unionen baserer deres handel på de samme fælles og umistelige værdier. Rådet vil i hvert fald respektere de grundlæggende rettigheder og menneskerettighederne og fortsat forsvare dem aktivt indadtil og udadtil.

Franco Frattini, næstformand i Kommissionen. - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Efter de tragiske terrorattentater i hele verden er sikkerhed blevet en vigtig ret for borgerne, så vi alle kan leve i en verden med frihed og rettigheder. Det kan ikke benægtes, at sikkerhed er en af borgernes grundlæggende rettigheder, som gør det muligt at udøve frihedsrettighederne, men vi må aldrig glemme - sådan som det tit er blevet sagt her i Parlamentet - at lovlighed er en forudsætning for at garantere borgernes ret til sikkerhed. Med andre ord, mine damer og herrer, må sikkerhed aldrig være noget, der skal opnås for enhver pris. Eftersom dette er vores værdier, må vi ikke være bange for eller skamme os over at tage dette spørgsmål op i Parlamentet. Det er et spørgsmål, som vi har forsøgt at forklare og skabe klarhed omkring takket være Parlamentets arbejde og det bidrag, som mange af os har givet.

Først og fremmest må vi aldrig glemme, at når vi i en retsstat forsøger at finde sandheden, foregår dette ved hjælp af en identificering af præcise kendsgeminger, der skal undersøges af frie og uafhængige dommere. Anmeldelserne, klagerne og kendsgemingerne gør og gjorde det nødvendigt at finde frem til sandheden ved hjælp af nationale undersøgelser, og såfremt det fastslås, at loven er blevet overtrådt, skal de ansvarlige straffes. Der er ingen tvivl om, at der er nogle ansvarlige. Det er dog ikke EU-institutionernes, Parlamentets og Kommissionens opgave at afsige dom, men at bede om, at sandheden kommer frem. Det er klart, at sandheden - som er et resultat af undersøgelsesernes udførelse efter retsstatsprincipperne - vil kunne få nogle konsekvenser, både på institutionelt plan og på politisk plan.

Jeg hilser Parlamentets undersøgelse velkommen, da den - sådan som ordføreren, hr. Fava, sagde lige før - har givet nogle konkrete elementer, der er nyttige for undersøgelsesernes fortsættelse. Det er således dommernes opgave at undersøge sagen, og det er regeringernes opgave - det gælder både dem, der har gjort det, og dem, der endnu ikke har gjort det - at foretage administrative undersøgelser og straffe de upålidelige tjenestemænd. En tjenestemand, der overtræder loven under dække af tavshedspligten, forråder nemlig staten og de institutioner, han arbejder for, og er dermed en upålidelig tjenestemand. Når kendsgemingerne er blevet endeligt opklaret, er det dog regeringernes pligt at afsløre sandheden, også selv om denne sandhed måske ikke er rar at høre.

Det var Kommissionens opgave at bidrage til Parlamentets arbejde ved at give konkrete oplysninger, der har vist sig at være nyttige for Parlamentets undersøgelse. Men det er også Kommissionens opgave - når og hvis den sikre sandhed kommer frem - at drage konklusioner af dommene og derefter at stille nogle forslag.

Efter min mening er det navnlig parlamenternes og politikernes opgave at se fremad og foreslå nogle løsninger, der forhindrer, at dette sker igen. Jeg er sikker på, at alle dem, der har deltaget i denne undersøgelse, først og fremmest har gjort det for at tjene retssikkerheden og lovenes overholdelse og for at tjene sikkerheden som en rettighed. Efter den 11. september 2001 er sikkerhed nemlig ikke nogen valgmulighed, men en grundlæggende rettighed. Jeg stoler på, at alle dem, der har arbejdet med dette aspekt, vil blive ved med dette.

Det er således nødvendigt, at vi gør os nogle overvejelser om efterretningstjenesternes rolle. Rådsformanden sagde med rette, at der ikke kan vedtages nogen EU-lovgivning om efterretningstjenesterne, men det er nødvendigt med nogle politiske overvejelser omkring efterretningstjenesternes rolle. Jeg er fuldstændig overbevist om, at disse organer er vigtige, når det gælder bekæmpelsen af terrorisme, men de skal under alle omstændigheder arbejde under regeringernes

ansvar og med et præcist og klart mandat fra regeringerne. Derfor er det nødvendigt, at der opstilles regler på nationalt plan. I mange medlemsstater - også i mit eget land, Italien - foretager man i øjeblikket reformer. Der er dog et vigtigt aspekt, hvor det efter min mening vil være hensigtsmæssigt, at Parlamentet sender et signal, nemlig nødvendigheden af, at informations- og sikkerhedstjenesterne - eller efterretningstjenesterne, som de almindeligvis kaldes - er underlagt en mere effektiv kontrol fra parlamenternes side, ikke fordi de skal afsløre deres hemmelige aktiviteter - som er absolut nødvendige for bekæmpelsen af terrorisme - men fordi de skal gøre rede for deres afsluttede aktiviteter, dvs. det, der er blevet gjort takket være de indhentede informationer. Vi ønsker således ikke at få kendskab til de hemmelige informationer, men at få en overordnet redegørelse for aktiviteterne i et organ, der bør støttes og ikke bringes i miskredit, som om der var tale om en forbryderorganisation. Jeg mener dog, at en politisk kontrol fra parlamenternes side er absolut nødvendig.

Der er også andre aspekter, som kunne overvejes på europæisk plan. Her tænker jeg på brugen af lufrummet. Brugen af lufrummet er et af de punkter, der lægges vægt på i hr. Favas betænkning. Hvordan klassificeres de statslige fly, dvs. dem, der bruges til statens tjenester? Hvordan kan vi skelne dem fra civile fly? Det er et område, som Kommissionen kan give et bidrag på, eftersom vi med vores ansvar for lufttrafikken kan være med til at opstille nogle mere sikre kriterier, der gør det muligt at konstatere, om der er tale om en legitim brug, og som forhindrer misbrug under dække af, at der er tale om statslige tjenester, når der i virkeligheden ikke er tale om statslige tjenester. Det er et konkret bidrag, som vi kan give.

Jeg vil nu komme med nogle rent politiske overvejelser. Jeg tror, at det ville være en politisk fejltagelse at give indtrykket af - hvillket ikke er ordførerens erklærede hensigt - at det er USA, som er på anklagebænken. Det ville være en politisk fejltagelse, og jeg ville under alle omstændigheder ikke være enig i dette - det må jeg sige helt ærligt - eftersom vi snarere bør understrege, at det er terroristerne, der er på anklagebænken, dvs. dem, der har overtrådt lovgivningen, og som endnu en gang er klar til at ramme vores demokratiske institutioner. Når jeg siger dette, er det netop, fordi denne gådefulde sag - der utvivlsomt omfatter en lang række krænkelser - som bekendt netop er opstået takket være det store amerikanske demokrati og takket være den frie presse i USA, der begyndte at afsløre kendsgerninger, som Europa-Parlamentet og andre institutioner - også domstole - har undersøgt. De ved udmærket, at USA's Kongres stadig beskæftiger sig med sagen, og at vi i det halvår, hvor Tyskland har formandskabet, agter at samarbejde med formandskabet om at puste liv i det euroatlantiske samarbejde, der bygger på to søjler, som er uadskillelige, nemlig sikkerhed og rettigheder.

Jeg tror, at vi skal blive ved med at lede efter sandheden og - sådan som det er vores pligt - at samarbejde med USA som ærlige allierede, der siger sandheden, også når den ikke er rar at høre, og som beder om, at de ansvarlige bliver straffet, hvis lovgivningen er blevet overtrådt. Til sidst vil jeg gerne sige, at hvis Parlamentet i dag er uenigt om dette delikate spørgsmål, vil dets budskab være svækket. Parlamentet vil til gengæld være stærkere, hvis det står sammen om en fast holdning og om en genoptagelse af samarbejdet om rettigheder og sikkerhed.

Jas Gawronski, for PPE-DE-Gruppen. - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Lige siden udvalget påbegyndte sit arbejde for et år siden, har vi forsøgt at forbedre denne betænkning og gøre den mere harmonisk, nyttigere og lettere at blive enig om. I dag må vi indrømme, at det ikke er lykkedes. Vi gjorde en fejltagelse allerede i starten, eftersom vi under vores første mission i Washington optrådte som en anklagedomstol - jeg beklager at måtte skuffe Dem, kommissær Frattini - og dermed lige fra begyndelsen vanskeliggjorde en dialog, der havde været nyttig for, at vi kunne nå vores mål.

Efter vores besøg i London sendte den britiske Europa-minister et brev til sine europæiske kolleger, hvor han frarådede dem at mødes med os. Selv om vi har mistet håbet om at forbedre betænkningen, gjorde vi et sidste forsøg på mødet i går, idet vi angav nogle nøglepunkter i vores ændringsforslag. Hvis de ikke bliver vedtaget, vil gruppen stemme imod. Ordføreren har allerede bekendtgjort - medmindre han har skiftet mening - at han ikke vil godkende vores nøgleændringsforslag, og derfor tyder alt på, at vores gruppe stemmer imod.

Tillad mig kort at lægge min koordinatorrolle fra mig og give udtryk for min personlige holdning. Jeg må indrømme, at mange i vores gruppe ville stemme imod betænkningen, selv om disse ændringsforslag blev vedtaget. Personligt vil jeg kun stemme for, hvis vi vedtager to ændringsforslag, som jeg har stillet, og som efter min mening er meget enkle, klare og acceptable. I det første ændringsforslag slås det fast, at efterretningstjenesterne er hemmelige og derfor skal have mulighed for at udføre hemmelige aktiviteter, så længe de ikke er i strid med lovgivningen. I det andet ændringsforslag slås det fast, at CIA må flyve,

hvornår og hvordan de ønsker, så længe det ikke sker i strid med lovgivningen. Hvis disse ændringsforslag blev vedtaget, ville jeg være tilbøjelig til at stemme for. Ordføreren forkastede dem. Efter min mening betyder den manglende godkendelse af disse ændringsforslag, at man med denne betænkning ikke bare ønsker at udpege, anklage og straffe de ansvarlige, men også gøre efterretningstjenesterne som sådan ineffektive og dermed udsætte os for hele ansvaret og for alle mulige eksterne trusler.

Derfor bryder vi os ikke om betænkningen. Vi bryder os ikke om den, fordi den er overflødig. Ordføreren, hr. Fava, citerer mig for at sige, at der ikke er noget nyt i betænkningen. Det er rigtigt, at jeg har denne holdning, og det er jeg ikke ene om. Det mener senator Dick Marty også. Han har været en vigtig allieret under udarbejdelsen og blev modtaget i vores udvalg som en helt og en hovedperson. I dag, hvor Deres betænkning er færdig, hr. Fava, siger Dick Marty dog, at der ikke er nogen nye oplysninger i betænkningen, at vi har kopieret det arbejde, han allerede har udført, og at han er skuffet over betænkningen. Den eneste forskel på betænkningen og Dick Martys rapport er, at det dokument, som De er ordfører for, hr. Fava, er blevet udarbejdet af 46 parlamentsmedlemmer og 13 tjenestemænd på fuld tid, mens Dick Marty nåede til samme resultat ved at arbejde alene.

Når det er sagt, vil jeg slutte af med at sige, at jeg er enig med kommissær Frattini. Vi skal naturligvis også forsvare menneskerettighederne, når det gælder bekæmpelse af terrorisme, men vi har ikke brug for betænkninger som denne, hvor man på forhånd har besluttet, at der er en ubestridt krænkelse af menneskerettighederne, nemlig USA, og hvor man udelukkende iværksætter undersøgelser til støtte for denne påstand.

(Bifald)

Wolfgang Kreissl-Dörfler, for PSE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Man kan ikke spille frihedens sang på voldens instrument. Denne sætning omfatter præcist det, det handler om her, nemlig om Fællesskabets grundlæggende værdier. Med rette er vi stolte over dem, og med rette forsvarer vi dem i vores daglige arbejde, her i Parlamentet, i denne klare betænkning.

Ja, den internationale terrorisme truer friheden og skal bekæmpes med alle til rådighed stående midler, men på grundlag af vores nationale love, den europæiske menneskerettighedskonvention og internationale aftaler som FN's antitorturkonvention. Det var netop det, det især handlede om i vores arbejde.

Krænkelsen af de internationale menneskerettigheder, af det europæiske retsgrundlag skal hænges ud og straffes. Det er ikke nogen gentlemanforseelse - som mange kolleger i udvalget ønsker at tro - det er umenneskeligt, umoralsk og forkert, det, der også er sket for europæiske borgere. Hvad er der sket med de mennesker, som er blevet bortført, solgt, overført, fængslet og tortureret? Hvem har foranlediget det, hvem var indblandet? Det gjaldt om at finde denne sandhed og ikke om at finde ud af, hvorfor den tyske statsborger El-Masri rejste til Skopje, hvorefter han blev bortført til Kabul og tortureret. Hvorfor den tyrkiske statsborger Murat Kurnaz, der er født og opvokset i Bremen, rejste til Pakistan, hvor han blev solgt, tortureret og bragt til Guantánamo, uden tiltale, uden forsvar i begge tilfælde.

Hvis der var en mistanke om eventuelle strafbare handlinger, skulle statsadvokaterne og domstolene afklare det. Vi har aldrig gjort krav på denne rolle. I intet tilfælde helliger målet imidlertid midlet. Det er dokumenteret, at CIA-agenter var indblandet i bortførelserne. Statsadvokaterne i Milano og München har udstedt arrestordrer mod CIA-agenter, og disse skal nu overføres til USA. Vi kan og må ikke tillade, at en efterretningstjeneste gør, som det passer den, på vores område, og at vores regeringer ikke forsvarer sig mod det.

Derfor opfordrer vi det tyske rådsformandskab til på vegne af alle medlemsstater at understrege, at de ikke tillader illegal praksis og overtrædelser af menneskerettighederne på deres territorier. I kampen mod enhver uret må loven ikke brydes, for så ville vi røbe intet ringere end grundlæggernes arv og Fællesskabets fundament. Europa står for retsstatslighed, magtdeling og demokrati. Europas politikere skal forsvare det. Laotse sagde: Man er ikke kun ansvarlig for det, man gør, men også for det, man ikke gør.

Det er også et spørgsmål om personlig og politisk moral, ikke kun om lovgivning, med hensyn til, hvordan vi forholder os her. For mig at se er dette udvalgs vigtigste fortjeneste at føre denne debat ind i EU, ind i samfundet og langt ud over vores grænser. Der må ikke være nogen vej fra Europa til Guantánamo.

(Bifald)

Ignasi Guardans Cambó, for ALDE-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Europas troværdighed er på spil her i dag. Når vi støtter denne glimrende betænkning, som er afslutningen på et års hårdt og seriøst arbejde i udvalget, giver vi udtryk for meget stor bekymring, lige så stor som alle andres, for sikkerhed og for sikkerhed under anvendelse af alle lovlige midler, herunder arbejde udført af efterretningstjenester, som kan operere inden for lovens rammer. Vi vil give udtryk for bekymring for det legitime ved at beskytte vores frihed og forbindelsen med vores nærmeste allierede. Men vi kan ikke støtte idéen om, at vores frihed kun kan beskyttes gennem en beskidt krig. Vi bryder os ikke om beskidt krig. Det ville repræsentere - det har repræsenteret - et frontalt angreb på vores værdier: Det, vi står for, og det, vi taler for.

Her har vi samlet en masse oplysninger, der beviser eksistensen af en ulovlig, til tider kriminel, plan til bekæmpelse af terrorisme, der opererer globalt og fremhjelpes, fordi nogle europæiske medlemsstater, nogle regeringer eller personer, som de kontrollerer, er passive eller måske endog samarbejder aktivt. End ikke Rådet er hævet over kritik for at være passiv. Vi har ikke optrådt som en domstol. Vi er et politisk organ, og det, vi skal stemme om her, er en politisk erklæring baseret på faktiske forhold. Forhold, der er kontrolleret, forhold, der er bevist, og forhold, som alle, der læser dette dokument, vil forstå er sande. Det er ikke den form for sandhed, der kan bevises punkt for punkt ved en domstol, for det havde vi ikke redskaber til. Hvorfor ikke? Fordi mange af de involverede regeringer ikke hjalp os med at få de redskaber. Men de faktiske forhold er afdækket.

Dette er ikke det rene opspind. Vi har mødt ofrene - dvs. de, der kunne komme, for nogle er stadig i fængsel. Nogle er uskyldige mennesker i Guantánamo, som blev hentet i deres hjem efter at være blevet rensat ved en domstol. Vi fremkommer altså med en politisk erklæring og sender et budskab til de europæiske regeringer og til medlemsstaterne. På vegne af millioner af europæiske borgere siger vi til dem: "I kan ikke gøre dette i vores navn. I kan ikke bekæmpe terrorisme gennem en beskidt krig i vores navn. Gør det ikke i vores navn, for I repræsenterer os ikke, når I bekæmper terrorisme med disse midler." Det er den erklæring, som Parlamentet skal stemme om i dag. De kan støtte den eller lade være, men det er det, der bliver sat til afstemning om nogle få timer.

(Bifald fra ALDE-Gruppen)

Konrad Szymański, for UEN-Gruppen. - (PL) Hr. formand! Det Midlertidige Udvalg har arbejdet i 12 måneder. I løbet af den tid er frygten hos dem, der var imod at oprette det, blevet berettiget. Udvalget har ikke været i stand til at fremlægge nye beviser for, at medlemsstaterne deltog i ulovlige aktiviteter. Det har blot indsamlet oplysninger om mediernes og offentlige anklageres aktiviteter i medlemsstaterne. Sidstnævnte har selv truffet de nødvendige foranstaltninger i meget få enkeltssager uden assistance fra udvalget.

Manglen på håndfaste beviser har fået den europæiske venstrefløj til at offentliggøre ting uden at tage hensyn til kendsgerningerne. Der er et gammelt ordsprog, som siger, at hvis kendsgerningerne ikke passer til de fastsatte forudsætninger, så meget desto værre for kendsgerningerne. Det er grunden til de latterlige beskyldninger imod hr. Solana og hr. de Vries. Det er også grunden til de latterlige beskyldninger imod mere end halvdelen af medlemsstaterne for manglende kontrol med deres luftrum, hvilket siges at have medført, at enkeltpersoner er blevet kastet i torturkamre. Det er også grunden til de latterlige formuleringer, der anvendes i visse kapitler og ændringsforslag. Hvis det eneste, vi kan sige, er, at der f.eks. i Polen ikke er bevis for eller imod teorien om, at der eksisterede tilbageholdelsescentre i Polen, er det bedst at lade være med at sige noget.

Cem Özdemir, for Verts/ALE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. næstformand i Kommissionen, mine damer og herrer! Jeg vil først især takke vores ordfører, Claudio Fava, for hans arbejde. Jeg vil også gerne udvide min tak til at gælde vores udvalgsformand, hr. Coelho, og medlemmerne af udvalgssekretariatet, som har udført et fremragende arbejde. Dette udvalgsarbejde er også et godt eksempel på et godt og vellykket samarbejde med Europarådet og dets særlige efterforsker Dick Marty. Samarbejdet foregik, såfremt det var muligt, med nationale undersøgelsesudvalg, ngo'er, repræsentanter for den fjerde magt - medierne - og af og til også med den udøvende magt, men desværre ofte også mod den udøvende magt.

Jeg vil også benytte lejligheden til at udtrykke min forundring over, at regeringen i medlemsstaten Polen behandlede medlemmerne af udvalget som udsendte for Warszawa-pagten. Ikke alle synes præcist at forstå, at medlemskabet af EU ikke kun betyder rettigheder, men også pligter. Den, der ikke har noget at skjule, opfører sig ikke sådan.

Måske skulle resultaterne fra vores udvalg også føre til, at vi fremover i højere grad gør os tanker om beskyttelsen af menneskerettighederne inden for EU. Når alt kommer til alt, mister *acquis communautaire* ikke sin gyldighed efter tiltrædelsen af EU. Der er sikkert også behov for afklaring i ikke ubetydeligt omfang i mit eget land, Tyskland. Jeg vil gerne minde om Abu Zammar-sagen. Informationer fra tyske myndigheder til den amerikanske efterretningstjeneste førte tydeligt til, at han i 2002 blev bortført i det marokkanske Casablanca og blev smuglet til Syrien. Dér sad han i et torturfængsel, hvor han også blev afhørt af den tyske efterretningstjeneste. Tænk også på El-Masri-sagen, som vi blev opmærksomme på i udvalget. Han og hans advokat venter stadig på en undskyldning fra USA. Også her skal den rolle, som den tidligere indenrigsminister i Tyskland spillede, afklares. Tænk til sidst også på Murat Kurnaz-sagen, som vi også hørte om i vores udvalg. Hans advokats bebrejdelser om mishandling fra tyske militærfolks side i Afghanistan, men også den formodede forpurring af en tidligere løsladelse er tungtvejende bebrejdelser, som vores kolleger i Forbundsdagen helt sikkert vil følge op på. Én ting kan man sige med sikkerhed: Hverken den nuværende eller den tidligere tyske regering har lagt nogen overdosis af sympati for dagen i Kurnaz-sagen.

I alle disse sager har jeg tillid til, at vores kolleger i Forbundsdagen vil løse deres opgaver meget omhyggeligt. En sag har helt sikkert gjort indtryk på os alle i udvalget på en særlig måde, nemlig sagen om Maher Arar fra Canada, som tydeligt har vist, hvor lidt viden, der er erhvervet under tortur, bidrager til sikkerheden. Jeg bifalder udtrykkeligt, at han har fået tilkendt en erstatning. Men hvad vil denne erstatning kunne give ham tilbage af frihedsrettigheder og fysisk sundhed, som han har mistet?

Der skal også drages konsekvenser, når det handler om de fanger, der er blevet i Guantánamobugten. Tænk på uigurerne, tænk på usbekerne, tænk på folk fra Saudi-Arabien, som ikke kan vende tilbage til de lande, de kommer fra, fordi det handler om lande, som ikke anerkender menneskerettighederne. Her har vi i EU lejlighed til at bidrage med vores del, idet vi siger, at vi har forstået, vi er parate til at lære af fejlene fra fortiden.

Endelig handler det ikke om antiamerikanisme eller om naivitet i kampen mod terrorisme her. Hvad det ganske enkelt og tydeligt handler om, er vores fælles transatlantiske værdier, og det inkluderer demokrati og menneskerettigheder.

Giusto Catania, for *GUE/NGL-Gruppen*. - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Vi skriver i dag et historisk kapitel, og jeg vil navnlig gerne takke ordføreren, hr. Fava, og udvalgsformanden, hr. Coelho, for deres arbejde i udvalget.

Parlamentet har på en yderst stringent måde rekonstrueret de sidste par år af USA's afsporede strategi for at bekæmpe terrorisme. Denne strategi bygger på kriminelle metoder og krænkelser af menneskerettighederne, og det har været muligt at gennemføre den takket være de europæiske regeringers og efterretningstjenesters meddelagtighed. Condoleezza Rice sagde selv, at der ikke er sket nogen krænkelser af den nationale suverænitet. EU-institutionerne har også et ansvar, og det gælder først og fremmest Javier Solanas og Gijs De Vries' undladelser. Efter min mening bør man dog også fremhæve kommissionsformandens pinlige tavshed. Da han var Portugals premierminister, havde han udmærket kendskab til den amerikanske strategi, og det var da også ham, der afholdt det famøse topmøde på Azorerne, fem dage inden krigen i Irak startede.

Efter min opfattelse er der også en anden ting, som bør fremhæves. Kommissionens næstformand udtalte her i Parlamentet, at han ikke vidste noget om bortførelsen af Abu Omar, som fandt sted, da han var udenrigsminister i Italien. Jeg troede på ham, og det gør jeg stadig, men i mellemtiden har vi fået nye oplysninger, som efter min mening belyser sagen. Admiral Battelli, den tidligere chef for Italiens efterretningstjeneste, Sismi, har indrømmet, at han fik en liste fra CIA med navnene på 13 formodede terrorister, der skulle skygges, heriblandt også Abu Omar. Ifølge loven skal Sismi's chef rapportere til regeringen, og på daværende tidspunkt havde kommissær Frattini ansvaret for efterretningstjenesten i den italienske regering.

Afslutningsvis vil jeg sige, at det arbejde, som vi har udført, har gjort det muligt for os at få mange ting frem i dagens lys, selv om der stadig er andre ting, som skal undersøges nærmere. Vi tror på, at afstemningen i dag vil være nyttig i fremtiden, ikke bare så vi kan sige "aldrig mere", men også for at afdække et yderligere ansvar. En stor romersk historiker sagde, at "de laver en ørken og kalder det fred." Vi mener, at freden skabes ved at undgå ørkenen og ved at undgå at slå retsstaten ihjel under dække af en fejlagtig bekæmpelse af terrorisme.

Gerard Batten, for *IND/DEM-Gruppen*. - (EN) Hr. formand! Kernen i denne betænkning er to temaer, som er meget populære blandt mange medlemmer af Europa-Parlamentet, nemlig deres dybt rodfæstede antiamerikanisme og deres evige ønske om at benytte ethvert påskud til at forlange, at EU får mere magt.

Bortførelse, mishandling og fængsling af mistænkte uden rettergang er forkert, og det er i øvrigt grunden til, at jeg og Det Forenede Kongeriges Uafhængighedsparti er modstandere af den europæiske arrestordre og Det Forenede Kongeriges eksisterende udleveringsaftaler med USA. Desuden er denne betænkning spekulativ og uden klare beviser.

Den frie demokratiske verden er ikke involveret i en krig mod terrorisme. Dette er en misforståelse, der gentages i denne betænkning. Vi er involverede i en krig om ideologi - en krig, som vi ikke indledte. Ideologien er fundamentalistisk og yderliggående islam, en ideologi uden humanitære eller civiliserede restriktioner. Gudskelov står USA i spidsen for modstanden imod den.

Luca Romagnoli, for *ITS-Gruppen*. - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg deltog i undersøgelsesudvalget som løsgænger - undtagen ved den endelige afstemning, hvor jeg repræsenterede ITS-Gruppen - for at forsøge at forstå, om der er hold i beskyldningerne mod medlemsstaterne om hemmelige aftaler og meddelagtighed, når det gælder menneskerettighedernes krænkelse.

Jeg vil starte med at sige, at i modsætning til mange udvalgsmedlemmer, til ordføreren og til det parti, som han tilhører, bør Europa ifølge programmet for mit parti, Den Trefarvede Flamme, og ifølge min personlige overbevisning spille en anden rolle i den geopolitiske kontekst, og jeg mener - også i modsætning til hr. Fava - at Den Atlantiske Alliance er et forældet instrument, eftersom den giver Europa en underordnet rolle. På denne ideologiske baggrund kunne jeg således kritisere de aktiviteter, der er blevet udført - og generelt alle aktiviteter - af CIA og af enhver anden organisation, som arbejder for USA og NATO på EU's område.

Jeg tror dog, at det objektivt set vil være lige så fornuftigt at sige resolut nej til konklusionerne i hr. Favas betænkning, da betænkningen ikke blot er gennemsyret af hykleri, eftersom man sætter spørgsmålstegn ved aktiviteter udført af et land, der anerkendes og accepteres som allieret, men også er tendentiøs og ikke indeholder andre oplysninger end det, som mange aviser allerede har skrevet. Enhver krænkelse af menneskerettighederne er naturligvis forfærdelig, forkastelig og uacceptabel, men at forlange en formodning om uskyld for efterretningstjenesternes vedkommende er latterligt og farligt, hvis formålet er at beskytte folk og stater. Også på grund af denne beskyttelse kan vi ikke stemme for hr. Favas betænkning uden en vedtagelse af mange af de ændringsforslag, der er blevet stillet, navnlig hr. Pirillis og hr. Gawronskis ændringsforslag.

Roger Helmer (NI). - (EN) Hr. formand! Dette CIA-udvalg har været en "også mig"-øvelse fra begyndelsen. Europarådet udarbejdede under den schweiziske senator Dick Marty en rapport om ekstraordinære overførsler, og derfor måtte Europa-Parlamentet også udarbejde en.

En britisk minister sagde, at Marty-rapporten var "lige så fuld af huller som en schweizerost", og Fava-betænkningen er ikke meget bedre. Som senator Marty har sagt, har vi med langt flere ressourcer forelagt meget få kendsgerninger, der kan tilføje noget nyt til hans egen rapport. Vi har samlet mange avisudklip. Vi har været besatte af at indsamle oplysninger om flyvninger med lange lister over flybevægelser, og vi får at vide, at disse fly *kan* have været ejet af selskaber, der *kan* have en eller anden forbindelse med CIA. Men vi har ingen idé om, hvem eller hvad der var om bord på disse fly.

Under hele vores arbejde har vi forsøgt at kæde flyvninger sammen med overførsler. Vi har ganske enkelt antaget, at CIA-flyvninger er lig med udenretslige overførsler af mistænkte. CIA kan imidlertid have mange gode grunde til at flytte personer og materiel rundt i verden.

Vi rejste til Washington fast besluttede på, at indflydelsesrige amerikanske politikere skulle tvinges til at vedgå deres skyld, men vi blev mødt med et fast svar. Den amerikanske regering indrømmer, at der fandt nogle få overførsler sted umiddelbart efter den 11. september, men langt færre, end vi havde lagt op til.

Vi hørte en række mennesker påstå, at de havde været ofre for overførsel, men de havde meget få beviser, der kunne godtgøre det. Vi rejste, med store udgifter til følge, til Makedonien, men alt, hvad vi fik ud af det, var, at makedonske hoteller og grænseposter fører noget ufuldstændige registre.

Sagen er, at alle vores bestræbelser gik ud på at skabe grundlag for antiamerikansk propaganda. Vi burde alle sammen skamme os over den dybe understrøm af antiamerikanisme i Parlamentet. Fava-betænkningen er det seneste eksempel herpå.

Det var imidlertid ikke nok at angribe USA. Vi angreb også medlemsstaternes regeringer og beskyldte dem for hemmelige aftaler med de amerikanske sikkerhedstjenester. Personligt ville jeg være bekymret, hvis de europæiske regeringer *ikke* samarbejdede med USA om krigen mod terrorisme.

Især var det ondskabsfulde angreb, som udvalgets næstformand Baroness Sarah Ludford satte ind mod en af mine vælgere, nemlig den britiske minister Geoff Hoon, et brud på reglerne for høflig politisk samtale, og det er en skændsel for Parlamentet.

Vi gør ret i at insistere på menneskerettigheder og menneskelig behandling af terrormistænkte, men vi kan ikke forvente, at hverken europæiske eller amerikanske sikkerhedstjenester skal operere under konstant kontrol, som grænser til chikane fra medlemmer af Europa-Parlamentets side.

Denne betænkning vil ikke fremme menneskerettighederne. Tværtimod vil den støtte og tilskynde netop de terrorister, der ønsker at sætte en stopper for vores livsstil. Hvis vi vedtager denne betænkning, vil de vide, at vi er mere bekymrede for terrormistænktets velbefindende end for sikkerheden for de mennesker, vi repræsenterer.

(Bifald fra højre)

Carlos Coelho (PPE-DE). - *(PT)* Hr. formand, hr. næstformand i Kommissionen, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Jeg har fem bemærkninger at fremsætte. For det første vil jeg gerne Claudio Fava for hans fremragende arbejde og for hele den indsats, som han gennem et år har ydet med at udarbejde denne betænkning, men også det midlertidige udvalgs næstformænd, baronesse Ludford og de herrer Dimitrakopoulos og Özdemir, for det loyale samarbejde, som jeg har nydt godt af, de politiske gruppers koordinatore og medlemmerne af det udvalg, som jeg har været formand for, da denne betænkning jo også skyldes deres indsats, og endelig det sekretariat, hvis fine arbejde har været os til uvurderlig støtte.

For det andet mener jeg, at Europa-Parlamentet udfylder sin rolle. Nogle har villet nedtone eller ignorere dette spørgsmål, fordi det kunne være pinligt for vores allierede. Det har vi valgt ikke at gøre. Vi har stået fast på vores værdier. Som kommissær Frattini har sagt i dag, kan vi ikke få sikkerhed for enhver pris, og det er her forskellen ligger. Det er ikke kun, fordi det er vores værdier, men fordi der altid vil være uskyldige ofre, hvis vi ikke gør sådan. Her har der været udskyldige ofre. Vi har modtaget og hørt nogle af dem i vores udvalg. Jeg vender mig stærkt imod den kyniske holdning hos dem, der mener, at det er uundgåeligt, og at vi bør se på det som utilsigtede sidevirkninger.

For det tredje har vi udført vores arbejde uden at overskride vores mandat. Vi har ikke kunstigt forlænget vores mandat i modsætning til, hvad nogle ville have foretrukket for at føre politisk kamp. Vi har vurderet fakta, fundet uacceptabel adfærd, påpeget undladelser og foreslået mere end 40 henstillinger for at gøre det vanskeligere for disse forhold at gentage sig i fremtiden.

For det fjerde kunne vi have nået mere. Det kunne vi, hvis vi havde fået mere samarbejde. Jeg vil gerne fremhæve og takke for det fremragende samarbejde, som Kommissionens næstformand, Franco Frattini, har præsteret. Jeg beklager, at samarbejdet med de fleste medlemsstater ikke har været så effektivt. Således har vi f.eks. i tilfældet med de lande, hvor der har været påstande om hemmelige fængsler, haft et fremragende samarbejde med Rumænien, men et elendigt samarbejde med Polen. Det var det eneste land, hvor ingen medlemmer af hverken regeringen eller parlamentet ville mødes med os. Jeg forstår godt, hvis det forstærker mistanken til disse lande.

Der har også været udvist et særdeles mangelfuldt samarbejde fra Rådets side, der har sendt os beskårede og ufuldstændige dokumenter, som angiveligt skulle være autentiske og originale. Ud fra princippet om loyalt samarbejde mellem institutionerne finder jeg ikke dette acceptabelt. Jeg mener, hr. formand, at vores betænkning kan og bør forbedres, men her drejer sagen sig her om politisk ansvar. Skal vi, eller skal vi ikke, forsvare vores værdier og vores borgere? Jeg tror, at nogle af medlemmerne var ægte overbeviste om, at disse anklager var ubegrundede, og at der ikke er foregået noget, hverken hemmelige fængsler, tortur, illegale transporter eller ulovlige tilbageholdelser af fanger. Vi har hørt flere vidnesbyrd i vores udvalg, og vi har i pressen hørt det vigtigste vidnesbyrd, nemlig fra den amerikanske præsident, der har anerkendt eksistensen af det ekstraordinære udleveringsprogram. Man kan ikke længere afvise fakta eller benægte beviser. Nu må vi samarbejde.

Jeg slutter af med at sige, at dialogen og det transatlantiske samarbejde om spørgsmål af fælles interesse må styrkes, i respekt for vores værdier, vores love og international ret. Det er også det, sagen drejer sig om i dag.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Hr. formand, hr. kommissær, hr. Gloser! Jeg er sikker på, at vi alle forstår betydningen af forhandlingen i dag. Den endelige betænkning fra Det Midlertidige Udvalg omhandler spørgsmål af grundlæggende betydning for EU-borgerne. Jeg taler selv som tidligere politisk fange.

Jeg vil sige følgende til modstanderne af denne betænkning, til dem, der er kommet med latterlige angreb imod det arbejde, vi har udført i over et år. Partiloyalitet eller ideologiske forskelle kan i forbindelse med mange emner splitte alle dem, der støtter denne betænkning. Vi er imidlertid forenet i overbevisningen om, at agenter fra efterretningstjenester skal handle inden for loven, og at ingen må udsættes for tortur eller berøves sin værdighed. Dette er for tiden den primære politiske skillelinje her i Parlamentet. Går man ind for *habeas corpus* eller for at give efterretningstjenester frie tøjler? Går man ind for hemmelig isolation og tilbageholdelsescentre eller retsstatsprincippet? Er man for eller imod anvendelse af tortur?

Mange europæiske regeringer og institutioner har ikke gjort den nødvendige indsats for at afklare de spørgsmål, udvalget har rejst. Jeg beklager særlig manglen på seriøst samarbejde fra den polske regerings side på trods af, at CIA-fly mellemlandede 11 gange i polske lufthavne i forbindelse med ekstraordinære udleveringer. Polske regeringsrepræsentanter hævder, at CIA ikke havde hemmelige tilbageholdelsescentre i Polen. På grundlag af det indsamlede materiale, og i betragtning af at man ikke har gennemført en uafhængig undersøgelse af dette forhold i Polen, er udvalget imidlertid efter min mening ikke i stand til kategorisk at udelukke, at der eksisterede sådanne centre på polsk område.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Hr. formand! Selv om det er rørende at høre den konservative hr. Helmer forsvare Labour-regeringen, vil de, der samarbejder om at nægte at se sandheden i øjnene med argumentet om, at en undersøgelse er antiamerikansk, blive flove, når de indflydelsesrige kræfter i Kongressen begynder at interessere sig for denne sag.

Kommissionsformand Barroso, som naturligvis kommer fra PPE-DE-Gruppen, centrum-højre, ønsker, at spørgsmålene om ansvarlighed og fremme af Europas værdier i verden figurerer side om side med sikkerhed i Berlin-erklæringen, som skal markere EU's 50-årsdag i marts.

Denne seriøse og professionelle betænkning, som jeg takker hr. Fava, udvalgets formand, hr. Coelho, og hele personalet for, drejer sig om ansvar for krænkelse af menneskerettighederne, som europæiske regeringer var indforståede med eller tillod finde sted på deres område. Den drejer sig om sikkerhed, men inden for rammerne af loven, hvor sikkerheden for ikke at ende som en tortureret hemmelig fange også tæller, og den drejer sig sandelig også om at fremme Europas værdier i verden. Det er værdier som demokrati, menneskerettigheder og retsstatsprincippet, som medlemsstaterne tilsluttede sig, da de undertegnede traktaten.

Jeg er enig med den amerikanske forsvarsminister Robert Gates, som ved sikkerhedskonferencen i München for nylig talte om Vestens sejr over totalitarismen i det 20. århundrede og vores modstand mod yderliggående ideologier nu. Han sagde: "Vores mest effektive våben dengang og i dag har været Europas og Nordamerikas fælles tro på politisk og økonomisk frihed, religiøs tolerance, menneskerettigheder, repræsentativt styre og retsstatsprincippet. De værdier holdt vores side sammen". Men hvorfor har Bush-regeringen - ikke amerikanerne som helhed - så givet afkald på den høje moral og tilsmudset USA's omdømme med et program for bortførelse, tvungen forsvinden, mørke fængsler, tilbageholdelse på ubestemt tid, grusom og umenneskelig behandling og udlicitering af tortur? Som Barack Obama har sagt, har USA ikke brug for at blive frygtet, men for at blive respekteret.

Det huer mig ikke, at den seneste undersøgelse af verdensopinionen viser en stærkt stigende fjendtlig indstilling til USA. Selv i Polen har mindre end fire ud af 10 et overvejende positivt syn på USA.

Europa er i de sidste fem år dumpet i en prøve om, hvorvidt det vil føre sine værdier ud i livet eller kun tale for dem. Vi har ikke haft mod til at nægte at acceptere torturflyvninger og ikke haft fantasi til at bruge Europas kapacitet til at være USA's ægte og forenede allierede, og det er på tide, at vi faktisk fører de værdier ud i livet.

Mirosław Mariusz Piotrowski (UEN). - (PL) Hr. formand! Hr. Favas betænkning kan høfligt beskrives som en kuriositet eller mere ligefremt som en skandale. Efter et års arbejde indeholder betænkningen

fra Det Midlertidige Udvalg ikke oplysninger, som offentligheden ikke allerede havde kendskab til. Udvalget har med andre ord ikke afdækket noget nyt.

I stedet for at få præsenteret nye oplysninger er vi blevet trakteret med ords kvalder, der omfatter udtryk som f.eks. "hylder", "takker", "er dybt bekymret over" og "fordømmer". Udtrykkene "beklager" og "er dybt bekymret over" forekommer mindst 52 gange i den 36 sider lange betænkning. Den britiske, irske, østrigske, italienske, græske, danske, rumænske og polske regering nævnes ved navn i denne negative sammenhæng. Betænkningen er upålidelig og tendentiøs. Der fremsættes holdninger, der er udvalgt til at passe til de antiamerikanske antagelser, der er fastsat fra begyndelsen.

Jeg vil stille følgende forslag. For det første bør den pågældende betænkning som helhed forkastes. For det andet bør der fastsættes klart definerede og indholdsrelaterede krav til udarbejdelse af betænkninger, således at vi fremover kan undgå forhandlinger om så pinlige dokumenter som hr. Favas betænkning.

Kathalijne Maria Buitenweg (Verts/ALE). - (NL) Hr. formand! Jeg er stolt over vores arbejde. I begyndelsen tvivlede jeg på, hvor meget vi virkelig kunne blotlægge, netop fordi det drejer sig om hemmelige operationer. Vi er faktisk stadig ikke nået til bunds, men bl.a. takket være hr. Favas og hr. Coelho's indsats, som jeg begge vil takke mange gange for deres arbejde som henholdsvis ordfører og formand, er der opstået en sandhedssøgende impuls, som fortsættes i de forskellige medlemsstater. Der er stadig mennesker, i hvert fald inden for regeringerne, men også her i Parlamentet, som hellere vil holdes i uvished, og for dem er denne bestænkning ikke godt nyt, for den indeholder helt klart oplysninger om mennesker, som er bortført fra europæisk område, om flyvninger - læg mærke til, hr. Helmer, at jeg ikke siger overførsler, men flyvninger - via Europa i fly, som CIA har lejet. Denne betænkning minder os også om de høringer, hvor mennesker personligt har aflagt beretning om det, de har oplevet, og den minder også medlemsstater om deres juridiske forpligtelser til at undersøge formodede krænkelse af menneskerettighederne, for det er det, der skal gøres.

PPE-DE-Gruppens og hr. Gawronskis reaktion har faktisk glædet mig overordentlig meget, for han sagde, at der ikke står noget nyt i betænkningen. Det er jeg faktisk enig i. Det centrale spørgsmål er naturligvis, hvorfor PPE-DE-Gruppen stemmer imod en betænkning, som indeholder kendte oplysninger.

Det er godt at se på fortiden, og jeg håber, at regeringerne på et vist tidspunkt får mod til også at sige, at der er en række ting, der tidligere er forløbet forkert. Jeg er imidlertid enig med kommissær Frattini i, at vi også skal se på fremtiden. Min gruppe ønsker derfor om et halvt år en ny forhandling med konkrete forslag for fremtiden, om hvordan vi fremover skal håndtere udleveringer og diplomatiske garantier, om retssagen mod formodede terrorister, om kontrollen med hemmelige tjenester, måske endda om europæisk kontrol - det kan vi tale om - med transnationale operationer. Jeg håber, at PPE-DE-Gruppen til den tid kan vise, at den ikke blot er en destruktiv faktor.

Sylvia-Yvonne Kaufmann (GUE/NGL). - (DE) Hr. formand! Canadas regering har taget ansvar. Den har undskyldt over for Maher Arar og lovet ham en erstatning. Det er et uhørt fattigdomstegn for Europa, humanismens vugge, at der ikke har været nogen regering hidtil, som har fundet det nødvendigt at følge Canadas eksempel. Heller ikke mit lands regering, som endda har rådsformandskabet for nærværende.

I Berlin erklærer man snarere, at man ikke ville have truffet en anderledes afgørelse i dag, og at man ikke ser nogen anledning til at undskylde. Det har jeg slet ingen forståelse for. En sådan adfærd er uværdig, beskæmmende og ikke acceptabel. Jeg har ikke nogen forståelse for, at politisk ansvarlige i mit land, især udenrigsminister Steinmeier, har afvist at give møde for vores udvalg og blot afgiver en eller anden erklæring om den lidelse, som Khaled El Masri og Murat Kurnaz måtte udholde. Man har gemt sig bag Forbundsdagens undersøgelsesudvalg og har ikke engang været parat til at erklære helt klart og uden forbehold over for Europa-Parlamentet, at kampen mod terrorisme ikke må være et carte blanche til at overtræde menneskerettighederne, ikke for nogen, ikke for efterretningstjenesterne og ikke for politisk ansvarlige. Hidtil har man ikke engang stillet sig det spørgsmål i Berlin, hvad vi kan gøre, således at der træffes en anden beslutning i fremtiden. Netop på denne baggrund, men også i betragtning af det forhold, at man i Berlin tydeligt forsøger med partipolitiske manøvrer at forpurre den komplette opklaring af bortførelsen af hr. El Masri og de mange års Guantánamo-kvaler, som hr. Kurnaz har lidt, må jeg sige, at jeg heller ikke har forståelse for PSE-Gruppens ændringsforslag 224. Jeg spørger vores kolleger, hvad der på trods af de stadig uafklarede spørgsmål i El Masri-sagen egentlig foranlediger dem til at anmode om en konstatering af, at der ikke har været nogen deltagelse fra de tyske myndigheders side i den ulovlige bortførelse.

Regeringerne har en grundlæggende pligt til at opklare alle overtrædelser af menneskerettighederne, som begås på deres territorium eller over for deres borgere. De skal bevise, at de konstant har handlet korrekt og i overensstemmelse med den europæiske menneskerettighedskonvention og Unionens fælles grundlæggende værdier. Derfor bør vi følge opfordringen fra Amnesty International og Human Rights Watch og vedtage en stærk betænkning i dag.

Georgios Karatzaferis (IND/DEM). - *(EL)* Hr. formand! Jeg har læst hr. Favas betænkning meget omhyggeligt. Den indeholder mange sandheder, og vi skal lykønske ham med dette, men hvem har skylden for den situation, der er opstået? Det er en situation, der opstod med landgangen i Normandiet, og vi accepterede det alle. Vi gav USA ret til at være Europas chef, og det gælder stadig i dag. De ulovlige flyvninger vidner om dette. Hver tyvende flyvning finder sted til mit land, Grækenland. Da vi fortalte ham det, brød den græske premierminister ud i latter. Da den lokale offentlige anklager tog ud til lufthavnen, nægtede man at lukke ham ind. Mit spørgsmål er: Kan den græske premierminister komme ind på denne form for amerikansk base? Kan hr. Barroso komme ind på basen i Souda? Vi har en stat i staten. På et eller andet tidspunkt er vi nødt til at styre i denne amerikanske suzerænitet. Den fører os ind i en blindgyde. Det fører os ud i konflikt, bl.a. med Rusland, hvor den kolde krig i henhold til aviserne i det væsentlige er startet og med Iran og Irak. Der er etableret en dårlig præcedens, som vi skal gøre en ende på med det samme. Vi skal ikke være tilfreds med resultater. Vi skal handle for at stille tingene på linje med amerikanerne.

Jean-Claude Martinez (ITS). - *(FR)* Hr. formand! Jeg lykønsker hr. Fava med hans betænkning, som yder parlamentsmedlemmers rolle retfærdighed.

I fire år har CIA-fly, der transporterede fanger, fået lov til at mellemlande i lande, hvor befolkningen rent faktisk har stemt for forfatningstraktaten og chartret om grundlæggende rettigheder. Man siger, at målet helliger midlet, men i denne forbindelse har midlerne, som består i at krænke folks værdighed og at udsætte dem for tortur, ført til et alt for velkendt mål, nemlig at udklækningsstedet for islamister er blevet udvidet.

Hr. Fava har derfor lært os tre ting. For det første, at USA har evige ledere, indianere som under den kolde krig og under McCarthy-æraen. Det er elev af Carl Schmitt og Heidegger, og man er enten dets ubetingede ven eller fjende, som Frankrig var for tre år siden. For det andet, at de europæiske ledere er børn af Machiavelli og hans tvetungethed og af Hanna Arendt og hendes ondskabens banalitet.

Den tredje lære, vi kan drage, og et budskab om håb er, at EU aldrig forsvinder. Det bliver tilsyneladende ledet af får, men får, som kan sidestilles med ulve.

FORSÆDE: Edward McMILLAN-SCOTT

Næstformand

Hartmut Nassauer (PPE-DE). - *(DE)* Hr. formand, mine damer og herrer! Bekæmpelsen af terrorisme - en af de mest truende farer for den civiliserede menneskehed - vil kun lykkes i fællesskab. Ved bekæmpelsen af terrorisme vil vi også skulle kræve tjenester af efterretningstjenester. Imidlertid kan terrorisme kun bekæmpes med succes, hvis vi overholder vores retsstatslige standarder og ikke sætter dem ud af kraft som led i terrorbekæmpelsen. Det skal være klart.

Der er bebrejdelser, som skal prøves og opklares, og som skal have konsekvenser: smugling af fanger, mishandlinger, hemmelige fængsler. Det er helt klart - og de relevante anklagemyndigheder er allerede begyndt at handle. Men hvilket bidrag yder denne betænkning? Ud fra retsstatslige synspunkter er denne betænkning en samling af mistænkeliggørelser, idet der bl.a. gives udtryk for en kraftig mistanke, at udvalget viser sin harme, at det kræver, at forhandlingsresultaterne meddeles, at det beklager, at Europol-direktøren nægtede at give møde - hvilket denne desuden indtrængende bestrider - at det mener, at det er meget sandsynligt, at ... osv. Det er utilstrækkeligt. Betænkningen holder helt tydeligt ikke stand med de retsstatslige krav, som vi selv stiller.

Lad os betragte det vigtigste punkt, som blev gjort til genstand for undersøgelsen, nemlig påstanden om, at der fandtes hemmelige fængsler i Rumænien og Polen. Det leverer betænkningen ikke engang skyggen af bevis på. Den leverer overhovedet intet, som man ikke kunne have læst i medierne i forvejen. For så vidt er betænkningen et slag i luften. Derudover er den tendentios. For læs engang, hvordan efterretningstjenesternes arbejde behandles generelt heri. Derfor vil vi i PPE-Gruppen kun stemme for, hvis den via nogle ændringer bliver bragt på rette kurs.

Jan Marinus Wiersma (PSE). - (NL) Hr. formand! Jeg vil gerne rose Claudio Fava, som efter min mening har klaret denne vanskelige opgave fortræffeligt. Mange kendsgerninger vedrørende praksis med ulovlige CIA-flyvninger og bortførelser er kommet frem i dagens lys. Det er veldokumenteret i betænkningen, og jeg er enig med formanden, hr. Coelho, i, at kendsgerningerne ikke kan fejles ind under gulvtæppet. Jeg roser ham for den måde, hvorpå han har ledet udvalget. Kendsgerningerne taler for sig selv, men lader også nogle spørgsmål ubesvarede. Hvad vidste medlemsstaterne om de ulovlige aktiviteter? De, som var rede til at kommunikere med udvalget, kunne ikke besvare alle spørgsmål, men de forsøgte det i det mindste. Andre nægtede simpelthen at tale med udvalget. Det er nu op til Rådet at reagere på betænkningen. Det kan godt være - som formanden for lidt siden sagde - at Rådet ikke har beføjelser, når det gælder efterretningstjenester, men det har medlemsstaternes regeringer og ligeledes nationale parlamenter, i større eller mindre grad. Yderligere undersøgelser er ønskelige, og det er også det vigtigste, vi beder Rådet om, nemlig fortsat at forsøge at finde ud af, om det er i overensstemmelse med traktatens artikel 6 og 7. Jeg er absolut enig i kommissær Frattinis bemærkning om, at det er på høje tid at undersøge, hvordan vores efterretningstjenester fungerer, især den demokratiske kontrol med dem, og at der også skal indgås bedre aftaler på europæisk plan om anvendelsen af vores luftrum. I sidste instans er det også en debat om bekæmpelse af terrorisme og især om at føre denne kamp mod terrorisme med andre midler end dem, amerikanerne bruger. Det er ikke kritik af USA, men en bekræftelse af vores egne værdier og vores egne udgangspunkter, når det gælder bekæmpelse af terrorisme. I den forbindelse drejer det sig om tilstrækkelig retssikkerhed for alle borgere.

Sophia in 't Veld (ALDE). - (NL) Hr. formand! Allerførst vil jeg sige, at dette ikke er en øvelse i antiamerikanisme, for jeg vil gerne minde alle om, at hele denne sag er sat i gang af de amerikanske medier på grundlag af lækager i den amerikanske efterretningstjeneste, og at den amerikanske Kongres og det amerikanske retsvæsen har sat grænser for præsident Bushs politik. Ærlig talt ville jeg ønske, at vi var lige så kritiske i Europa. Vi har ikke et problem med USA, men med vores egne europæiske regeringer, som var orienterede om de ting, der skete her. Det samme gælder for øvrigt også for NATO's generalsekretær, hr. de Hoop Scheffer, og jeg synes, det er meget beklageligt, at han ikke ville møde op her. Rådet må have mod til at iværksætte sin egen undersøgelse på grundlag af artikel 7 og omsider svare Europas borgere. Det er jo rigtigt, at vi i Europa-Parlamentet ikke har stærke juridiske beviser for alle beskyldninger, men vi er heller ikke en domstol. De europæiske regeringer har imidlertid nu en moralsk pligt til at besvare de ubesvarede spørgsmål, for beskyldningerne er overordentlig alvorlige. Jeg håber derfor på en så bred mulig støtte til denne betænkning under afstemningen i dag.

Boguslaw Rogalski (UEN). - (PL) Hr. formand! Den store europæiske heksejagt er forbi. De gode navne på lande såsom Storbritannien, Italien, Polen og USA bliver brændt på bålet.

Betænkningen om CIA's påståede hemmelige tilbageholdelsescentre er tendentiøs og upålidelig. Den er baseret på halve sandheder, antagelser og påstande. Den indeholder vidtrækkende konklusioner, hvoraf de fleste ikke underbygges af beviser. Alligevel har man i betænkningen afsagt dom over og besudlet adskillige staters ære, blot fordi de blev aktivt inddraget i bekæmpelsen af terrorisme i samarbejde med USA. Udvalgets arbejde har ikke bevist noget. Det har simpelthen fordømt dem, der prioriterede vores familiers og landes sikkerhed frem for en tænkt skade mod terrorister.

Vi gør ret i at huske, at terrorister ikke anerkender nogen som helst rettigheder, traktater eller konventioner. Det er paradoksalt, at denne betænkning giver grønt lys til terrorisme. Den viser, at EU under påskud af den nye menneskerettighedsreligion er rede til at yde større beskyttelse af terroristers menneskerettigheder, end den tilbyder sine egne borgere. Den eneste grund til alt dette er den usunde udbredte antiamerikanske holdning her i Parlamentet.

I den nuværende form kompromitterer betænkningen os i europæernes øjne. De forventer, at vi sørger for deres sikkerhed og ikke giver efter for terrormistænkte. Vi er blevet taget som gidsel for europæiske fordomme og mangel på fantasi. Vi bør forkaste denne betænkning. Terrorismen er en trussel af globale dimensioner, som kun kan kontrolleres gennem transatlantisk samarbejde.

Enighed gør stærk, som amerikanerne sagde efter 11. september.

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). - (ES) Hr. formand! Fava-betænkningen har i modsætning til, hvad mange forventede, allerede før der er blevet stemt om den, haft en katalyserende virkning af et for os ukendt og uforudsigeligt omfang.

Lidt efter lidt falder sløret, og sandheden kommer for en dag. Europa-Parlamentets midlertidige udvalg, som vi var mange, der var kritiske over for i starten, har langt overstøjet forventningerne. Arbejdet i

løbet af det forgangne år har bl.a., og takket være det samarbejde, det har haft med mange andre, der ønskede at komme til bunds i sagen, haft den samme effekt, som hvis man åbner en flaske champagne, der er blevet rystet i lang tid.

Det ville utvivlsomt have været en god og smuk metafor, hvis det ikke var, fordi flasken faktisk ikke indeholdt god champagne, men snarere en farlig blanding af slaphed, uansvarlighed, kriminel meddelagtighed og især en krænkelse af de værdier og principper, som vi hævder, EU bygger på.

Arbejdet kan derfor ikke stoppe nu. Tværtimod, det er nu, at vi skal koncentrere hele indsatsen for at nå til bunds i sagen, uanset hvem der måtte falde. Det skal ske på mindst tre niveauer: Ved at nedsætte undersøgelsesudvalg i de omtalte medlemsstaters parlamenter, herunder i mit eget land, Spanien, der skal fremme og støtte anklagemyndighedernes arbejde, og ved at Europa-Parlamentet behandler udviklingen i sagen som en del af den faste dagsorden i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender samt i Underudvalget om Menneskerettigheder.

Jens Holm (GUE/NGL). - *(SV)* Hr. formand! Den 18. december 2001 står faderen til fem børn Ahmed Agiza og venter på bussen i Karlstad i Sverige. Han har været på kursus i svensk. Dagen efter sidder han i en kold isolationscelle i Kairo i Egypten. Han er blevet tortureret og fornedret, både ved bortførelsen i Sverige og i Egypten. Dette skete for over fem år siden. Ahmed Agiza sidder stadig i fængsel i Egypten.

Ahmed Agiza kunne lige så godt have heddet Muhammed Al Zari, Abu Omar, Khaled El Masri eller et hvilket som helst andet navn på alle de fanger, som er blevet fængslset og tortureret af CIA, ofte i samarbejde med medlemslandene.

I denne betænkning dokumenterer vi 1.245 tilfælde af ulovlige CIA-flyvninger, ulovlige overførsler og masser af eksempler på tortur og overgreb. Dette er en betænkning, hvor der kræves juridiske undersøgelser i de lande, som ikke har indledt sådanne, f.eks. mit eget hjemland Sverige, samt kompensation og retfærdighed for de berørte. Med betænkningen kræves det også, at fangelejren Guantánamo lukkes.

Jeg vil afslutningsvis sige, at menneskerettigheder er universelle og ukrænkelige. Betænkningen viser, at de skal generobres hver dag.

Johannes Blokland (IND/DEM). - *(NL)* Hr. formand! I december 2005 besluttede Parlamentet at nedsætte et midlertidigt undersøgelsesudvalg. Dengang havde jeg kraftige indvendinger imod det. Europarådet havde jo også iværksat en uafhængig undersøgelse. Hvilke resultater har mere end et års høringer og undersøgelser nu ført til? Efter 130 høringer og en del rejser har undersøgelsesudvalget ikke kunnet afsløre meget mere, end hvad Dick Marty alene har gjort for Europarådet. Kan det oplyses, hvad undersøgelserne foretaget af Det Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger har kostet sammenlignet med udgifterne til Dick Marty's undersøgelse?

Et midlertidigt undersøgelsesudvalg kan ikke tvinge medlemsstaterne, Europol og NATO til at medvirke. Mere information vil det heller ikke få. At en medlemsstat ikke medvirker til denne undersøgelse, må ikke føre til mistænkeliggørelse af denne medlemsstat. Forslaget om at fratage medlemsstater deres stemmeret i Rådet som sanktion for at samarbejde med CIA er forkasteligt. Det er på tide, at EU og USA samarbejder mod terrorisme. Det kan kun ske i indbyrdes tillid. Lad os gøre en begyndelse til det.

Andreas Mölzer (ITS). - *(DE)* Hr. formand! I krigen mod terror synes ethvert middel at være tilladt, og her er ingen rettigheder åbenbart hellige. Da vi blev informeret om de umenneskelige tilstande og torturen i de privatiserede amerikanske fængsler, skulle der være kommet tydelige ord fra EU. Og senest da CIA begyndte at udvide sin illegale praksis til EU-medlemsstater, skulle man straks have sat en stopper for det.

Ikke nok med at de meget lovpriste værdier ikke blev respekteret, man så også uvirksomt til ved overtrædelser af folkeretten og menneskerettighederne og støttede det endda. Og så bliver de europæiske skatteydere oven i købet bedt om at betale for den selvudnævnte politimand USA's fejltagelser!

Denne tilbagevendende til stenalderen for menneskerettighederne er efter min mening en virkelig skændsel for EU. Vi må ikke lade os degradere til blindt adlydende vasaller for USA og da slet ikke til kasserere i USA's krigspolitik. En entydig erklæring fra EU og en undskyldning over for ofrene burde altså efter min mening have fundet sted for lang tid siden.

Marian-Jean Marinescu (PPE-DE). – S-au emis până acum păreri că acest raport are tendința de a prezenta puncte de vedere negative despre Statele Unite ale Americii sau despre serviciile secrete. Eu cred că, datorită faptului că majoritatea afirmațiilor se bazează pe supoziții și nu pe fapte clare sau dovezi, este un raport care exprimă până la urmă poziții care aduc prejudicii țărilor membre și implicit Uniunii europene ca ansamblu.

Unul dintre principiile de bază ale Uniunii Europene este apărarea drepturilor omului. Este adevărat că președintele Bush a declarat că au existat zboruri care au transportat persoane și că au existat centre de detenție, dar nu a făcut nicio precizare clară referitoare la locația acestor activități. Mi se pare exagerat să încercăm să ne acuzăm noi înșine fără a avea nicio dovadă în acest sens.

Apărarea drepturilor omului este o obligație a tuturor statelor membre. Aceeași obligație există însă și în ceea ce privește asigurarea securității cetățeanului. Este normal să se facă anchete atunci când există suspiciuni în acest sens, așa cum România a făcut, dar nu cred că este normal să se considere că aceste anchete au fost superficiale dacă nu s-a ajuns la o anumită concluzie dorită neapărat de cineva. Cred că trebuie să ne respectăm reciproc ca democrații și instituții parlamentare.

Consider incorect ca despre România să se vorbească în subcapitolul *Secret detention facilities*, neexistând nicio dovadă în acest sens, sugerându-se astfel o presupusă încălcare a drepturilor omului, în vreme ce despre alte țări, în conformitate cu articolul 150 din raport, să se vorbească despre existența cazurilor din capitolul *Extraordinary rendition*. Cred că este o dovadă a unei abordări incoerente.

Raportul are un număr mare de inexactități. Amendamentele Grupului PPE/DE corijează doar o parte din ele, dar schimbă mesajul politic într-unul constructiv, de eliminare a acuzațiilor nefondate și de prevenire pe viitor a unor eventuale cazuri similare.

Martine Roure (PSE). - (FR) Hr. formand! Først vil jeg lykønske hr. Fava med det meget grundige arbejde, han har udført i løbet af det sidste år, og jeg vil også takke hr. Coelho for hans upartiske ledelse.

Mange EU-medlemsstater har ikke opfyldt deres pligt til at overholde og beskytte menneskerettighederne, og vi skal benytte denne lejlighed til endelig at bringe erklæringerne om menneskerettigheder i overensstemmelse med de konkrete foranstaltninger, vi træffer på dette område.

Det drejer sig også om at vise styrken hos Parlamentet, som skal blive ved med at være upartisk og uafhængigt, og i den forbindelse bør Fava-betænkningen være et godt eksempel. Jeg opfordrer Parlamentet til løbende at tage krænkelser af menneskerettigheder op. Vi skal kunne udtrykke os frit, og vi skal vise, at vi er upartiske.

Dette omhyggelige arbejde har ikke været forgæves, da undersøgelserne blev foretaget i flere medlemsstater, og offentligheden var klar over, hvad det drejede sig om. Vi må ikke glemme, at vi står til ansvar over for vælgerne. Løsladelsen for nylig af Abu Omar og hans vidneudsagn om den tortur og mishandling, han har været udsat for, viser, at hr. Favas arbejde ikke har været forgæves. Vi skal fortsætte kampen for at finde sandheden om hvert enkelt tilfælde.

Endelig skal vi sende et stærkt budskab til alle myndigheder med ansvar for efterretningstjenester for at få dem til at forstå, at den slags begivenheder ikke længere kan finde sted, uden at Parlamentet reagerer.

Jeanine Hennis-Plasschaert (ALDE). - (NL) Hr. formand! Vi medlemmer af Parlamentet er valgt for at respektere og beskytte vores fælles demokratiske værdier, retsstaten, menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder. Det taler vi om i dag, det europæiske demokrati, hvori loven skal håndhæves som den højeste autoritet, hverken mere eller mindre. Medvirken eller tilladelse til et program med ekstraordinære overførsler og hemmelige fængsler, hvad enten det sker stiltiende eller udtrykkeligt, bevidst eller ubevidst, passer helt klart ikke til det, vi alle har underskrevet gennem international og national ret. Det skal være tydeligt, at forpligtelsen til respekt, beskyttelse og fremme af menneskerettighederne til enhver tid er bindende. Terrorismen skal og kan bekæmpes og overvindes med lovlige midler. Det er ikke acceptabelt, at menneskerettigheder ofres eller begrænses efter forgodtbefindende. Dermed går vi netop terroristernes ærinde. Det er derfor uforskammet at lade partipolitiske eller nationale interesser veje tungere i denne sag eller skyde skylden på antiamerikanisme. Sophia in 't Veld har ret i, at amerikanerne selv for længst har indrømmet det.

EU's troværdighed står på spil. Vi taler her om et kollektivt ansvar, og Rådet bør derfor påtage sig sit ansvar. Hr. rådsformand! En begrænsning i traktaterne er ikke nogen som helst undskyldning.

Eoin Ryan (UEN). - *(EN)* Hr. formand! Nogle argumenterer for, at vi alle sammen bør støtte denne betænkning, for ellers forsvarer vi ikke menneskerettighederne. Jeg må sige, at jeg er helt uenig. Jeg er modstander af flyvninger med henblik på ekstraordinære overførsler overalt, men jeg kan ikke støtte denne betænkning, fordi jeg mener, at mange af konklusionerne i den er politisk motiverede.

Lad os sige det ligeud. Vi taler om konklusioner og ikke resultater. Dette er ikke en betænkning baseret på beviser. F.eks. er påstandene om 147 formodede flyvninger til Irland og 300 flyvninger til Tyskland helt ubekræftede. Hvis disse konklusioner blev forelagt for en domstol som faktiske omstændigheder, ville de omgående blive afvist af domstolen som både unøjagtige og spekulative.

Europa-Parlamentet bør huske på, at mange af tingene i denne betænkning er konklusioner og ikke resultater. At det i en betænkning konkluderes, at alle CIA-fly bør forbydes i Irland og ikke i nogen af de andre 26 medlemsstater, er perspektivløst og endnu et tydeligt eksempel på, hvor politisk motiveret denne betænkning er blevet. Denne betænkning er ikke fremtidsorienteret. Der opfordres ikke engang til, at den 60 år gamle Chicago-konvention revideres. Det har jeg imidlertid et ændringsforslag om.

Nogle siger, at vi bør vende tilbage om et halvt års tid med forslag. Hvis vi har forslag, bør de være inddraget i betænkningen i dag. Jeg mener, at denne betænkning er fuld af konklusioner og ikke af resultater, og jeg må desværre stemme imod den.

Willy Meyer Pleite (GUE/NGL). - *(ES)* Hr. formand! Det er nu op til medlemsstaterne at gennemføre denne undersøgelse. Jeg håber, at min regering, den spanske regering, ikke hindrer nedsættelsen af et undersøgelsesudvalg i det spanske parlament, bl.a. for at undersøge de direkte flyvninger mellem de nordamerikanske baser i Rota, Morón og Torrejón og Guantánamo, og spanske politifolks mulige deltagelse i afhøringer i Guantánamo under hr. Aznars regering. Undersøgelsen er derfor på sin plads.

Jeg forstår, at der er medlemmer, der er imod hr. Favas betænkning. Det er de samme, som støttede Irak-krigen, denne ulovlige og umoralske krig, som har betydet en mere uretfærdig og usikker verden. CIA's lange arm kan mærkes, og den kan mærkes i nogle af indlæggene. Det forstår jeg, men nævnte medlemmer er nødt til at forstå, at debatten drejer sig om noget andet nu. Vi taler om at respektere loven og Folkeretten i forbindelse med terrorbekæmpelsen.

Jeg beklager derfor, at der er indlæg, der forsøger at fordreje denne fremragende betænkning.

Nils Lundgren (IND/DEM). - *(SV)* Hr. formand! Ordføreren hr. Fava har leveret en farvet og efter min mening dårlig betænkning, men i denne forhandling om CIA-flyvningerne er vi for en gang skyld inde på et område, hvor EU skal øve indflydelse. I EU's medlemslande skal menneskerettighederne respekteres. Kampen mod terrorisme må ikke føre til, at vi opgiver den respekt og begynder at ligne dem, som vi skal bekæmpe.

Det er sandt, at USA under præsident Bush er begyndt at bryde grundlæggende regler for det civiliserede samfund. CIA-flyvninger og hemmelige fængsler er bare en del af denne skræmmende udvikling. Det er frygteligt, at EU-lande, heriblandt mit eget hjemland Sverige, har medvirket. Disse medlemslande undskylder sig med, at de har fået diplomatiske garantier for, at de personer, som udleveres, ikke vil blive tortureret, at deres skyld vil blive prøvet i en retfærdig retssag, og at de ikke vil blive dømt til døden. Al erfaring viser, at sådanne garantier ikke er noget værd. Tortur og uretfærdige retssager er standard i mange lande. Skam over dem, som fortsætter med at medvirke til dette!

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). - *(ES)* Hr. formand! Udvalgets arbejde og hr. Favas betænkning, uanset hvordan de enkelte medlemsstater bliver behandlet, rejser efter min mening et par fundamentale spørgsmål.

Det første er, om alt er tilladt i forbindelse med det fænomen, der i sandhed rammer vores samfund, dvs. terrorismen. Det, vi gerne vil vide, er, om vi ønsker at opbygge et europæisk projekt, som er et retssamfund, hvor retsreglerne opfattes som værende værd at overholde, og hvor menneskerettighederne bliver respekteret og beskyttet, eller om vi, hr. formand, mener - og det er det andet element - at dette juridiske område med fælles værdier, som vi ønsker at opbygge, skal og kan være foreneligt med et venskabeligt og afbalanceret forhold til USA, en positiv og aktiv partner for EU, når det drejer sig om de transatlantiske forbindelser.

Det må vi besvare bekræftende, for over for den terrorisme, der truer os alle lige meget, skal svaret, med loven i hånden, også være det samme for os alle.

Hr. formand, jeg vil gerne komme med to bemærkninger til hr. Favas betænkning. Til trods for hans utrættelige indsats er der mange medlemmer i Parlamentet, der mener, at betænkningen ikke kommer med nye oplysninger i forhold til tidligere rapporter, f.eks. Europarådets, eller de oplysninger, der har været i pressen. Jeg vil gerne komme med en fundamental konklusion, nemlig at EU, til trods for, at vi har en europæisk koordinator til bekæmpelse af terrorismen og en højtstående repræsentant for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, ikke har kompetencer på dette område, for de ligger hos medlemsstaterne. Efter min mening bør EU på dette område tage et beslutsomt og fast skridt i den rigtige retning i et forsøg på at afhjælpe disse mangler.

Jeg slutter, hr. formand, med at sige, at der er medlemmer af Europa-Parlamentet, der tror, at de ved at slå - eller tro, de slår - på væggen med en hammer, laver huller. Jeg er også nødt til at sige, at det er beklageligt, hr. formand, at nogle kan blive forarget og fordømme Guantánamo, denne juridiske limbo - som vi tydeligvis ikke bryder os om - og forholder sig fuldstændig tavs, når det drejer sig om det styre, der reelt skader Cuba, dvs. Castros styre. Med deres tavshed bruger de to forskellige målestokke og udviser et meget beklageligt moralsk armod.

Stavros Lambrinidis (PSE). - (EN) Hr. formand! Det er værd at bemærke, at de eneste regeringer, der indtil videre officielt har indrømmet kendskab til deltagelse i de hemmelige CIA-overførsler og -flyvninger, er USA's og Bosnien-Hercegovinas - ingen andre! Derfor må man spørge sig selv, om Det Europæiske Råd og medlemsstaterne fortsat vil stikke hovedet i busken, hvis præsident Bush gør alvor af sin udtalelse om, at han vil vedblive med at gennemføre de samme ulovlige operationer, når og hvor det passer ham.

For at undgå, at disse og tilsvarende ulovlige aktiviteter gentager sig i fremtiden, skal der nu tages konkrete skridt. Rådet bør officielt fordømme disse aktiviteter og undersøge medlemsstaternes og dets egen viden og deltagelse. Kommissionen bør undersøge alle aftaler og ordninger med militære tjenester og efterretningstjenester i tredjelande for at sikre, at de respekterer menneskerettighederne og de grundlæggende rettigheder. Medlemsstaterne bør iværksætte officielle undersøgelser om de CIA-fly, der landede på deres territorium, underkaste efterretningstjenesters aktiviteter demokratisk kontrol fra regeringernes side og beordre deres lufthavnsmyndigheder til at kontrollere alle mistænkelige private flyvninger.

Endelig bør Europa-Parlamentet sende sin betænkning til det næste Europæiske Råd og anmode om, at en drøftelse af konklusionerne og henstillingerne i den opføres på Rådets dagsorden.

Ingen i Parlamentet bør være antiamerikansk eller proamerikansk, forsvarer eller angriber af noget bestemt europæisk land eller nogen regering. Vi er alle sammen proeuropæere, vi er medlemmer af Europa-Parlamentet, og dermed er vi forpligtede til at forsvare europæiske værdier og love mod alle, der krænker dem - ven, fjende eller endog os selv. Med denne betænkning har Parlamentet opfyldt sine forpligtelser over for Europas borgere. Nu påhviler det Rådet og medlemsstaterne at gøre det samme.

(Bifald)

Alexander Alvaro (ALDE). - (DE) Hr. formand! Hr. Coelho og hr. Fava skal have en særlig tak. Hvad de har bidraget med i udvalgets arbejde, hvor meget der er gjort opmærksom på i denne betænkning, har bl.a. hr. Salafranca fortalt.

Det er beklageligt, at der er nogle kolleger - desværre fortrinsvis fra PPE-Gruppen - der opfører sig som små drenge, der vil have korte bukser på om vinteren, selv om der ligger sne udenfor, og påstår, at det ikke er koldt.

Mange opfører sig med denne stædighed og ønsker fortsat at blokere det politiske arbejde, som dette udvalg har udført, med misforstået loyalitet forsøger man at beskytte dem, som i grunden har bidraget til, at mennesker er blevet bortført, og at hemmelige fængsler faktisk er blevet opført. Jeg mener, at det er noget, som vi, om ikke har bevist, så dog tydeliggjort ved hjælp af indicier, at det er vanskeligt at afvise og stille noget op imod. Der er blevet talt om formodede rettigheder, som bør overholdes her. Jeg mener, at vi bør understrege her, at enhver menneskerettighed og enhver grundlæggende rettighed skal være af interesse for EU overstatsligt.

Umberto Pirilli (UEN). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil gerne minde om, at retten til livets ukrænkelighed og retten til den menneskelige værdighed - som den fornuftige del af hr. Favas betænkning drejer sig om - er en absolut værdi, som vi alle tror på og er villige til at kæmpe for.

Hr. Fava går dog endnu længere, eftersom han bliver en partisk inkvisitor, der giver denne ret til terroristerne, men ikke til de hemmelige agenter, der i Milano blev anklaget og anholdt af en dommer, som nægter den italienske efterretningstjenestes chef, general Pollari, retten til et forsvar og har afvist hans ønske om at høre den tidligere regeringschef Berlusconi og den nuværende regeringschef Prodi som vidner.

Hr. Fava kritiserer, fordømmer og beklager alle de europæiske regeringers indsats og ligeledes den amerikanske regerings. Hr. Fava er ligeglad med, at en beskyttet efterretningstjenesteoperation og en reduktion af retten til den menneskelige værdighed - selv om der er tale om terrorister - måske har forhindret tragedien i New York i at gentage sig. I betænkningen kritiserer, fordømmer og beklager man alle de europæiske regeringers indsats - både regeringer på højrefløjen og på venstrefløjen - og det samme gælder Europarådets indsats. De gør sig alle skyld i meddelagtighed og underkastelse over for den forhadte fjende Bush.

Kan det virkelig passe, at det kun er hr. Fava, som har ret, og at det kun er dommerne i tre lande - Italien, Spanien og Tyskland - der fremstilles som helte i denne betænkning? Og dette på trods af, at Romano Prodis centrumvenstre-regering har anfægtet akterne fra anklagemyndigheden i Milano ved forfatningsdomstolen for at forsvare statshemmeligheden. Efter hr. Favas mening er det kun terroristerne, der har ret til et forsvar. Hr. Pollari, som er chef for den italienske efterretningstjeneste, må ikke forsvare sig, for han er skyldig. Han må dog ikke afsløre, at Abu Omar - en mistænkt CIA-agent - blev bortført for at blive reddet fra den visse død. Han blev da heller ikke bragt til Guantánamo, men tilbageleveret til sit land og er i dag en fri mand. Abu Omar er spion for CIA. Hr. Pollari har ret, men det er ikke vigtigt. Menneskerettighedsbestemmelserne er blevet krænket, og det må ikke ske. Heller ikke, selv om krænkelsen havde til formål at redde menneskeliv og beskytte landenes sikkerhed.

En af mine læremestre, juristen Salvatore Pugliatti, sagde, at "loven er hunkøn og kan krænkes, men retten er hankøn og kan ikke krænkes." Vi går ind for retten og ikke for loven.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Jeg var modstander af Det Midlertidige Udvalg helt fra begyndelsen. Det har vist sig at være en dyr foranstaltning. Vi har ingen tal, men jeg skyder på, at udgifterne beløber sig til over 1 million euro. Udvalget har gentaget senator Martys arbejde i Europarådet, og det har ikke fremkommet med noget væsentligt nyt, som ikke allerede var offentligt kendt. Desværre kan venstrefløjen og de liberale ikke modstå fristelsen til at lange ud efter NATO og USA, der, selv om det begår fejl, stadig er et demokrati, som deler de europæiske fælles værdier og er vores allierede i kampen mod global terrorisme.

Fava-betænkningen er fuld af påstande og beskyldninger, men mangler afgørende beviser. Der er utvivlsomt sket nogle fejltagelser og overgreb, men efter min mening var der ingen systematisk amerikansk politik om ekstraordinære overførsler til ulovlige torturbødder i tredjelande eller noget bevis for eksistensen af CIA-tilbageholdelseslejre i Rumænien eller Polen. Der, hvor der er bevis for forbrydelser, som i Italien, har det nationale strafferetlige system taget over og indledt retssager. Simple overførsler af ulovlige terrormistænkte i aktiv tjeneste gennem EU's territorium er et faktum, men de er ikke nødvendigvis folkeretligt ulovlige, når der ikke er tale om tortur, og diplomatiske forsikringer til medlemsstaterne giver rent faktisk garantier i sager om overførsler til tredjelande.

I betænkningen gøres der også forsøg på at udvide Europa-Parlamentets beføjelser til områder som sikkerhed og terrorbekæmpelse, som snarere henhører under de nationale parlamenters og regeringers kompetenceområde. Jeg er især utilfreds med anmodningen om, at den britiske regering yder konsulær bistand til tidligere fastboende i Det Forenede Kongerige, som ikke gjorde sig den ulejlighed at blive statsborgere, men i stedet for valgte at rejse til farlige dele af verden. Dette er i strid med alle de traditionelle forpligtelser og rettigheder, der er forbundet med statsborgerskab i medlemsstaterne. Endelig er kravene om, at medlemsstaterne pålægges sanktioner i henhold til artikel 6 og 7, efter min mening helt uacceptable.

Hannes Swoboda (PSE). - (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke hr. Fava og hr. Coelho mange gange for deres fremragende arbejde. Det er bevist, at der har været nogle - efter min mening absolut illegale - bortførelser fra europæisk jord fra amerikanske myndigheders side. Der er ikke kommet så meget frem, som mange måske havde forventet, men det skyldes røgslørstaktikken, ikke kun fra USA's side, men også fra mange europæiske regeringers side. Som jeg hører det igen i dag, er nogle parlamentsmedlemmer mere optaget af at sætte røgslørsmaskineriet i gang end at opklare forholdene.

Hvad angår mit eget land Østrig, tales der i betænkningen "kun" om bortførelser af ikkeøstrigere uden for det østrigske statsområde. Det handler imidlertid om menneskerettigheder, det handler ikke kun om statsborgerrettigheder! For når mennesker bliver bortført og overdrages til "juridiske myndigheder", om hvem man ved, at de også - og til dels omfattende - anvender tortur, er det en skandale, at de europæiske regeringer ikke griber ind og sikrer, at retfærdigheden sker fyldest, hvad enten det handler om statsborgere eller ikkestatsborgere, i hvert tilfælde handler det om mennesker, som har opholdt sig lovligt i vores europæiske lande.

Jeg synes desuden, at det er meget problematisk, at en række regeringer simpelthen ikke har reageret, og at en række nationale parlamenter ikke har taget deres ansvar alvorligt med henblik på at undersøge tingene til bunds. Jeg mener, at netop vi i Europa-Parlamentet har tacklet det rigtigt med dette udvalg for klart at dokumentere følgende: Vi i Parlamentet bekender os til menneskerettighederne og til de regler, der er nødvendige for, at menneskerettighederne i Europa virkelig også anerkendes og respekteres. Det er meningen, og det er konklusionen i denne udvalgsbetænkning.

(Bifald)

Olle Schmidt (ALDE). - *(SV)* Hr. formand! CIA-udvalget har ikke været en domstol. Betænkningen er ikke et angreb mod USA eller antiamerikansk. De, der siger det, tager fejl, også Charles Tannock. Alt for mange kolleger synes at være parate til at lukke både øjne og ører for de overgreb, som har fundet sted. Alt for mange tilfældigheder, indicier og rene beviser siger os, at der er sket gentagne overtrædelser af de grundlæggende menneskerettigheder i kampen mod terrorisme - og dette på europæisk jord. De, som fornægter dette, bør bevise det modsatte.

I mit hjemland Sverige ved vi, hvad der er sket. To egyptere er blevet deporteret fra landet ved hjælp af CIA og den svenske regering. Kritikken mod Sverige er helt rigtig og skal ikke opblødes, som Inger Segelström foreslår.

Lad os lære for fremtiden og styrke EU's muligheder for at handle til fordel for menneskelig værdighed i medfør af artikel 6 og 7 i traktaten. Terrorismen skal bekæmpes, men den skal bekæmpes med retsstatens midler.

Ewa Klamt (PPE-DE). - *(DE)* Hr. formand, mine damer og herrer! Vi afslutter i dag efter et års høringer og spørgerunder vores arbejde i CIA-undersøgelsesudvalget. For PPE-DE-Gruppen vil det være af afgørende betydning, om dagens afstemning om denne betænkning orienterer sig mod fakta og beviser, eller om formodninger og beskyldninger vejer tungest.

Derfor vil vi i PPE-DE-Gruppen ikke kunne stemme for betænkningen, hvis der fortsat er indeholdt områder, som ikke falder ind under vores tildelte mandat, hvis betænkningen fortsat ikke er afbalanceret, hvad angår de enkelte medlemsstater, hvis det desuden af ikkebeviste formodninger fremgår, at der eksisterer hemmelige fængsler på EU-territorium, hvis der endvidere er indeholdt udokumenterede påstande, generaliseringer og tendentiøse beskyldninger i betænkningen, ligesom hvis der forlanges uforholdsmæssige reaktioner mod medlemsstaterne, som f.eks. ophævelsen af en medlemsstats stemmeret i Rådet, og endelig hvis efterretningstjenestens aktiviteter kriminaliseres generelt i betænkningen.

Lad mig gøre én ting klart: Vi kan i vid udstrækning leve med ordføreren hr. Favas oprindelige betænkning. Hvis vi finder tilbage til den igen under dagens afstemning, hvis De, hr. Fava, vedtager vores ændringsforslag, hvis formål er at være saglige og klare, kan vi i dag med bredt flertal præsentere et afbalanceret slutresultat fra Parlamentets side, et resultat, som indeholder et klart votum for vores retsstatslighed, for overholdelsen af vores grundlæggende rettigheder og vores grundlæggende friheder, men også et resultat, som viser, at vi har påtaget os ansvaret for en objektiv opklaring.

Jeg vil imidlertid gerne konstatere lige så klart, at vi ikke vil stemme for betænkningen, hvis De, hr. ordfører, ignorerer vores centrale ændringsforslag.

Elena Valenciano Martínez-Orozco (PSE). - *(ES)* Hr. formand! Det, der er sket, er særdeles alvorligt, og det skal vi ikke lægge skjul på. Tværtimod skal de politiske ledere i medlemsstaterne og EU undersøge, klarlægge og forklare borgerne omfanget af den enkelte stats ansvar.

CIA's ulovlige flyvninger, som i sig selv er åbenlyst ulovlige, var blot et instrument i et grusomt system af anholdelser, forhør, tortur og forsvindinger uden noget som helst retsgrundlag. Der er ikke længere nogen smutveje - indicierne og beviserne er mere end tilstrækkelige til at komme med en politisk dom,

der klart fordømmer Bush-regeringens store operation, der i større eller mindre grad støttes af nogle europæiske ledere.

Er der, hr. formand, noget mere hyklerisk end her i Parlamentet at fordømme Guantánamo, bede om lukning og så sende politifolk derover for at forhøre fangerne? Bekæmpelsen af terrorismen skal være en af EU's prioriteringer, og der er brug for det størst mulige samarbejde med vores nordamerikanske allierede, men det vil kun være muligt med udgangspunkt i en gensidig tillid og fuldstændig respekt af retsreglerne.

Europa-Parlamentet bør i dag komme med et klart budskab. Europa har allerede lært torturens lektie, anholdelser uden garantier, forfølgelser og koncentrationslejre. På disse smertefulde erfaringer har vi opbygget de demokratiske spilleregler og Folkeretten, og vi vil ikke opgive dem, ikke engang for den globale sikkerheds skyld. For, hr. formand, det, der er på spil i dag, er ikke Bush-regeringens troværdighed, hvis antiterrorstrategi allerede har spillet fallit, det er vores troværdighed, vi taler om.

Henrik Lax (ALDE). - *(SV)* Hr. formand, mine damer og herrer! Det er lykkedes udvalget at rekonstruere de aktiviteter, som CIA med medlemsstaternes aktive eller passive medvirken har udført på EU's territorium. Vi ved f.eks., at samme fly har udført 99 flyvninger mellem Frankfurt og Asjtjabad i det totalitære Turkmenistan. Afghanistan, Aserbajdsjan, Egypten, Jordan og Libyen har også været vigtige destinationer. Præsident Bush har indrømmet, at der findes hemmelige fængsler uden for USA.

I medlemsstaterne foregår der en selvransagelse med interne undersøgelser. Det, som for et år siden bare var utydelige antydninger, har nu fået tydelige konturer. Det er en stor fremgang. Kan vi ikke klare at bekæmpe terrorismen med lovlige midler, kan vi heller ikke foregå med et godt eksempel for andre. Dette er vigtigt, vi skal opnå en bedre balance mellem samfundets krav om sikkerhed og det enkelte menneskes rettigheder. Kampen mod terrorisme kan ikke vindes ved at ofre overholdelsen af menneskerettighederne, noget, som terroristerne gerne vil opnå.

Panayiotis Demetriou (PPE-DE). - *(EL)* Hr. formand, mine damer og herrer! USA er en god ven af Europa, EU og den enkelte medlemsstat.

Dette kæmpestore land er i centrum for international terrorisme, og det er kun naturligt, at det spiller en central rolle i bekæmpelse af terrorisme. Det gør fejltagelser, og den kritik, vi retter mod det, drejer sig om disse fejltagelser. Det er ikke, fordi vi ikke støtter USA's indsats for at bekæmpe terrorisme. Det er forkert at tro, at en kritik rettet mod bestemte CIA-aktioner indeholder et element af antiamerikanisme. Det ville være en stor fejltagelse, hvis Parlamentet for at undgå at blive antaget for at være antiamerikansk lukkede øjnene for krænkelser af menneskerettigheder, overtrædelser af folkeretten og af de principper og værdier, for hvilke EU eksisterer.

Det, der er blevet berettet for udvalget, foregår virkelig. Kendsgerningerne eksisterer. Guantánamo eksisterer. Der foregår ekstraordinære udleveringer. Der foregår ulovlige tilbageholdelser. Er de ikke krænkelser af menneskerettigheder? Hvad vil De have? At EU skal komme og sige: Da målet helliger midlet, accepterer vi disse krænkelser? Nej, vi skal ikke være medskyldige i denne holdning.

Når alt kommer til alt, indeholder hr. Favas betænkning konklusioner, der er baseret på kendsgerninger. Der er imidlertid unøjagtigheder og konklusioner, der ikke strengt taget underbygger disse kendsgerninger. Det betyder imidlertid ikke, at den i det store og hele ikke sætter problemet i det rigtige perspektiv. Derfor anbefaler jeg for mit vedkommende, særlig hvis hr. Fava og de andre godkender de grundlæggende ændringsforslag, at stemme for denne betænkning.

Ana Maria Gomes (PSE). - *(PT)* Hr. formand! Jeg vil gerne takke Claudio Fava for denne betænkning, der gør Europa-Parlamentet ære, og som redder Europas troværdighed, når så mange regeringsrepræsentanter og politikere begraver den under påskud af, at de intet har set, intet ved og intet har gjort undtagen at hjælpe allierede med at bekæmpe terrorisme.

Betænkningen viser i detaljer, at der er mangelfuld kontrol i europæiske lufthavne, hvilket har gjort det muligt for CIA at benytte private fly til de såkaldte ekstraordinære udleveringer, og den viser desuden, at der også har været anvendt amerikanske militærfly til ulovlige fangetransporter, i hvert fald til Guantánamo, der har foretaget mellemlandinger i lufthavne og militærbaser på europæisk område, og at de har brugt disse basers installationer som midlertidige tilbageholdelsescentre under dække af operationer som "Enduring Freedom".

Ikke blot har de europæiske regeringer, der – med forsæt eller ej – har tilladt disse flyvninger, sat deres landes og Europas sikkerhed på spil og kompromitteret de tjenesters kompetence, der har som opgave at varetage denne sikkerhed. De har også sat en plet på de europæiske staters militære institutioner og gjort dem objektivt medskyldige i gerning eller ved undladelse. Betænkningen viser endvidere, at europæiske regeringer, f.eks. den portugisiske, er blevet ved med at tillade eller ikke at kontrollere flyvninger til Guantánamo, et ulovligt, men aldeles ikke hemmeligt fængsel, også efter oprettelsen af Europa-Parlamentets midlertidige udvalg, og at de har søgt at holde de nationale parlamenter og Europa-Parlamentet hen i uvidenhed om disse operationer. Dét er ikke samarbejde om at bekæmpe terrorisme. Sådanne metoder vil aldrig føre til, at de virkelige terrorister bliver retsforfulgt.

(Formanden fratog taleren ordet)

Anneli Jäätteenmäki (ALDE). - *(FI)* Hr. formand! Betænkningen viser, hvor skrøbeligt grundlaget for demokrati og for overholdelse af menneskerettigheder i EU-landene er. EU-landene kan ikke fralægge sig ethvert ansvar for de ulovlige handlinger i forbindelse med bekæmpelsen af terrorisme og blot give Bush-regeringen skylden for misbrug og krænkelse af menneskerettighederne. USA kunne ikke handle på denne måde, hvis flere andre lande ikke accepterede den ulovlige indsats og var med til at fremme den eller endog deltog direkte i dens globale aspekter. EU-landene har spillet en central rolle i dette. De kan ikke sige, at de ikke er ansvarlige for deres territorium, deres luftrum og befolkningens sikkerhed på deres territorium.

Kort sagt kan indsatsen mod terrorisme ikke lykkes ved at give afkald på menneskerettigheder. Til sidst vil jeg sige, at under Anden Verdenskrig var vi samlet om en fælles holdning til menneskerettigheder, som rakte over Atlanterhavet. Hvad er der sket med det? Findes der stadig sådan en fælles holdning?

Frieda Brepoels (PPE-DE). - *(NL)* Hr. formand! Denne betænkning sætter foreløbig punktum for et års intensivt arbejde i det midlertidige CIA-udvalg, og jeg vil takke både ordføreren, hr. Fava, og udvalgsformanden, hr. Coelho, mange gange for deres indsats og navnlig også for deres tålmodighed. Ikke alle var jo glade for, at udvalget blev nedsat, fordi det faktisk ikke er et rigtigt undersøgelsesudvalg med juridiske beføjelser, og fordi der allerede i Europarådet var iværksat en undersøgelse af mulige krænkelse af menneskerettighederne. Men i dag må både tilhængere og modstandere indrømme, at dette undersøgelsesudvalg absolut har udført et fornuftigt stykke arbejde. Vi kunne selvfølgelig ikke forvente meget stærke beviser, og de har heller ikke altid været der, men der er mange saglige elementer. Mange vidneudsagn og arbejdsbesøg har afsløret et system, hvoraf det roligt kan konkluderes, at adskillige europæiske medlemsstater faktisk var orienterede om ulovlige metoder, og at andre ikke vidste, hvad der foregik på deres område. Begge konstateringer er for mig lige pinlige. Det afslører tydeligt forskellen mellem Europas og USA's holdning til den måde, hvorpå vi bør stræbe efter en balance mellem bekæmpelse af terrorisme og respekt for de grundlæggende rettigheder og menneskerettighederne. Det er ikke tilfældigt, at denne forhandling foregår samtidig med diskussionen mellem EU og USA om videregivelse af passageroplysninger, og at konklusionerne svarer til konklusionerne vedrørende SWIFT-sagen. Jeg vil dog fremsætte én kommentar. Selv om vi alle har undersøgt de samme kendsgerninger og har hørt de samme vidneudsagn, er konklusionerne temmelig forskellige, og diskussionen føres sommetider i for høj grad ud fra ideologiske motiver eller nationale interesser. Alligevel håber jeg, at Europa-Parlamentet i eftermiddag er forenet ved afstemningen og vil afgive et klart signal, for beskyttelse af grundlæggende rettigheder og menneskerettigheder kan der ikke forhandles om.

Véronique De Keyser (PSE). - *(FR)* Hr. formand! Jeg støtter denne betænkning. Det er en modig betænkning, som fordømmer en praksis, der er en fornærmelse mod menneskerettigheder. Kun få europæiske lande er gået fri. Hvad med Belgien?

Har CIA-fly fløjet over Belgiens luftrum med fanger om bord? I den belgiske undersøgelse kom man frem til negative konklusioner, men man erkendte, at myndighederne ikke havde beføjelse til at overvåge flypassagerer i transit. Der vil derfor altid bestå en vis tvivl, ligesom i andre lande.

Det belgiske senats udvalg beskrev i detaljer de episoder, som oprindeligt fandt sted under undersøgelsen, ikke mindst efterretningstjenesternes forbehold. Formanden for Senatet, Anne-Marie Lizin, lagde ikke skjul på dette, da hun redegjorde for det i Parlamentet.

I juni 2006 blev der stemt om konklusionerne af undersøgelsen i Senatet, og de blev offentliggjort. Alt, hvad man derfor kan sige om Belgien, er, at det er en kompliceret land, at flamlænderne og vallonerne ville være bedre stillet, hvis de kom godt ud af det med hinanden, og at vi gør dumme ting i tv. Men

ikke, at det ikke er et fremragende demokrati, der sætter pris på gennemsigtighed. Vi har fejlet foran vores egen dør, og jeg håber, at man i betænkningen i det mindste anerkender dette.

Adina-Ioana Vălean (ALDE). - (EN) Hr. formand! Siden 2001 har balancen mellem fastholdelse af de grundlæggende værdier og behovet for sikkerhed forrykket sig meget.

Denne betænkning giver efter min mening medlemsstaterne mulighed for at se godt på sig selv og erkende, at det er et faktum, at terrorbekæmpelse ofte har begrundet vedtagelsen af mange indgribende love. Nu skal al lovgivning om terrorbekæmpelse omgående gennemgås. Det er på tide at sikre juridiske kontrolmekanismer og nøje parlamentarisk kontrol af sikkerhedstjenesterne i alle medlemsstaterne.

I Rumænien, hvor der bliver vedtaget ny lovgivning om efterretningstjenester, bør denne lovgivningspakke undersøges set ud fra netop denne synsvinkel. Nye organer, der centraliserer efterretningsarbejdet, bliver oprettet med henblik på bedre koordinering af efterretningstjenesterne. Vi må være forsigtige og underkaste disse centrale organer øget parlamentarisk kontrol. Denne betænkning er afgørende, fordi den fremhæver den stigende udbredelse af mantraet "sikkerhed for enhver pris". Det er op til os at fokusere mere på borgerrettigheder og gøre os fortjent til borgernes tillid.

Barbara Kudrycka (PPE-DE). - (PL) Hr. formand! Alt tyder på, at hr. Favas betænkning ikke bliver vedtaget enstemmigt. Det kan kun betyde én ting, nemlig at betænkningen indeholder flere gisninger, politiske kommentarer og holdninger end konkrete kendsgerninger og logiske konklusioner uddraget af sidstnævnte. Vi ville alle kunne støtte betænkningen, hvis den udelukkende indeholdt kendsgerninger, for ingen kan benægte kendsgerninger.

Der er tegn på, at politiske hensigter er gået forud for sandheden, kendsgerninger og sund fornuft under udvalgets arbejde. Betænkningen indeholder en sætning om, at Polen og USA havde indgået hemmelige samarbejdsaftaler, som fratog de polske retlige organer jurisdiktion over fremmede efterretningstjenesters virksomhed. I den forbindelse nævnes et brev fra regeringen til vores udvalg. Problemet er, at det pågældende brev bekræfter lige det modsatte. Man kan spørge sig selv om, hvad der kan være motivet for dem, der foreslog sådanne erklæringer i betænkningen, og hvem der støtter dem.

Arbejdet i udvalget har også resulteret i en række meget vigtige og hårdt tiltrængte konklusioner. Formodentlig er vi alle enige om, at sikkerhed er et grundlæggende menneskeligt behov. Følgelig er effektive og velorganiserede efterretningstjenester påkrævede. Da de bestræber sig på at beskytte borgernes liv og helbred mod trusler, herunder terrorisme, ikke blot kan disse tjenester, men de skal også samarbejde effektivt med efterretningstjenesterne i andre lande.

Kan efterretningstjenestens virksomhed i en EU-medlemsstat fritages fra enhver form for kontrol udført af parlamentet og domstolene i medlemsstaten? Svaret er nej, det er ganske enkelt ikke muligt. Der er selvfølgelig plads til debat om omfanget og styrken af en sådan kontrol, men hvis efterretningstjenesterne ikke underkastes kontrol, har de tendens til at blive underopdelt i mindre enheder og arbejde efter princippet om, at målet helliger midlet. Dette er særlig vigtigt i lande, hvor regeringen har et magtmonopol og anvender sådanne tjenester til sine egne formål med henblik på at nå mål, den alene er indviet i.

Claude Moraes (PSE). - (EN) Hr. formand! Uanset hvor mange politiske vanskeligheder, der var forbundet med denne undersøgelse, havde vi frem for alt en forpligtelse over for de europæiske borgere til ikke blot at undersøge eksisterende påstande om overførsler, men også til at sikre, at vi fastsætter en menneskerettighedsstandard på dette kontinent, ikke bare af hensyn til de nuværende ofre, men af hensyn til alle fremtidige ofre og samfund, som kan blive ramt af overførsel eller krænkelse af menneskerettighederne.

Ordføreren, min politiske gruppe og alle de medlemmer af Parlamentet, som virkelig bekymrer sig for menneskerettighederne, har arbejdet meget hårdt for at forelægge en tungtvejende og afbalanceret betænkning. Det er vigtigt, at Rådet modtager en troværdig betænkning. Inden længe vil vi få lejlighed til at stemme for en sådan betænkning, og jeg mener, at den fortjener bred støtte fra hele Parlamentet.

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, hr. formand for Kommissionen! Da vi nedsatte undersøgelsesudvalget, blev vi enige om, at vi ville søge efter ny viden, at vi ville fastholde kendsgerninger, og at det handlede om at drage de nødvendige konsekvenser, når menneskerettigheder var blevet overtrådt. Den foreliggende betænkning med sine 270 ændringsforslag indeholder imidlertid kun til dels kendsgerninger og ny viden og kommer med mange formodninger, påstande og som tidligere beskyldninger. Det ønsker ordføreren, hr. Fava, sikkert ikke. Det giver generelt det indtryk, at USA

sidder på anklagebænken. I betænkningen står de personer, som faktisk hører til på anklagebænken, terroristerne, altså ikke længere i centrum. Hvis det er sådan, er det generelt en politisk fejl.

I betænkningen er også indeholdt saglige fejl, som f.eks. vedrører Europol. Det påstås, at Europol har samarbejdet med USA's efterretningstjenester, og at tjenestemænd fra USA's efterretningstjenester endda har arbejdet hos Europol som forbindelsestjenestemænd. Selv om direktøren for Europol, hr. Ratzel, har gjort det klart i et brev, hvad sagen drejer sig om - at Europol naturligvis ikke er nogen efterretningstjeneste og på ingen måde kan have en koordinerende funktion for efterretningstjenesterne i Europa, og at der naturligvis aldrig har arbejdet en forbindelsestjenestemand fra USA's efterretningstjeneste hos Europol - bliver betænkningen ved den sagligt ukorrekte fremstilling. Det skader Europa-Parlamentets seriøsitet og skal bestemte tilbagevise.

Når forskellige punkter, som udelukkende er baseret på påstande og beskyldninger, pustes op til kendsgerninger og ikke slettes fra betænkningen under afstemningen, eller når forkerte fremstillinger bliver stående, er betænkningen ikke i overensstemmelse med opgaven. Så skal vi også stille os spørgsmålet om, hvorvidt de 2 millioner euro, som var nødvendige for undersøgelsesudvalget, var berettiget.

Inger Segelström (PSE). - (SV) Hr. formand! Amnesty International har kaldt CIA's metoder for "tortur i udbud". Det er præcis, hvad det handler om. Vi har dokumenteret flyvninger, kidnapninger, bortførelser og udvisninger, som er blevet gennemført på en fuldstændig uacceptabel måde. For Sveriges vedkommende angår det udvisningen af de to egyptere i henhold til en regeringsbeslutning om asyl og det, som skete i Bromma lufthavn ved gennemførelsen af udvisningen. Da gik CIA for langt med krænkelser af de fælles regler, som Sverige har støttet både nationalt, i EU og i FN.

Jeg er glad for, at vi er blevet enige om, at diplomatiske garantier ikke kan anvendes som sikkerhed ved tilbagesendelser til et tredje land, eller at en fremmed magt kan håndtere en gennemførelsesbeslutning uden det nationale politis fulde ansvar, selv om det handler om mistanke om terrorisme. Ofrene skal modtage oprejsning og erstatning.

Det, der bekymrer mig, er, om PPE-DE-Gruppen følger sin linje fra CIA-udvalget og stemmer imod betænkningen. I mit hjemland Sverige er det nemlig særligt vigtigt, at de svenske konservative parlamentsmedlemmer stemmer for betænkningen, således at vi bliver enige om, at dette ikke må ske igen, og at terrorisme skal bekæmpes, men ikke ved at krænke menneskerettighederne.

Josef Zieleniec (PPE-DE). - (CS) Hr. formand! For syv måneder siden udtrykte jeg håb om, at den endelige betænkning fra Det Midlertidige Udvalg ville være bedre afvejet end den daværende version. I dag må jeg sige, at dette desværre ikke er tilfældet.

I betænkningen, som sender et vigtigt budskab til EU-befolkningen og vores partnere, blandes kendsgerninger med spekulation, resultater af undersøgelsen behandles selektivt, enkeltlande vurderes ud fra, om de har samarbejdet med udvalget eller ej i stedet for, ud fra hvad de faktisk har gjort, og der fremsættes en lang række beskyldninger uden ret mange beviser. Det var selvfølgelig med udvalgets begrænsede beføjelser ikke muligt at underbygge en række påstande.

Det er endnu mere trist, at vi har opgivet det eneste forslag, der var en chance for at gennemføre under disse omstændigheder, nemlig forslaget om en ramme for effektiv bekæmpelse af terrorisme uden at hæmme menneskerettigheder og om via gennemførlige forslag at sikre, at fortidens fejltagelser ikke blev gentaget.

Hr. formand! At garantere borgernes sikkerhed er enhver regerings grundlæggende pligt. Når hæren og efterretningstjenesterne arbejder under ekstraordinære omstændigheder, opstår der imidlertid fejltagelser. Vi ved nu, at dette er sket efter 11. september. Det er yderst vigtigt, at et sådant misbrug fordømmes. Jeg synes, at det var en stor fejltagelse, at udvalget med vilje forsøgte at give indtryk af, at et sådant misbrug var endemisk og ikke enkeltstående tilfælde på trods af, at der ikke findes en eneste stump bevis til at underbygge dette synspunkt.

En række parlamentsmedlemmer har fremsat ubegrundede beskyldninger om, at dette er en politisk betænkning og ikke et juridisk dokument. Jeg vil minde Parlamentet om vores pligt både over for vælgerne og denne institution til at give oplysninger på en afvejet, objektiv måde.

Jeg er overbevist om, at hvis vi vedtager denne betænkning, undergraver det tilliden til Parlamentet.

Adrian Severin (PSE). - (EN) Hr. formand! Fava-betænkningens største fortjeneste er, at vores værdier og vores svagheder bliver fremhævet i den. Hovedbudskabet i den er, at vi aldrig må søge mere sikkerhed på bekostning af menneskerettighederne. Desuden er der ingen modsætning mellem forsvar af sikkerheden og forsvar af menneskerettighederne. Vi kunne oven i købet konsolidere vores sikkerhed ved bare at respektere vores grundlæggende værdier. Terroristerne ønsker at undergrave vores værdier og få os til at ændre livsstil. Vi kan besejre dem netop ved at forsvare vores værdier og nægte at opgive dem.

Det er ikke muligt at bevise, at det er hævet over enhver tvivl, at visse krænkelser af menneskerettighederne fandt sted i bestemte lande og med bestemte regeringers eller bestemte embedsmænds medvirken. Det er imidlertid hævet over enhver tvivl, at uacceptable handlinger kunne være sket uden at være blevet bemærket af de relevante nationale institutioner, uden at have rystet den offentlige bevidsthed, eller uden at EU's medlemsstater havde modsat sig dem, eftersom de tilsyneladende mangler evnen til det. Således førte betænkningen til den konklusion, at vi må have bedre samarbejde på efterretningsområdet og i forbindelse med direkte aktioner mod terrorister for at øge vores evne til at klare sikkerhedsmæssige udfordringer, uden at vores evne til at respektere og fremme menneskerettighederne svækkes.

Vi må gøre en bedre fælles undervisningsindsats for at øge den almindelige respekt for menneskerettighederne og tilskynde politiske ledere til at opnå en bedre balance mellem værdier og *Realpolitik*. Vi må have større politisk solidaritet medlemsstaterne imellem for at gøre dem mindre sårbare over for pres fra de politiske aktører, som tror på tvangens kraft. Vi må have en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, som giver os mulighed for på en gang at bremse terroristerne og fremme vores værdier i verden. Vi må have et tværnationalt demokrati, der kan skabe balance mellem effektive sikkerhedstjenester og folkelig kontrol med deres aktiviteter. Kort sagt må vi have mere Europa.

Proinsias De Rossa (PSE). - (EN) Hr. formand! Jeg takker hr. Fava for en glimrende betænkning og for hans påpasselighed med at være retfærdig og afbalanceret. Vi har alle 785 et ansvar for at vise, at vores traktatlige forpligtelser over for menneskerettighederne ikke bare er retorik.

Vi har fastslået, at nogle medlemsstaters myndigheder, herunder desværre Irlands, er indforståede med krænkelser af menneskerettighederne. Hvis vi ikke højt og tydeligt siger stop, vil borgerne tro, at de står alene, og det ville være katastrofalt for samhørigheden og så sandelig også for vores demokratiers fremtid.

Vi taler ikke om historie, og vi mangler heller ikke beviser. Præsident Bush har selv sagt, at han vil fortsætte med ekstraordinære overførsler og med hemmelige tilbageholdelsescentre. Medlemsstaterne, Kommissionen og Rådet har en forpligtelse til at reagere på vores mere end 100 henstillinger om at afdække sandheden, forhindre krænkelser af menneskerettigheder og tortur og sørge for, at vores efterretningstjenester står til ansvar over for vores parlamenter. Hvis det skal lykkes os at bekæmpe terrorisme, må vi forsvare vores demokratiske og humanitære værdier og ikke opgive dem, fordi de er for dyre eller for upraktiske. Ellers giver vi sejren til dem, der ønsker at ødelægge de selvsamme værdier.

Til sidst vil jeg på det kraftigste opfordre medlemmerne til specielt at forkaste ændringsforslag 38 fra UEN-Gruppen, som er et forsøg på at skabe den illusion, at problemet er en forældet Chicago-konvention. Problemet er medlemsstaternes manglende gennemførelse af Chicago-konventionen.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg vil koncentrere mig om et argument, vi har hørt fra højre side af Parlamentet. Det er, at hr. Favas betænkning er en slags stok, som den europæiske venstrefløj kan anvende til at slå USA med.

Jeg deler ikke dette synspunkt. De sociale og politiske systemer i de europæiske lande og USA er baseret på en række fælles værdier, som omfatter grundlæggende menneskerettigheder og borgerrettigheder, demokrati og retsstaten. Disse demokratiske værdier omfatter de kontroller og vurderinger, parlamenter og andre organer pålægger magtudøvelsen. Parlamentet opfylder denne rolle inden for rammerne af dets beføjelser.

Bekæmpelsen af terrorisme er en af de store udfordringer i vores tid. Vi kan kun overvinde ondskaben, hvis vi samarbejder både i Europa og USA, og selvfølgelig hvis efterretningstjenesterne samarbejder. Denne kamp skal foregå som et led i de fælles, transatlantiske demokratiske principper og værdier. Ellers når terroristerne deres mål. For dem er succes at ødelægge vores demokratiske livsstil både i Europa og USA.

Monika Beňová (PSE). - (SK) Hr. formand! De enkelte indlæg har allerede bidraget med en hel del vigtige oplysninger. Den europæiske politik for beskyttelse af menneskerettigheder og friheder har fået et hårdt slag, både moralsk og etisk, på grund af uviljen hos højtstående repræsentanter fra de berørte lande og hos Rådet til at give udvalget de relevante oplysninger, og de har et fælles ansvar for denne vildledning uden fortilfælde, som undergraver offentlighedens tillid samt EU's politiske og moralske troværdighed.

I betragtning af de offentliggjorte kendsgerninger er Javier Solanas holdning slående. I denne utroligt vigtige sag har han begravet hovedet i den politiske sandkasse med hans egne interesser og ambitioner, og han har indtaget en holdning, der går ud på ikke at se, høre eller tale om noget ondt. Hr. Solana, som er den højtstående udenrigspolitiske repræsentant i EU, lever tydeligvis ikke op til vores forventninger. Den 2. maj 2006 påstod han i sin tale til udvalget, at han ikke var bekendt med noget og ikke havde oplysninger, som kan bidrage til at afklare omstændighederne vedrørende denne sag uden fortilfælde. Så det er passende at stille spørgsmålet: Hvem svigtede? Var det hr. Solana selv? Var det hans administration? Eller var det et system, der hjælper med til at skjule krænkelser af menneskerettigheder? Uanset hvad svaret er, bør hr. Solana påtage sig det endelige personlige ansvar.

Gyula Hegyi (PSE). - (HU) Hr. formand! Ungarn og den ungarske regering kan være stolt af, at de ikke blev indblandet i CIA's ulovlige aktioner i Europa. Blandt de lande, der samarbejdede, finder vi både såkaldt gamle og nye medlemsstater, men heldigvis deltog størstedelen af de nye medlemsstater ikke i disse skammelige handlinger. Dette viser yderligere, at en sådan skelnen giver mindre og mindre mening set ud fra et politisk synspunkt.

Bekæmpelsen af terrorisme er vores fælles sag og ansvar. Vi bekæmper imidlertid terrorisme netop for at forsvare vores demokratiske samfund, love og retsstatsprincippet. Hvis vi opgiver dem, kommer vi ud på en farlig moralsk glidebane.

USA er en vigtig allieret, men ligesom vi skal overholde de lokale love på amerikansk jord, skal vi forvente det samme af amerikanske myndigheder i Europa.

Jeg glæder mig over betænkningen fra Det Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger, og det glæder mig særlig, at Amnesty International også støtter betænkningen. I kommunismens sidste dage var jeg en af grundlæggerne af den ungarske afdeling af Amnesty International, og jeg har fulgt deres arbejde med stor interesse lige siden. Det glæder mig, at jeg også i denne sag er enig med dem.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). - (ES) Hr. formand! Jeg vil gerne tage ordet på baggrund af forretningsordenens artikel 145 om personlige bemærkninger. Jeg beklager, at hr. Alvaro ikke er til stede, for det er ham, der har henvist til mig.

Jeg vil blot sige tre ting. For det første, hr. formand, at jeg altid i al beskedenhed er parat til at lære, men jeg er ikke indstillet på at blive belært.

For det andet, hr. formand, mener jeg oprigtigt talt, at en af de værste måder at forvanske viden på, er at forsøge at få en personlig bemærkning til at fremstå som en kendsgerning, og at få det, som reelt er en personlig vurdering, til at fremstå som en absolut sandhed.

For det tredje, hr. formand, belærer en virkelig liberal ikke andre, og han respekterer andres mening, og at det i en forhandling er lige så legitimt at være for som at være i mod eller undlade at tage stilling.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Under denne forhandling har De taget stilling til et stort antal resultater i betænkningen fra Det Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger. Der har også været meget forskellige indlæg i den forbindelse. Blandt de meget forskellige indlæg har jeg imidlertid fået bekræftet det indtryk, at det store flertal i Parlamentet er enig i den grundtese, at kampen mod terrorisme er nødvendig og legitim i praksis, men at målet ikke helliger midlet. Eller sagt med andre ord: at denne kamp netop kun kan vindes ved hjælp af retsstatslige midler.

Til sidst blev Rådet nævnt igen. Der blev rykket for handlinger, men jeg nævnte allerede i starten af denne forhandling på vegne af Rådet følgende: Rådet har ikke selv nogen kompetencer her, og de bebrejdelser af hr. Solana, som der blev givet udtryk for i et af de sidste indlæg, må jeg tilbagevise, fordi han også her - såvidt det var muligt for ham - i høj grad har tilbudt at samarbejde.

Der har dog også været en lang række initiativer i medlemsstaterne - og det blev også understreget under forhandlingen - især fra parlamenternes side. Disse undersøgelser er også i overensstemmelse med de krav, som er nævnt i Deres betænkning. Jeg mener, at det er vigtigt og rigtigt at iværksætte passende undersøgelser og også at bringe kendsgjerningerne for en dag. Samtidig beklager jeg, at der forskellige steder i betænkningen bliver kendsgjerninger af formodninger.

Fru Kaufmann nævnte også sagerne fra Tyskland. Jeg vil ikke foregribe Forbundsdagens midlertidige rapport, men med undersøgelserne er det blevet understreget, at der ikke har været tale om nogen forkert adfærd fra tyske myndigheders side. Der blev især ikke fundet nogen beviser for de gentagne fremførte påstande om, at tyske myndigheder skulle have haft kendskab til anholdelsen og bortførelsen af hr. El-Masri.

Kurnaz-sagen behandles også i undersøgelsesudvalget for nærværende. I den forbindelse er det blevet understreget, at det i betænkningen påståede tilbud fra den amerikanske regering fra 2002 om at løslade hr. Kurnaz ikke er blevet givet i denne form. Men udvalget vil fortsat beskæftige sig med denne sag.

De har forskellige steder også henvist til artikel 6 og 7 i EU-traktaten. Det gælder måske for Dem som formelt argument, men Rådet har ikke legitimation til at træffe sådanne foranstaltninger.

Kommissær Frattini nævnte også efterretningstjenesternes rolle. Der var også indlæg fra Dem, hvor det understreges, hvor vigtigt efterretningstjenesternes arbejde er, og i den forbindelse er det naturligvis vigtigt, hvilket grundlag arbejdet udføres på. Men også her er det i første omgang de nationale medlemsstaters opgaver og i sidste ende parlamenternes opgave at definere kravene til disse efterretningstjenester.

De euro-atlantiske forbindelser blev også nævnt i nogle af indlæggene. Kampen mod den internationale terrorisme, men generelt kan foranstaltninger til den interne sikkerhed, som ikke kun vedrører én medlemsstat i EU, men har generel gyldighed, egentlig kun ske i et meget indgående samarbejde med USA. Dette samarbejde bør vi udbygge.

Det er også vigtigt at understrege i dette euro-atlantiske samarbejde, på hvilket grundlag kampen mod den internationale terrorisme skal finde sted, nemlig på grundlag af alle de fælles værdier, som forbinder EU og USA.

Franco Frattini, næstformand i Kommissionen. - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Også jeg vil gerne takke alle talerne, og det gælder også dem, der anerkendte det bidrag, som Kommissionen og jeg personligt har givet til arbejdet i Parlamentets undersøgelsesudvalg.

Jeg tror, at et princip, som vi alle kan blive enige om, er, at sikkerhed og grundlæggende frihedsrettigheder ikke kan modstilles hinanden. Der er ikke noget modsætningsforhold mellem borgernes ret til sikkerhed og en nøje, klar respekt for de grundlæggende menneskerettigheder. Vi er ligeledes klar over, at når det gælder bekæmpelse af terrorisme, tvinger selv en enkelt krænkelse, der finder sted i forbindelse med undersøgelserne - når først den er blevet opdaget - domstolene til at straffe de ansvarlige for denne krænkelse og forkaste dette bevis. Dermed giver man terroristerne lov til at styrke deres propaganda imod os. Dette går tre gange så hårdt ud over bekæmpelsen af terrorisme.

Derfor - og også af årsager, som hænger sammen med vores strategi for bekæmpelse af terrorisme - er det nødvendigt at overholde reglerne under undersøgelserne. Såfremt disse regler bliver overtrådt, bliver lovgivningen også overtrådt, hvilket i sig selv er alvorligt, og vi får navnlig ikke dømt terroristerne. Tillad mig at sige, at der på verdensplan har været alt for få endelige domme over terrorister, der var anklaget for meget alvorlige forbrydelser, når man sammenligner med det antal undersøgelser, der er indledt.

Jeg håber, at også de parlamentsmedlemmer, der i dag stillede sig tvivlende over for Parlamentets undersøgelse, er klar over dens merværdi. Der er først og fremmest tale om en merværdi, hvis vi - sådan som jeg håber, og sådan som mange af Dem sagde - lader være med at sige, at betænkningen er en fordømmelse af USA, og hvis vi i stedet erklærer, at vi ønsker at finde ud af sandheden uden at give udtryk for en generel fordømmelse og uden at afsige domme, eftersom dette er domstolens opgave. Desuden tror jeg, at selv de parlamentsmedlemmer, der gav udtryk for tvivl i deres taler, kan være enige i, at denne betænkning er vigtig, hvis blot vi understreger en ting, nemlig at vi ikke skal udtale os om forhold, som endnu ikke er blevet bevist i dag. Disse beviser skal fremskaffes ved hjælp af de nationale undersøgelser.

Jeg vil desuden benytte lejligheden til skarpt at afvise de beskyldninger, der blev rettet mod kommissionsformand Barroso, og som der ikke er nogen som helst beviser for. Det var heldigvis kun et enkelt parlamentsmedlem, nemlig hr. Catania, som kom med disse beskyldninger. De er uværdige og fuldstændigt udokumenterede, og jeg må kraftigt afvise dem.

Merværdien af undersøgelsen, som mandede ud i hr. Favas betænkning, er, at vi navnlig sender et budskab til terroristerne om, at Parlamentet står sammen, og at det står fast. Efter min mening bør dette budskab klart angive, at vi med loven i hånden og med respekt for de grundlæggende rettigheder vil kunne slå endnu hårdere ned på terrorismen og ikke slå mindre hårdt ned på den. Det politiske budskab til terroristerne er således følgende: Der er ingen grund til, at de glæder sig over denne betænkning, for ved at følge loven og straffe overtrædelsen af den bliver institutionene stærkere og ikke svagere, netop fordi terroristerne overtræder de love, som vi til gengæld skal overholde.

Derfor håber jeg fortsat, at Europa-Parlamentet vedtager betænkningen med et stort flertal, så det gør sin institutionelle og moralske pligt og opfordrer medlemsstaterne til at opklare hele sandheden og ændre reglerne for fremtiden, ikke mindst de regler, der gælder for efterretningstjenesterne.

Til sidst vil jeg sige, at det er nødvendigt at det styrke det euroatlantiske samarbejde og at sørge for et bedre samarbejde med USA, idet vi tager udgangspunkt i det dobbelte princip om sikkerhed og respekt for det enkelte menneskes rettigheder. Jeg tror, at det er de politiske konklusioner, som vi kan drage af forhandlingen i dag.

(Bifald)

Formanden. - Tak, hr. kommissær.

Jeg vil gerne takke medlemmerne for deres medvirken til at overholde tiden.

Hr. formand for Rådet, vi værdsætter særligt Rådets tilstedeværelse her i dag.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted kl. 11.30.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Hvad fortæller det midlertidige udvalgs betænkning os så?

- at der findes et program for bortførelse af "mistænkte" (det har Bush bekræftet), der efterfølgende tilbageholdes i ulovlige fængsler, uden hverken anklage eller sikring af en anholdts mest grundlæggende rettigheder, hvor de udsættes for barbarisk tortur;

- at medlemsstaterne havde kendskab til dette "program" som led i EU-NATO-forbindelserne (det har højststående amerikanere bekræftet, uden hidtil at være blevet modsagt), og at de ikke har udført den kontrol af deres luftrum og lufthavne, som de er forpligtet til;

- at den alvorlige mangel på konkrete svar på spørgsmålene fra de instansers side, der burde være de første til at tage initiativ til at afklare dem, kun styrker de allerede veldokumenterede påstande;

- at der må iværksættes grundige undersøgelser, først og fremmest ved undersøgelsesudvalg, der oprettes i de nationale parlamenter.

Disse konklusioner giver Det Portugisiske Kommunistiske Parti ret, der længe har fordømt denne kriminelle adfærd fra den amerikanske regerings side, der krænker folkeretten og de mest grundlæggende rettigheder.

Det Portugisiske Kommunistiske Parti har stillet forslag om at oprette et undersøgelsesudvalg i det portugisiske parlament for at skabe afklaring, placere ansvar og undgå, at sådanne grusomheder fortsat kan finde sted, men det har Det Socialistiske Parti, Det Socialdemokratiske Parti og Folkepartiet forkastet.

Magda Kósáné Kovács (PSE), skriftlig. - (HU) Arbejdet i Det Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger har primært et moralsk formål. For det er nu bevist, at der er moralske krav, man ikke kan se bort fra.

Der kan ikke anvendes ulovlige redskaber til bekæmpelse af terrorisme, da det vil give den modsatte virkning af den ønskede, og det vil under alle omstændigheder komme frem. Udvalgets arbejde kan måske også have en virkning på fremtiden for tilbageholdelseslejren i Guantánamo.

Europarådet har tidligere udarbejdet en rapport om CIA's flyvninger. Den indeholdt flere konkrete tilfælde, men Parlamentet har ikke engang forsøgt at udarbejde sin egen fortegnelse over de mange konkrete tilfælde, der ofte gav genlyd, og som blev gennemgået under høringerne. Udvalgets mål var at få erfaringer med henblik på europæisk gennemførelse af generelle, alment anerkendte rettigheder og principper, og at fokusere på, hvad der mangler at blive gjort. Medlemsstaterne bør på grundlag af et retsligt perspektiv gennemgå deres antiterror- og lufttrafiklovgivning.

Selv om Parlamentet officielt ikke har indflydelse på medlemsstaternes beslutninger, håber jeg, at resultatet af den endelige afstemning i Parlamentet får indvirkning på medlemsstaterne, de forskellige institutioner og i det lange løb endog kan få indflydelse på USA's holdning. Vi skal anerkende betydningen af bekæmpelsen af terrorisme og af de vellykkede resultater, USA har opnået på dette område. Indsatsen mod terrorisme kan imidlertid ikke betyde fritagelse fra pligten til at overholde menneskerettighederne.

James Nicholson (PPE-DE), *skriftlig*. - (EN) Uanset hvor gode hensigterne med denne betænkning er, frygter jeg, at det eneste resultat af den vil være, at forbindelserne mellem EU og USA bliver ødelagt. De af os, der har haft den fornøjelse at deltage i Delegationen for Forbindelserne med De Forenede Stater, har i mange år arbejdet for at opnå gode forbindelser. Det ville være uheldigt, hvis en betænkning som denne - der muligvis bliver godt forsidestof, men som, det skal siges, har meget lidt reelt indhold - undergravede det arbejde. Selv om dette ikke er nogen lovgivningsmæssig betænkning, har vi alligevel ansvar for at vælge en vandtæt lovgivningsmæssig tilgang. At erklære, at der kan have været hemmelige baser, og at visse navne falder sammen med rapporter i medierne, er ikke i overensstemmelse med en sådan lovgivningsmæssig tilgang. Når vi beslutter at undersøge en sag, der har så stor offentlig bevågenhed, har vi et ansvar for at sikre, at vi bidrager til at afdække sandheden og ikke lader os friste til at fremme spekulationer.

(Mødet udsat kl. 11.20 og genoptaget kl. 11.30)

FORSÆDE: Gérard ONESTA

Næstformand

3. Afstemningstid

Formanden. - Vi går nu over til afstemning.

(Afstemningsresultat: se protokollen)

Inden vi begynder afstemningen, vil jeg give Dem nogle vigtige oplysninger, særlig i forbindelse med afstemningen om Fava-betænkningen.

Der er som bekendt stillet mange ændringsforslag til Fava-betænkningen, som vi behandlede mandag aften. Jeg er vant til at lede afstemningen, men jeg har aldrig set et så tykt dossier til en enkelt betænkning. Men det er måske muligt at afvikle afstemningen hurtigere.

Det har ikke noget at gøre med en fremmed magts intervention. Gruppen Union for Nationernes Europa har simpelthen foreslået, at en række ændringsforslag sættes til afstemning under ét, således at vi kan spare mindst en halv time. Problemet er, at dette forslag blev fremsat meget sent på dagen, og at der ikke var tid til at ajourføre afstemningslisterne. Hvis De accepterer at stemme om en række ændringsforslag under ét, skal De derfor holde godt øje med afstemningslisterne. Selve udformningen er ikke ændret, vi følger den samme rækkefølge, men vi går lidt hurtigere frem.

Kan Parlamentet tilslutte sig dette forslag, som vil spare os en del tid?

(Bifald)

Hr. Pirilli, jeg mener, at det er Dem, der skal præsentere forslaget for UEN-Gruppen.

Umberto Pirilli, for UEN-Gruppen. - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Jeg stiller dette forslag på gruppens vegne og i henhold til artikel 155, stk. 6, i forretningsordenen. Jeg beder om, at vi for at forenkle proceduren stemmer om 122 ændringsforslag, der supplerer hinanden, under ét. Disse ændringsforslag har i øvrigt en funktion i forhold til dem, som jeg beder om, at vi sætter under afstemning enkeltvis. Hvert af disse ændringsforslag har nemlig en særlig betydning. Det gælder både statshemmelighedens krænkelse, de europæiske borgeres og landes sikkerhed og den fingerede bortførelse af CIA-spionen Abu Omar, som blev fjernet for at undgå den visse død og ikke deporteret til Guantánamo, men tilbageleveret til sit eget land, hvor han har tilstrækkelig beskyttelse, og hvor han bor og giver interviews.

De ændringsforslag, der bør sættes under afstemning enkeltvis, er således følgende: 71, 73, 113, 114, 115, 121, 122, 124, 210, 212, 213, 214 og 216. Jeg beder desuden om, at vi stemmer om ændringsforslag 38 til 69 og ændringsforslag 245 til 256 hver for sig. Alle de andre 122 ændringsforslag kan vi stemme om under ét.

Ewa Klamt (PPE-DE). - (DE) Hr. formand! Hvor gerne jeg end ville afkorte afstemningen, er jeg nødt til at påpege følgende: PPE-DE-Gruppen har forelagt Tabling Office en liste med separate afstemninger, som vi har søgt om, og som også blev støttet af UEN-Gruppen. Det skal der tages højde for ved afstemningsproceduren. Der kan stemmes om alt andet *en bloc*. Hvis det tackles på denne måde, kan vi tilslutte os. Ellers må vi tage det hele enkeltvis.

Formanden. - Jeg kan bekræfte, at anmodningen fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater er blevet videregivet, og at vi rent faktisk stemmer om en række ændringsforslag under ét, undtagen i forbindelse med de særskilte afstemninger. De har anmodet om, og som der er taget hensyn til i de meddelelser, jeg lige har givet Dem.

Hr. Guardans Cambó, jeg giver Dem ordet, men kun til en bemærkning til forretningsordenen.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (FR) Hr. formand! Hvad angår proceduren, kan jeg ikke acceptere princippet om afstemning under ét om visse ændringsforslag uden først at have modtaget listen skriftligt og uden en pause til at studere den nærmere.

Jeg beklager, men der er grupper af ændringsforslag, hvor vi ønsker at beholde noget og forkaste noget andet. Hver sætning i denne betænkning tæller, hr. formand.

Hvis vi havde kendt til dette forslag på forhånd, kunne vi have gået videre med det. Vi har imidlertid en afstemningsliste, der er justeret næsten ned til den sidste centimeter, og vores gruppe vil ikke risikere at få en afstemning med fejl blot for at spare fem eller 10 minutter. Jeg beklager.

Formanden. - Bemærkningen fra hr. Guardans Cambó er fuldt ud berettiget. Derfor er det Parlamentet, der skal afgøre det.

Jeg giver Dem derfor en første mulighed at stemme om, nemlig at godkende forslaget fra Gruppen Union for Nationernes Europa, som vil gøre det muligt at stemme under ét, samtidig med at vi holder de særskilte afstemninger, visse grupper har anmodet om.

(Parlamentet vedtog forslaget)

Jeg gør også opmærksom på, at vi holder en pause kl. 12 for at tage imod en anset gæst, som er den italienske præsident. I lyset af de mange ændringsforslag holder vi sandsynligvis en pause under afstemningen om Fava-betænkningen. Jeg beder Dem allerede nu om at undskylde Parlamentets tjenester, men vi har ikke andet valg.

Cristiana Muscardini (UEN). - (IT) Hr. formand! For ikke at afbryde afstemningen om hr. Favas betænkning - der som bekendt bliver en kompleks afstemning - vil jeg gerne spørge, om det med Parlamentets samtykke er muligt at ændre rækkefølgen, så vi stemmer om de enkleste og korteste betænkninger først og om hr. Favas betænkning efter præsident Napolitanos tale.

Formanden. - Fru Muscardini, det er klart, at hvis vi ikke begynder med Fava-betænkningen, kan vi ikke afslutte afstemningen i dag, hvilket betyder, at vi er nødt til at afbryde afstemningen om betænkningen for at gøre den færdig dagen efter, hvilket efter min mening ville være endnu mere katastrofalt. De forstår sikkert, hvorfor jeg ikke kan imødekomme Deres anmodning.

Lad os forsøge at gå videre *allegro vivace, ma non troppo*.

3.1. CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger (afstemning)

Før afstemningen

Giovanni Claudio Fava (PSE), ordfører. - (IT) Hr. formand! Jeg vil blot gøre tjenesterne opmærksomme på, at der er uoverensstemmelse med den betænkning, der blev vedtaget i udvalget, og at punkt 114, 127 og 128 skal tilpasses, så de bliver i overensstemmelse med resten af de tilsvarende punkter. Hvis ændringsforslag 228 bliver vedtaget, må man således også betragte ændringsforslag 234 og 235 som vedtaget.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (FR) Hr. formand! Jeg forstår udmærket, at Parlamentet har besluttet at stemme om hele pakken af ændringsforslag. Men er der nogen, der kan forklare mig, hvad min gruppe skal gøre ved en eventuel afstemning under ét for at støtte nogle af ændringsforslagene og ikke støtte andre eller endog forkaste dem? Hvad skal vi gøre i et sådant tilfælde, hr. formand? For i det foreliggende tilfælde ønsker vi at støtte nogle af ændringsforslagene og stemme imod andre. Hvad foreslår De, hr. formand?

Formanden. - Det er derfor, grupperne i god tid blev anmodet om at fremsætte anmodninger om særskilt afstemning, hvilket bl.a. Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater gjorde. De ændringsforslag, som gav flest problemer, og om hvilke grupperne ønskede at stemme detaljeret, bliver således trukket ud af afstemningen under ét og bliver forelagt lidt senere.

Hvis Deres gruppe ikke har anmodet om særskilt afstemning om bestemte pakker af ændringsforslag, betyder det i princippet, at de ikke giver anledning til problemer. Jeg ønsker ikke at genåbne debatten om dette emne.

(Hr. Guardans Cambó insisterede)

Alle har forstået Deres situation, og jeg håber, at jeg har givet Dem den en teknisk forklaring, der er så neutral som muligt. De har ikke ordet, hr. Guardans Cambó. De har allerede fået ordet to gange.

(Hr. Guardans Cambó insisterede stadigvæk)

Hvis De ønsker at anmode om yderligere en særskilt afstemning, bedes De angive hvilken, og så tager jeg den med.

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (FR) Hr. formand! Jeg anmoder om særskilt afstemning om ændringsforslag 38.

Før afstemningen om punkt 60

Giovanni Claudio Fava (PSE), ordfører. - (IT) Hr. formand! Det mundtlige ændringsforslag tager sigte på at erstatte ental med flertal. Ordet "dokument", der vedrører det italienske samarbejde, bliver således til "dokumenter", og de andre ord i punktet skal tilpasses til flertalsformen.

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

Giusto Catania (GUE/NGL). - (IT) Hr. formand! Jeg vil blot sige, at efter vedtagelsen af dette mundtlige ændringsforslag trækker vores gruppe ændringsforslag 261 tilbage.

Efter afstemningen om punkt 66

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (FR) Hr. formand! Jeg tror, at det er i alles interesse, at grupperne stemmer, sådan som de har besluttet sig for at stemme. Den omstændighed, at ændringsforslagene fra Gruppen Union for Nationernes Europa er blevet trukket ud af afstemningslisten, giver for øjeblikket anledning til forvirring hos mange medlemmer. De tror, at de stemmer om ændringsforslagene fra Gruppen Union for Nationernes Europa, selv om afstemningen vedrører de oprindelige punkter. Jeg anmoder derfor om at få foretaget en elektronisk kontrol af afstemningen om det oprindelige punkt 66,

og jeg opfordrer medlemmerne til altid at kontrollere, om afstemningen drejer sig om originalen eller om ændringsforslaget.

Johannes Blokland (IND/DEM). - (NL) Hr. formand! Det er overordentlig vanskeligt at stemme, når det i min hovedtelefon siges, at vi stemmer om punkt 66, når der står 66 på skærmen, og De siger 68. Jeg synes, De skal sige det samme, som står på skærmen, og som siges i hovedtelefonen.

(Afstemningstiden udsat kl. 12.00 for det højtidelige møde og genoptaget kl. 12.30)

FORSÆDE: Hans-Gert POETTERING

Formand

4. Højtideligt møde - Italien

Formanden. - Hr. præsident for Den Italienske Republik! Det er os en stor glæde at byde Dem velkommen her i Europa-Parlamentet, som De kender så godt, eftersom De har været et aktivt og respekteret medlem. Jeg vil gerne benytte lejligheden til også at byde Deres hustru, fru Napolitano, hjerteligt velkommen.

(Bifald)

Hun ledsager Dem under Deres besøg i Europa-Parlamentet i dag og følger med fra tilhørerlogen. De ledede Europa-Parlamentets Udvalg om Konstitutionelle Anliggender på en fornuftig og effektiv måde, og De var en overbevist Europa-tilhænger. Det er De stadig i Deres nuværende embede som Italiens statschef.

Det er mig desuden en glæde at byde velkommen til alle dem, der følger denne begivenhed via direkte tv-udsendelser i Italien, og til de studerende og underviserne på mange italienske universiteter, som har satellitforbindelse til Europa-Parlamentet i forbindelse med projektet "Mod en europæisk forfatning".

(Bifald)

50 år efter undertegnelsen af Rom-traktaten fører De dermed i Deres person og i Deres embede som Italiens højeste repræsentant bevis for Deres lands centrale rolle i den europæiske enhedsproces. De personificerer Italiens europæiske tradition, der går tilbage til Alcide de Gasperi.

I forbindelse med 50-årsdagen for Rom-traktaten siges det ofte forkortet "fra Rom til Rom". Ikke kun Rom, men også andre italienske byer står i centrum for europæisk historie. Formålet med Messina-konferencen i 1955 var at føre det endnu nyligt forenede Europa ud af den krise, som var opstået på grund af forkastelsen af forsvarsfællesskabet. Mindre end to år efter blev EØF grundlagt.

(Bifald)

Giorgio Napolitano, præsident for Den Italienske Republik. - (IT) Hr. formand! Jeg vil gerne rette en varm tak til Dem for Deres høflige og venlige bemærkninger om mig og Italien. Disse bemærkninger afspejler vores fælles holdninger og arbejde i den periode, hvor vi havde et tæt samarbejde. Med vores respektive roller samarbejdede vi navnlig om udarbejdelsen af forfatningstraktaten, som De nu gentager deres overbeviste støtte til. Jeg vil således gerne sige, at De også har min store respekt, og at jeg lykønsker Dem varmt med påbegyndelsen af Deres vigtige mandat.

Hr. parlamentsformand Poettering, hr. næstformand i Kommissionen, hr. repræsentant for Rådet, mine damer og herrer! Når jeg står her i salen i dag, har jeg den samme følelse af at høre til, som jeg havde i de år, jeg var medlem af Europa-Parlamentet - jeg føler et tilhørsforhold til Parlamentet og et tilhørsforhold til Europa. I flere årtier var jeg medlem af Italiens nationale parlament, men jeg følte mig straks i mit rette element, da jeg blev valgt til Europa-Parlamentet. Det var der ingen problemer forbundet med, for siden 1979 har Europa-Parlamentet haft samme værdighed, autoritet og legitimitet som et hvilket som helst parlament, der er valgt ved frie valg. Og det var der heller ingen modsætningsforhold forbundet med, for jeg har altid været af den opfattelse - og det er jeg stadig - at der ikke må være fjendtlighed og manglende forståelse mellem Europa-Parlamentet og de nationale parlamenter, men kun gensidig respekt og et frugtbart samarbejde.

Jeg har navnlig altid været overbevist om, at man godt kan repræsentere sit lands holdninger og interesser i både Europa-Parlamentet og det nationale parlament. Her i parlamentssalene i Strasbourg og Bruxelles har vi en bred oversigt over de spørgsmål og beslutninger, der - også i vores nationale samfunds interesse - skal udmønte sig i en europæisk dimension. Det, som vi alle er fælles om, er netop vores tilhørsforhold til Europa som en fælles arv af værdier, idéer, traditioner og håb og som et projekt, hvor vi skal skabe en ny politisk og institutionel enhed, der kan imødegå udfordringerne i den tid, vi lever i, og i den nærmeste fremtid.

Dette forklarer de særlige erfaringer, som man gør sig i Europa-Parlamentet. Her følger de politiske repræsentanter ikke en snæver og divergerende national tankegang, og selv om de skulle være uenige i væsentlige spørgsmål og ved vigtige afstemninger, er de i vid udstrækning enige i de grundlæggende målsætninger, der skal følges, når det gælder om at fremme opbygningen af et forenet Europa.

Når vi - sådan som det har været tilfældet flere gange i de sidste årtier - har skullet vælge mellem at gå fremad og gøre den europæiske enhed bredere og stærkere eller at stoppe op og ligefrem tage et skridt tilbage, har Europa-Parlamentet altid spillet en rolle som primus motor, og det har klart og med et meget stort flertal givet udtryk for den holdning, at vi skal fortsætte det fælles projekt, og at vi skal udvide dets horisont og ambitioner.

Allerede fra den store nyhed, som det almindelige direkte valg til Europa-Parlamentet var i 1979, lod EU's parlamentarisering og konstitutionalisering nemlig til at være en nødvendig fremtidsudsigt for at styrke integrationsprocessens demokratiske grundlag og sikre borgernes rettigheder og mulighed for deltagelse. Europa-Parlamentet gjorde en indsats i den retning, da det den 14. februar 1984 - lige præcis for 23 år siden - vedtog udkastet til en traktat om oprettelse af Den Europæiske Union. Dette udkast, som blev udarbejdet og drøftet efter forslag fra Altiero Spinelli, blev desværre ikke til en traktat, og på trods af det lange og ikke ufrugtbare forløb, der fulgte, og som ofte var inspireret af Spinelli-udkastets forslag, forblev mange spørgsmål åbne, og der opstod andre spørgsmål undervejs.

Da regeringerne ved undertegnelsen af den skuffende Nice-traktat blev enige om, at det er nødvendigt at tage de store spørgsmål op om Europas fremtid og at indlede en egentlig forfatningsproces, gjorde Parlamentet en stor indsats for at give et bidrag og samarbejde om at finde en tilfredsstillende løsning på de spørgsmål, der var angivet i Laeken-erklæringen af december 2001.

Europa-Parlamentet kan virkelig være stolt af den rolle som primus motor, som det mere end nogensinde før spillede i denne fase og navnlig i Bruxelles-konventet, arbejdsgrupperne, plenarmøderne og dets Præsidium.

I 2001, 2002 og 2003 var der ikke nogen tænkepause, men derimod nogle seriøse, ægte og indgående overvejelser. Og det, som man gav regeringskonferencen, så den kunne træffe de endelige beslutninger, var en tekst fuld af analyser, som var nøje gennemtænkt, og som var blevet grundigt drøftet. Resultatet var naturligvis et kompromis, men det var ikke noget dårligt kompromis. Selv om der var forskellige synspunkter, mødtes man på midten. Alle parter - også Europa-Parlamentet - måtte i større eller mindre grad give afkald på deres ønsker og forslag, så man kunne nå til en aftale, der trods alt var et fremskridt for Europas enhed og integration.

Kan vi så i dag med lethed sige, at denne traktat - der ikke uden grund blev kaldt for "forfatningstraktaten" - er død? At denne fantastiske og langvarige politiske og kulturelle indsats blot vil gå i glemmebogen? At 27 stats- og regeringschefers underskrift på dette dokument ikke længere har nogen værdi? Vi kender naturligvis kun alt for godt de traumatiske konsekvenser af nej'et til ratificeringen af forfatningstraktaten i de folkeafstemninger, der blev holdt i to af de seks lande, som stiftede Fællesskabet. Og vi ved ligeledes, hvilke problemer det medfører, at der også i andre lande er udbredt tvivl og skepsis med hensyn til den vej, vi skal gå i Europa, og med hensyn til EU's aktuelle status og fremtidsudsigter.

Vi betaler i virkeligheden prisen for, at der ikke er blevet gjort nok for at inddrage borgerne i de vigtige beslutninger om Europas integration og forening, at der ikke er blevet gjort nok for at gøre befolkningen i alle lande opmærksom på de fantastiske resultater og fremskridt i de sidste 50 år og de nye og stadig mere presserende krav om at styrke EU, dets samhørighed og dets handlekraft. Alt dette må i øvrigt ikke føre til, at man undervurderer årsagerne til forfatningstraktaten, der blev undertegnet i Rom i oktober 2004, eller til de løsninger, som den indeholder. Disse løsninger har allerede givet nogle konkrete - men ganske vist ikke fuldstændige - svar på borgernes ønsker, bl.a. om større gennemsigtighed og demokrati i EU. Vi er nødt til at sørge for en bedre forståelse og værdsættelse af disse svar.

Selv om forfatningstraktaten som helhed betragtet udgjorde en gylden middelvej, skal man huske, at et godt kompromis betyder, at man accepterer visse punkter og opgiver andre. Det må vi ikke glemme på et tidspunkt, hvor man taler om at revidere den tekst, der blev vedtaget i 2004. Ingen må tro, at de kan ændre ligevægten i det opnåede kompromis til deres egen fordel. At indlede nye forhandlinger kan betyde, at vi åbner Pandoras æske og risikerer at skulle starte igen fra nul og tage hul på en debat med uforudsigelse resultater og frister.

18 af de 27 lande har ratificeret traktaten, og de repræsenterer 275 millioner europæiske borgere. De fortjener respekt for at have holdt det løfte, som man undertegnede i Rom. Det er naturligvis klart, at vi også skal have respekt for de flertal, der sagde nej til traktaten ved den franske og nederlandske folkeafstemning, og at vi derfor skal gøre den størst mulige indsats for at undersøge, hvilke bekymringer der førte til dette nej. Men det er på tide, at Europa kommer ud af dødvandet. Og man kan ikke seriøst være af den opfattelse, at EU efter sin store udvidelse ikke har brug for en omlægning af de overordnede rammer for sine værdier og målsætninger og en reform af sit institutionssystem. At arbejde på et udkast til en forfatning for Europa var ikke en formel øvelse, en grille eller en luksus, men en grundlæggende nødvendighed for Europa på dette tidspunkt i Europas historie.

I dag må vi heller ikke foreslå projekternes eller resultaternes Europa som en alternativ vision eller strategi. Det er selvfølgelig rigtigt, at EU ikke har stået stille i de sidste to år. EU gav en vigtig prøve på det, som EU kan repræsentere på den internationale scene, da det var i stand til at tale med én stemme om krigen i Libanon og være fortalere for en ny og krævende fredsmission i området og i hele Mellemøsten. Foruden dette nye politiske initiativ kan vi på aktivsiden for denne periode notere vedtagelsen - med et væsentligt bidrag fra Europa-Parlamentet takket være den fælles beslutningsprocedure - af nogle vigtige direktiver og aftalen om en - ganske vist begrænset - forøgelse af de magre finansielle overslag for 2007-2013.

Med de nuværende institutionelle rammer kan vi dog ikke nå særlig langt på resultaternes vej. Der er ingen tvivl om, at det er vigtigt at udarbejde og foreslå nye EU-politikker, sådan som Kommissionen gjorde for nylig med hensyn til miljø- og energispørgsmålene, der efterhånden er blevet yderst presserende på grund af klimaændringerne og de spændinger, der eksisterer med hensyn til olie- og gasforsyningen. Vi ved dog af erfaring, at Kommissionens dokumenter, meddelelser og lovgivningsmæssige forslag risikerer at give ringe resultater eller kun et meget langsomt fremskridt. Det kan vi f.eks. se af den lange, vanskelige vej mod en europæisk indvandringspolitik. Vi husker ligeledes, at indførelsen af den fælles valuta ikke blev fulgt op af den økonomiske styring, der ikke mindst var nødvendig for at sikre, at målsætningerne for det store projekt, som Lissabon-strategien var, reelt blev nået.

Hvad er det så, der er afgørende for at sætte skub i projekterne og virkelig skabe et "resultaternes Europa"? Institutionernes styrke og den politiske indsats er afgørende. Det er afgørende, at EU får nogle institutioner, der er stærkere end modstanden fra de medlemsstater, som stadig lukker sig inde i sig selv og forsvare forældede rettigheder og forfængelige nationale krav. Forfatningstraktaten fjernede enhver frygt for eller mistanke om en drejning mod en centraliseret superstat ved hjælp af en klarere definition af magtfordelingen og ved at sikre respekten for subsidiaritetsprincippet. Man kan snarere sige, at den ikke gik langt nok, når det gælder om at tilpasse funktionsbestemmelserne og beslutningsprocedurerne til det udvidede EU, og når det gælder om at iværksætte de nye fælles politikker, der er brug for.

Med forfatningstraktaten tog man nogle beslutsomme skridt i retning af en fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik, et egentligt europæisk område med frihed, sikkerhed og retfærdighed, et struktureret forsvarssamarbejde og et forstærket samarbejde på andre områder. Men hvis man indleder nye forhandlinger, og en af parterne sætter spørgsmålstegn ved disse innovationer, ikke mindst indførelsen af en europæisk udenrigsminister og en europæisk tjeneste for indsatsen udadtil, kan man være sikker på, at andre parter snarere ville bede om en supplerende eller udvidelse af traktaten fra 2004 med nye, modigere og konsekvente valg, når det gælder integrationsprocessens udvikling. F.eks. ville man forståeligt nok genfremsætte kravet om en udvidelse af de områder, hvor Rådet træffer flertalsafgørelser, også fordi man ved at gå bort fra enstemmighedsreglen og vetoretten ikke udelukker - men snarere fremmer - opnåelsen af bred enighed og indgåelsen af acceptable aftaler på kort tid. På samme måde ville man endnu en gang foreslå - hvis forhandlingerne blev genoptaget - at vi går bort fra enstemmighed ved kommende reformer af traktaten og deres ikrafttrædelse.

Det er således nødvendigt, at alle parter er realistiske. Vi skal både være realistiske og opsatte på at hindre den tendens, der endnu en gang viser sig, til at svække og udvande den beslutning, som blev truffet for mere end 50 år siden. Dengang valgte man udsigten til et Europa, der er i stand til at integrere

sig, en fælles og alligevel sammensat enhed, der beriges af sin mangfoldighed og er bevidst om sin fælles kulturarv, og som får sin styrke ved at kombinere samarbejdet mellem de nationale regeringer med en ny overstatslig dimension. Vi kan nu fejre 50-årsdagen for Rom-traktaten, og det er vigtigt, at vi benytter lejligheden til at slå denne udsigt og beslutning fast og skaber klarhed omkring de nye årsager og de nye ambitioner.

Det var dog i Paris i 1950, at fællesskabsidéen opstod. Med denne fællesskabsidé opstillede man for første gang målsætningen om en europæisk føderation eller Europas Forenede Stater. Og vi har nu tillid til, at man i Paris giver et ansvarligt bidrag til overvindelsen af den krise, der er opstået med den manglende ratificering af traktaten fra 2004. Vores franske venner har en særdeles god fornemmelse for deres rolle i Europa og verden, og de vil bestemt ikke undlade at give os deres nu afgørende bidrag.

Jeg har henledt Deres opmærksomhed på nogle vigtige punkter, som udgør rammerne for de beslutninger, der skal træffes i den nærmeste fremtid. Jeg kom dog ikke ind på de mange teorier, der for nylig er blevet fremsat på det juridiske, tekniske og politiske plan for at finde en vej ud af det institutionelle dødvande. Italien har fuld tillid til det tyske formandskabs indsats, og det gælder både de principper og værdier, som kansleren, fru Merkel, henviste til i sin tale her i Parlamentet, og gentagelsen af målsætningen om forfatningstraktatens vedtagelse.

Uanset hvordan man definerer den køreplan, som vi taler om i dag, er det vigtigt at blive enige om nødvendigheden af, at vi ved valget i 2009 kan præsentere borgerne for en forfatningstraktat, der allerede er trådt i kraft, sammen med dens budskab og program.

På dette grundlag er mit eget budskab at appellere til ansvarsfølelsen og den politiske vilje hos alle lederne i vores lande. Vi er alle sammen klar over de nye trusler, udfordringer og muligheder, som vi står over for. Europa kan kun få indflydelse på de internationale forbindelser og den globale udvikling, og Europa kan kun genvinde sin dynamik og få indflydelse i verden, hvis det styrker sin egen samhørighed og enhed ved hurtigt - og som Union - at skaffe sig de nødvendige institutioner og ressourcer.

Alternativet er - og det er vi nødt til at indse - en dramatisk svækkelse af alle vores landes rolle og af vores kontinents historiske rolle. Lad mig gentage de ord, som Jean Monnet afsluttede sine memoirer med i 1976, nemlig at vi ikke kan standse, når hele verden omkring os er i bevægelse. 30 år efter er disse ord endnu mere sande. De lyder som et omkvæd, vi ikke kan glemme igen. Derfor bør vores landes ledere vise, at de kan leve op til denne bevidsthed og dette ansvar. De bør udvise en ny europæisk politisk vilje, og Europa-Parlamentet bør mere end nogensinde før hæve stemmen og opfordre til konsekvens og mod, sådan som det har gjort tidligere.

Italien vil gøre sin del og give sit bidrag, sådan som det har gjort lige siden integrationsprocessens start. Dette bidrag symboliseres af tankerne hos en fremsynet statsmand, Alcide De Gasperi, og en engageret profet og forkæmper for den europæiske idé, Altiero Spinelli, hvis 100-års fødselsdag vi fejrer i år. Når jeg henviser til deres eksempel og fastslår Italiens europæiske engagement, ved jeg, at jeg repræsenterer mit land, alle dets politiske kræfter og borgernes dybtfølte opfattelse. Samtidig ville jeg gerne henvende mig til Dem, mine damer og herrer, på en mere personlig måde, sådan som mine stærke følelser dikterer mig. At sidde her i salen og at arbejde her i Parlamentet har lært mig meget klart, at man kun kan tjene sit folks, sit lands og vores fælles fremtids sag ved at arbejde for et forenet Europa.

Formanden. - Hr. præsident! De skal have mange tak for Deres vigtige tale. Vi har tillid til Italien.

Hr. præsident! Vi vil gerne takke Dem mange gange for den store tale, De holdt. De står i den store tradition for Italiens store personligheder, som arbejder for foreningen af vores kontinent. De gør det ikke kun foran parlamenter, men De går også ud og taler med unge mennesker, som f.eks. for nogle dage siden på universitetet i Tübingen i Tyskland. Vi vil gerne takke Dem mange gange for denne store indsats, og vi ønsker Dem kraft og godt helbred fremover, således at vi fortsat kan arbejde så engageret sammen for foreningen af vores kontinent.

. Tak til Giorgio Napolitano.

(Bifald)

FORSÆDE: Gérard ONESTA*Næstformand***5. Afstemningstid (fortsat)**

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er afstemningstiden.

5.1. CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger (fortsat afstemning)

Efter afstemningen om ændringsforslag 268

Cem Özdemir (Verts/ALE). - (DE) Hr. formand! Det mundtlige ændringsforslag kommer efter nr. 82 og er afstemt med ordføreren hr. Fava, som støtter det mundtlige ændringsforslag. Jeg læser op:

(EN) "beklager, at anklagerne ved Hamburg North efterforskede tre journalister fra magasinet *Stern* og en medarbejder ved *Financial Times Deutschland* på grundlag af formodning om medvirken til afsløring af hemmeligheder".

(Parlamentet forkastede det mundtlige ændringsforslag)

Før afstemningen om ændringsforslag 31

Ignasi Guardans Cambó (ALDE). - (FR) Dette er et mundtligt ændringsforslag, som blot ajourfører oplysningen. Det vedrører følgende tilføjelse til sidste del af punkt 110:

(EN) "noterer sig den afgørelse, som de spanske myndigheder har truffet om at deklassificere efterretningstjenesternes hemmelige dokumenter om benyttelse af spanske lufthavne ved CIA-flyvninger;". Dette er en ajourføring.

José Ignacio Salafranca Sánchez-Neyra (PPE-DE). - (ES) Hr. formand! For at besvare hr. Guardans Cambós forslag positivt og forsøge at redde hans mundtlige ændringsforslag vil jeg gerne foreslå forsamlingen - og det vil min gruppe kunne acceptere - at vi blot tilføjer "på anmodning af dommeren ved den nationale domstol".

Hvis det er muligt, hr. formand, kan vi acceptere det. Hvis det ikke er muligt, hr. formand, vil min gruppe modsætte sig.

(Parlamentet vedtog det ændrede mundtlige forslag)

Raül Romeva i Rueda (Verts/ALE). - (ES) Hr. formand! Jeg tager ordet for at sige, at vi i overensstemmelse med ordføreren - der også vil stille et mundtligt ændringsforslag senere i henhold til artikel 184 - har accepteret at trække ændringsforslaget i dette afsnit tilbage, så vi kan støtte ordførerens ændringsforslag i forbindelse med artikel 184. Vi trækker således vores ændringsforslag til dette afsnit tilbage.

Giusto Catania (GUE/NGL). - (IT) Hr. formand! Af samme grund som den, hr. Romeva i Rueda nævnte, vil jeg og hr. Meyer Pleite, som stillede det pågældende ændringsforslag, også gerne trække vores ændringsforslag tilbage.

Før afstemningen om ændringsforslag 234 og 235

Formanden. - Også her har jeg brug for en præcisering fra ordføreren. Hr. Fava, bortfalder ændringsforslag 234 og 235 efter Deres mening efter den afstemning, der lige har fundet sted?

Giovanni Claudio Fava (PSE), ordfører. - (FR) Hr. formand! De er indbyrdes forenelige.

Simon Coveney (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Jeg har en bemærkning til forretningsordenen. Jeg har stillet et ændringsforslag til punkt 125 på vegne af PPE-DE-Gruppen. Det er ændringsforslag 258, og det lader til, at De har sprunget det over. Jeg ser gerne, at vi holder en afstemning om det ændringsforslag.

Før afstemningen om ændringsforslag 258

Ewa Klamt (PPE-DE). - (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre min gruppe opmærksom på, at der er tale om en fejl på afstemningslisten. Vi stemmer med et plus her.

Gay Mitchell (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Jeg har en bemærkning til forretningsordenen. Selv tolkene kan ikke følge med. Vil De være så venlig at sætte tempoet ned. Der er medlemmer, som stemmer forkert.

(Bifald)

Efter afstemningen om punkt 184

Giovanni Claudio Fava (PSE), ordfører. - (IT) Hr. formand! Jeg vil stille et mundtligt ændringsforslag til punkt 184. Jeg læser det op på engelsk:

(EN) "er meget bekymret over oplysningerne i Portugals luftkontrolregister om militærflys mellemlandinger på militærbaser i Europa på vej til og fra Guantánamo".

(Parlamentet forkastede det mundtlige forslag)

Før afstemningen om ændringsforslag 242

Giovanni Claudio Fava (PSE), ordfører. - (IT) Hr. formand! Mit mundtlige ændringsforslag tager sigte på tilføjelsen af følgende sætning: "opfordrer medlemsstaterne til hurtigst muligt at undertegne ovennævnte konvention."

(Parlamentet forkastede det mundtlige ændringsforslag)

5.2. Makrofinansiel bistand til Moldova (afstemning)

5.3. Stærkt vandrende fiskearter (afstemning)

5.4. Drivgarn (afstemning)

5.5. Den fælles landbrugspolitik støtteordninger (afstemning)

Efter afstemningen om Kommissionens forslag

Neil Parish (PPE-DE), formand for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter. - (EN) Hr. formand! Jeg vil spørge kommissæren, om Kommissionen vil tage sit forslag tilbage.

Franco Frattini, næstformand i Kommissionen. - (IT) Jeg vil naturligvis underrette Kommissionen om resultatet af afstemningen i dag.

Neil Parish (PPE-DE), formand for Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter. - (EN) Hr. formand! Jeg mener ikke, at Kommissionen har meldt særlig klart ud, men jeg tror ikke, at den tager sit forslag tilbage, og så må vi afklare den retlige situation. Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter har forelagt anden betænkning om frivillig graduering, efter at første betænkning blev henvist til fornyet udvalgsbehandling i november 2006 i henhold til forretningsordenens artikel 52, stk. 3. Da det ikke var muligt at opnå en aftale med Kommissionen, har udvalget været nødt til at gentage sin holdning, så det drejer sig altså ikke om en ny betænkning, hvor artikel 52, stk. 3, kan finde anvendelse igen, men om bekræftelse af første betænkning.

Europa-Parlamentets Juridiske Tjeneste, som jeg konsulterede om dette spørgsmål, har oplyst mig om, at det i dette særlige tilfælde er sidste sætning i artikel 52, stk. 4, der skal anvendes tilsvarende, og det betyder, at vi foretager afstemningen om denne lovgivningsmæssige beslutning, og at endnu en udvalgshenvisning i henhold til artikel 52, stk. 3, ikke er hensigtsmæssig, så vi henviser den ikke til fornyet udvalgsbehandling.

Derfor foreslår jeg, at medlemmerne stemmer for Parlamentets lovgivningsmæssige beslutning, for vi har allerede forkastet Kommissionens lovgivningsmæssige forslag. Nu er det altså Kommissionen og Rådet, der har udspillet. Vi afventer et nyt forslag med stor interesse.

(Bifald)

Formanden. - Jeg vil forsøge af opsummere dette klart og tydeligt. Udvalget om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter foreslår, at vi i stedet for at henvise betænkningen til fornyet behandling i udvalget tager det usædvanlige skridt at gå direkte videre til afstemning ved navneopråb om forslaget til lovgivningsmæssig beslutning i henhold til Parlamentets forretningsorden.

5.6. Revisionsrettens særberetning om transeuropæiske transportnetværk (afstemning)

5.7. Klimaændringer (afstemning)

Før afstemningen om ændringsforslag 21

Dorette Corbey (PSE). - *(NL)* Hr. formand! På vores stemmelister står der, at ændringsforslag 9 bortfalder, hvis ændringsforslag 21 fra PPE-DE-Gruppen vedtages. Jeg vil gerne anmode om, at ændringsforslag 9 sættes under afstemning som et supplement til ændringsforslag 21, som tager 20 % bæredygtig energi som udgangspunkt, og i vores ændringsforslag, fra PSE-Gruppen, anbefaler vi 25 % ved hjælp af en gradvis stigning. Det kan altså betragtes som et supplement. Hvis det sættes under afstemning som et supplement, vil jeg gerne bede vores gruppe om at stemme for ændringsforslag 21.

Formanden. - Da der ikke synes at være indsigelser til fru Corbeys forslag, går vi derfor over til afstemning om disse to ændringsforslag.

5.8. SWIFT og ny PNR-aftale (afstemning)

Før afstemningen om punkt 13

Hubert Pirker (PPE-DE). - *(DE)* Hr. formand, mine damer og herrer! Det handler om en merværdi her, som vi ønsker at opnå for borgerne i EU i forbindelse med udveksling af oplysninger, dvs. at vi bør forlange, at der videregives information til EU-myndighederne, altså Europol og Eurojust, i tilfælde af en terrorismistanke, som amerikanske myndigheder fastslår. Derfor lyder det mundtlige ændringsforslag her som følger: "i sikkerhedens interesse ..."

(EN) "forventer, at myndighederne i De Forenede Stater i tilfælde af kendskab til en terrortrussel er forpligtet til straks at oplyse myndighederne i EU om denne mistanke";

(DE) Jeg håber, at De alle kan stemme for dette ændringsforslag i Europas borgeres interesse.

(Parlamentet vedtog det mundtlige forslag)

Før afstemningen om punkt 17

Piia-Noora Kauppi (PPE-DE). - *(EN)* Hr. formand! Dette er et mundtligt ændringsforslag til sidste led i ændringsforslag 4 af PSE-Gruppen. Jeg læser nu det mundtlige ændringsforslag, som er lidt anderledes end teksten i vores stemmeliste.

Leddet bør lyde som følger: "som ansvarlig for udarbejdelse af politikken til i samarbejde med centralbankerne og finansieringsinstitutterne at sikre, at de europæiske betalingssystemer, herunder det opdaterede "TARGET2"-bruttoafviklingssystem og det planlagte "TARGET-system" for værdipapirer, hvis det gennemføres, fuldt ud er i overensstemmelse med EF's databeskyttelseslovgivning; opfordrer ECB til at forelægge sin vurdering af denne overensstemmelse for Europa-Parlamentet";

(Parlamentet vedtog det mundtlige forslag)

Efter afstemningen

Formanden spurgte Parlamentet, om afstemningen i betragtning af det fremskredne tidspunkt skulle fortsætte. Parlamentet vedtog ved elektronisk afstemning at fortsætte afstemningen.

Димитър Стоянов (ITS). – Господин Председател, на последното гласуване аз се въздържах дали да продължим, защото нямам нищо против да си загубя обедната почивката, за да гласувам. Но не мисля, че начинът, по който се гласува, е най-подходящият. Аз просто не мога да насмогна на бързината, на която вие гласувате. Това парламент ли е, европейски и демократичен, или е комунистически, в който всички вдигат ръка и всичко се приема набързо- набързо?

Formanden. - Jeg vil minde om, at det er Dem, der har fastsat dagsordenen, så jeg udfører blot Deres ordrer.

Før afstemningen om punkt 47

5.9. Lissabon-strategien (Det Europæiske Råd den 8. og 9. marts 2007) (afstemning)

Stephen Hughes (PSE). - (EN) Hr. formand! Det drejer sig om et meget enkelt mundtligt ændringsforslag. I anden linje er der en sætning, som begynder " har gjort det klart, at ingen energikilde må ligge ubenyttet hen". Vi ønsker at indsætte tre ord, så den lyder "har gjort det klart, at ingen bæredygtig og sikker energikilde må ligge ubenyttet hen".

(Parlamentet vedtog det mundtlige ændringsforslag)

5.10. En europæisk frekvenspolitik (afstemning)

Formanden. - Afstemningstiden er afsluttet.

6. Stemmeforklaringer

Betænkning af Fava (A6-0020/2007)

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Hr. formand! Jeg har på den ene side med glæde taget til efterretning, at det kunne understreges entydigt i betænkningen, at hverken den østrigske regering eller andre officielle instanser eller myndigheder i Østrig var involveret på nogen ukorrekt måde.

Jeg har imidlertid på den anden side stemt imod betænkningen, fordi påstandene heri på ingen måde kunne bevises og alligevel blev fastholdt i betænkningen. Men især fordi den saglige fejl vedrørende Europol - som jeg tydeligt har gjort opmærksom på - ikke blev fjernet fra betænkningen. Dvs. at der i betænkningen stadig er indeholdt en sagligt forkert fremstilling, ifølge hvilken Europol beskyldes for at have beskæftiget tjenestemænd fra amerikanske efterretningstjenester, hvilket absolut savner enhver kendsgerning og sandhed.

En betænkning med sådanne fejl skader Parlamentets seriøsitet og har ført til, at en meget stor del af parlamentsmedlemmerne har stemt imod hele betænkningen.

Mario Borghesio (UEN). - (IT) Hr. formand, mine damer og herrer! Hr. Favas betænkning er ikke meget mere værd end en collage af avisartikler. Man påstår, at formålet er at forsvare menneskerettighederne, men det er i virkeligheden et forsøg på at svække de terrorbekæmpende aktiviteters styrke og effektivitet.

Kravet om, at navnene og efternavnene på Italiens militære efterretningstjenestes agenter skal offentliggøres på Europa-Parlamentets hjemmeside, viser blot uansvarligheden hos dem, der hyklerisk erklærer, at de går ind for at bekæmpe terrorisme, men i virkeligheden benytter enhver gunstig lejlighed til at hindre denne bekæmpelses gennemførelse.

Europa-Parlamentet hverken kan eller må ophøje sig til at fratage de nationale regeringer og EU's medlemsstater deres fulde suverænitet, når det gælder beskyttelsen af borgernes sikkerhed, der må og skal forblive nationernes og medlemsstaternes urørlige ansvarsområde.

Charles Tannock (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Den britiske konservative delegation stemte imod Fava-betænkningen. Vi betragtede denne betænkning som en dyr foranstaltning, hvor senator Martys

arbejde i Europarådet blev gentaget. Den er fuld af ubeviste påstande, indeholder urimelige krav til Rådet og kritik af hr. de Vries, hr. Solana og NATO-aftaler, der tillader samarbejde med USA som vores allierede i bekæmpelsen af international terrorisme.

I betænkningen kræves der uacceptable sanktioner mod EU's medlemsstater i henhold til artikel 6 og 7 og konsulær bistand til personer bosiddende i Det Forenede Kongerige, som undergraver begrebet britisk statsborgerskab, og diplomatiske forsikringer mod turtur ved udlevering af mistænkte terrorister til tredjelande accepteres ikke. Så er alt sagt.

Jim Allister (NI), skriftlig. - (EN) Jeg stemte ikke imod denne betænkning, fordi jeg er ligeglad med påstande om internationale forbrydelser, men fordi betænkningen overvejende bygger på ubekræftet spekulation. Allerede inden denne betænkning var udarbejdet, var der en ondsksfuld antiamerikansk politisk dagsorden, som førte til betænkningens konklusioner i dag. Det forklarer, at der er lagt mere vægt på avisudklip end på klare beviser. Derfor er den så tendentiøs, at den vil støtte terrorister og antidemokratiske kræfter.

Charlotte Cederschiöld, Christofer Fjellner, Gunnar Hökmark og Anna Ibrisagic (PPE-DE), skriftlig. - (SV) Vi har hverken stemt for eller imod under afstemningen om betænkningen om CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger.

Der er ingen tvivl om, at der i kampen mod terrorisme begås overtrædelser af menneskerettighederne, hvilket også dokumenteres i betænkningen, overgreb, som vi moderate fordømmer. Ved at blande kendsgerninger med antagelser og ubekræftede rygter risikerer man imidlertid med betænkningen snarere at mindske end at øge den berettigede kritik.

Vi modsatte os, at der skulle nedsættes et særligt udvalg, da vi mener, at mistanke om overtrædelser skal undersøges af retsvæsenet. I første omgang har ansvaret for undersøgelser været nationalt. Det svenske forfatningsudvalg har f.eks. undersøgt - og fældet dom over - den svenske regerings optræden. De spørgsmål, som frem for alt berøres i betænkningen, falder ind under medlemsstaternes og ikke EU's kompetence. Medlemsstaternes regeringer er i disse spørgsmål ikke ansvarlige over for Europa-Parlamentet, men over for deres nationale parlament og kun det, såfremt det ikke krænker europæiske retsregler. Hvis det handler om, at medlemsstater ikke har overholdt forpligtelser på europæisk niveau, er det Kommissionens ansvar at undersøge og bringe sådanne sager for domstolen.

Simon Coveney (PPE-DE), skriftlig. - (EN) De irske medlemmer af Fine Gael-delegationen stemte for betænkningen som helhed, fordi vi støtter grundsigtet med betænkningen og det stærke standpunkt imod proceduren med ekstraordinær overførsel af EU's medlemstater og lufthavnes inddragelse i den.

Jeg vil imidlertid gerne have ført til protokols, at vi ikke er helt enige i ordlyden af betænkningens punkt 125. Jeg forsøgte at få fjernet punkt 125, men det lykkedes ikke (vi tabte afstemningen med nogle få stemmer).

Når det er sagt, er størstedelen af betænkningen værd at støtte som en stærk erklæring imod proceduren med ekstraordinær overførsel, der er en overtrædelse af folkeretten. Derfor stemte vi for betænkningen som helhed.

Manuel António dos Santos (PSE), skriftlig. - (PT) Jeg har undladt at stemme ved den endelige afstemning af følgende grunde:

1. Betænkningen fremkommer på et forkert tidspunkt og er virkningsløs.
2. En beslutning, der forener pligten til at beskytte menneskerettighederne med støtte til bekæmpelse af terrorismen og dens årsager, er kun acceptabel, hvis den hviler på bred enighed.
3. Med denne betænkning er der ikke skabt en sådan enighed eller den nødvendige politiske syntese om dette spørgsmål.
4. Der lægges i betænkningen for stor vægt på at undersøge hændelser, der er sket i forskellige medlemsstater, til skade for den nødvendige konklusion, der fremhæver borgernes ukrænkelige ret til at forsvare sig selv og staternes integritet under hensyntagen til de individuelle menneskerettigheder.
5. Endelig bør en betænkning om dette følsomme spørgsmål samordnes med tiltag fra Det Europæiske Råds side og tage hensyn til mulige beslutninger truffet af Europarådet.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg stemmer for denne betænkning af min kollega hr. Fava om transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger. Det skal siges, at jeg ikke er enig i alt i betænkningen. Der er en række meget omstridte punkter, herunder de umotiverede henvisninger til den tidligere britiske forsvarsminister, som vi har forkastet i formiddag. Det er blevet påstået, at meget af argumentationen ikke er baseret på beviser. Man kan sige det samme om grundlaget for at gå ind i Irak og Afghanistan. For at omskrive Donald Rumsfelds ord: Der er ting, vi ved, ting, vi ikke ved, og ting, vi ikke ved, at vi ikke ved. I dette tilfælde ved jeg, at Det Midlertidige Udvalg og dets ordfører, hr. Fava, har kortlagt en alvorlig krænkelse af menneskerettighederne og en overtrædelse af folkeretten i EU. Min stemme skal støtte de klare overordnede resultater og ikke de dermed forbundne detaljer, som, fordi myndighederne ikke har samarbejdet fuldt ud, uundgåeligt vil være spekulation, der, selv om den ofte er rigtig, nogle gange er forkert.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Det er et overraskende argument, som tyske formandskab benytter, for at skubbe sagen til side og undgå at påtage sig sit politiske ansvar for "CIA's brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger". Hvor utroligt det end lyder, hævder Rådet, at spørgsmålet ligger uden for dets beføjelser, når det indtager den ene politiske holdning efter den anden, og når det er mere end indlysende, at disse spørgsmål har været behandlet inden for EU-NATO-forbindelserne.

I alle tilfælde er det nok en gang blevet demonstreret, at sådanne holdninger er udtryk for forsøg på at lægge et røgslør over disse krænkelse af folkeretten og de mest elementære menneskerettigheder, i forståelse med eller ligefrem i underdanighed over for USA.

Den betænkning, som det midlertidige udvalg – der givet mange ofre navn, ansigt og stemme – har udarbejdet, er et bidrag til, at hele sandheden kan komme frem, så de nationale parlamenter, hvis beføjelse det er at kontrollere regeringerne, kan påtage sig deres ansvar, sådan som Det Portugisiske Kommunistiske Parti længe har forlangt og også stillet forslag om i det portugisiske parlament.

Jean Lambert (Verts/ALE), skriftlig. - (EN) Jeg stemte for Fava-betænkningen til trods for de ændringer, som nervøse kolleger foretog. Nogle har udnyttet den såkaldte krig mod terrorisme til at omarbejde folkeretten og trodse internationale konventioner om menneskerettigheder og behandlingen af tilbageholdte (på mistanke, ikke bevis) uden retssag og uden retfærdig rettergang.

Menneskerettighederne er universelle og udelelige, og EU er forpligtet til at beskytte disse rettigheder. Denne betænkning konfronterer os med en ubehagelig sandhed, og vi opfordrer på det kraftigste medlemsstaternes parlamenter og regeringer til nøje at undersøge, hvad der evt. er sket på deres territorium.

Dette udvalg havde ikke fuldstændige undersøgelsesbeføjelser, men vi har beføjelse til at fremkomme med politiske henstillinger. Hvis vi virkelig ønsker at forsvare vores værdier, bør der reageres på dem.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg støtter denne betænkning, hvor de påståede CIA-overførselsflyvninger undersøges. Eftersom menneskerettighederne er en af EU's centrale værdier og tillige har indflydelse på Europa-Parlamentets aktiviteter, er det kun ret og rimeligt, at Europa-Parlamentet som institution drøfter og undersøger mulige krænkelse af menneskerettighederne inden for EU's grænser.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. - (EN) I betænkningen af hr. Fava rejses der nogle afgørende spørgsmål om de centrale grundlæggende værdier for alle i Europa og over hele verden.

I betænkningen tegnes der et chokerende billede af krænkelse af menneskerettigheder og ulovlig virksomhed, som alt sammen blev tolereret af medlemsstaterne, herunder Irland. Den irske regerings undvigende holdning til ulovlige overførsler er ikke overbevisende og er uacceptabel. I denne betænkning påpeges det, at mindst 147 CIA-fly foretog mellemlandinger i irske lufthavne, herunder fly involveret i ekstraordinære overførsler eller bortførelser, som vi normalt betegner dem.

Nu må alle vi, der ønsker at kende sandheden om disse bortførelser, viderebringe dette spørgsmål til vores nationale parlamenter og henvende os direkte til de nationale regeringer i vores hjemlande. Det virkelige pres skal lægges hjemme, hvor de mennesker, der tillod og tolererede disse operationer, kan mærke det.

I den forbindelse opfordrer jeg regeringen til omgående at iværksætte en fuld parlamentarisk undersøgelse i Dáil af, hvorvidt irsk territorium er en del af CIA's overførselsnet. Sinn Féin støttede betænkningen for at lægge vores vægt bag denne opfordring fra Europa-Parlamentet.

Claude Moraes (PSE), skriftlig. - (EN) Labour-Partiets medlemmer af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe (EPLP) stemte for Fava-betænkningen, fordi vi mener, at det er vigtigt, at Europa-Parlamentet har undersøgt CIA's påståede brug af europæiske lande til transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger.

Medlemmerne af Europa-Parlamentet er direkte valgt og ansvarlige over for vælgerne. Vi undersøger alle mulige spørgsmål på vegne af dem, og vi kunne ikke ignorere signaler om, at medlemsstater kan have unddraget sig deres traktatlige forpligtelser i henhold til EU-traktatens artikel 6, hvor grundprincipperne for demokrati, respekt for menneskerettighederne og retsstaten fastsættes.

EPLP stemte for ændringsforslag, der flyttede rapportens fokus fra personer og partipolitik til sandheden i påstandene om overførsler. EPLP har på plenarmødet stemt for en mere afbalanceret og retfærdig betænkning end den, der var resultatet af udvalgsarbejdet.

Claude Moraes (PSE), skriftlig. - (EN) Labour-Partiets medlemmer af De Europæiske Socialdemokraters Gruppe (EPLP) stemte for Fava-betænkningen, fordi vi mener, at det er vigtigt, at Europa-Parlamentet har undersøgt CIA's påståede brug af europæiske lande til transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger.

Medlemmerne af Europa-Parlamentet er direkte valgt og ansvarlige over for vælgerne. Vi undersøger alle mulige spørgsmål på vegne af dem, og vi kunne ikke ignorere signaler om, at medlemsstater kan have unddraget sig deres traktatlige forpligtelser i henhold til EU-traktatens artikel 6, hvor grundprincipperne for demokrati, respekt for menneskerettighederne og retsstaten fastsættes.

EPLP stemte for ændringsforslag, der flyttede rapportens fokus fra personer og partipolitik til sandheden i påstandene om overførsler. Det er grunden til, at EPLP stemte imod ændringsforslag 29. EPLP har på plenarmødet stemt for en mere afbalanceret og retfærdig betænkning end den, der var resultatet af udvalgsarbejdet.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) I betænkningen beskrives og til et vist punkt bekræftes de afsløringer og oplysninger, der er kommet frem, om bortførelser, hemmelige flyvninger, ulovlige tilbageholdelser i hemmelige fængsler, tortur osv., som CIA har foretaget på europæisk jord.

Parlamentsmedlemmerne fra Grækenlands Kommunistiske Parti stemte hverken for eller imod, da det tager hensyn til holdningen hos græsrodderne og det socialistiske parti, der tidligere dannede regering, som støttede og støtter USA's såkaldte antiterrorstrategi, og som mener, at alle disse aktioner er hykleriske.

I dag forsøger de under indflydelse af græsroddernes ramaskrig i forbindelse med disse afsløringer at optræde som verdensmestre i "terrorpolitik" og som forkæmpere for menneskerettigheder for at redde EU's tabte ære.

Vi er grundlæggende uenige og har ikke til hensigt at bidrage til at vildlede befolkningen med hensyn til arten af politikken til bekæmpelse af terrorisme. Den er imperialisternes påskud for at oprette en kæmpemæssig undertrykkende mekanisme over hele verden med det mål at stadfæste deres overherredømme og ramme græsrodsbevægelserne og modstanderne.

På et tidspunkt, hvor Parlamentet gør sit bedste i forbindelse med krænkelse af menneskerettigheder, fremmer man over hele EU enevældige love, der skal ramme bevægelsen og begrænse demonstrationer. Man fremmer personarkiver om alle og andet samt undertegnelse af nye aftaler med USA.

Dimitrios Papadimoulis (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) Jeg stemte for Fava-betænkningen, da den er et historisk skridt i bekæmpelsen af en kriminel international halvofficiel stat. Bortset fra Det Europæiske Råds store ansvar har en række medlemsstaters regeringer også et klart ansvar. Efter afslutningen af Parlamentets komplicerede undersøgelse er det afgørende, at der nu nedsættes undersøgelsesudvalg i de nationale parlamenter i de medlemsstater, som ser ud til at være involveret i CIA's ulovlige aktiviteter, hvilket desværre omfatter Grækenland. De har nu staven til bekæmpelse af den halvofficielle stat.

Tobias Pflüger (GUE/NGL), skriftlig. - (DE) Den tyske regering bærer en stor del af ansvaret for CIA-torturflyene. Det er resultatet af CIA-undersøgelsesudvalgets betænkning, som blev vedtaget i Parlamentet i dag. Den sort-røde tyske regering kan ikke længere knibe sig uden om konsekvenser, selv om Socialdemokraterne i Europa-Parlamentet tydeligt efter pres herfra har svækket nogle formuleringer

i betænkningen. Europa-Parlamentet når frem til den konklusion, "at den tyske regering ifølge fortrolige institutionelle oplysninger ikke tog imod det amerikanske tilbud, der blev fremsat i 2002, om at løslade Murat Kurnaz fra Guantánamo", og "at Murat Kurnaz' advokat ved mange lejligheder siden 2002 af den tyske regering fik oplyst, at det var umuligt at indlede forhandlinger med den amerikanske regering om hans løsladelse, fordi Murat Kurnaz var tyrkisk statsborger", selv om "alle undersøgelser så tidligt som udgangen af oktober 2002 nåede frem til den konklusion, at Murat Kurnaz ikke udgjorde nogen terrortrussel". Jeg er enig med mine kolleger i, at der skal findes en afklaring på denne dårlige og forkerte adfærd hos repræsentanter for den tidligere rød-grønne tyske regering. Udenrigsminister Frank-Walter Steinmeier burde ikke længere tage offentligheden ved næsen. Den tidligere tyske koordinator for efterretningstjenesten skal tage ansvar for de daværende hændelser.

Luís Queiró (PPE-DE), *skriftlig*. - (PT) Jeg har stemt imod Fava-betænkningen, også kendt som CIA-betænkningen, af fire grunde.

Ubøjet forsvar for menneskerettigheder, legalitet og demokrati, som jeg støtter, sikres ikke med et politisk tiltag, der mere er bestemt af naiv venstrefløjsanti-amerikanisme end af vilje til at forsvare netop disse værdier.

Det er ikke Europa-Parlamentets opgave at overvåge medlemsstaterne. Det er først og fremmest de nationale parlamenters opgave, og en krænkelse af dette princip er i sig selv en politisk fejl og en juridisk misforståelse.

Betænkningen har den uoprettelige skavank, at man har villet drage definitive konklusioner ud fra omstridte og ikke efterviste forhold, idet man gør meninger til sandheder og påstande til kendsgerninger.

Hvad angår Portugal, er der trods de vedtagne ændringsforslag stadig en vis skævhed mellem det, der er bevist (eller som de angivelige vidner har sagt), og det, der konkluderes eller – endnu værre – antages at være tilfældet.

Endelig vil jeg gerne rose Carlos Coelho, der har udfoldet en betydelig indsats for at sikre balance, fornuft og forsvar af de grundlæggende principper og værdier. Jeg er tilbøjelig til at tro, at hvis han havde været ordfører i stedet for udvalgsformand, ville betænkningen være blevet væsentlig mere afbalanceret.

Frédérique Ries (ALDE), *skriftlig*. - (FR) Parlamentet har lige afsagt dom over det arbejde, Det Midlertidige Udvalg har udført vedrørende CIA's brug af europæisk lufttrum til ulovlig transport af fanger. Dommen var ikke overraskende. Den var en fordømmelse af de mange medlemsstater, som rent faktisk har givet deres støtte til CIA.

Hr. Favas betænkning har en fremragende kvalitet, som er at gøre opmærksom på de fælles grundlæggende værdier, som er fordømmelse af tortur og overholdelse af den retlige ramme i forbindelse med bekæmpelse af terrorisme.

Den har også en stor svaghed, nemlig at man fuldstændig ser bort fra, at det eneste, der begrænser de europæiske regeringers indsats, er fornuft, dvs. den fornuft, der gør det muligt at forkaste det umulige, for efterretningstjenester bliver aldrig imødekommende og gennemsigtige.

Vi må ikke forveksle humanisme med naiv optimisme. Som filosofen Alain sagde: "Der kan ikke eksistere frihed uden sikkerhed; sikkerhed er intet værd uden frihed".

Denne bekymring for sikkerhed i forbindelse med frihed fik mig til hverken at stemme for eller imod. Jeg er overbevist om, at min ven den tidligere belgiske indenrigsminister, Antoine Duquesne, ville have formidlet det samme budskab, hvis han kunne have stemt i dag.

Tokia Saïfi (PPE-DE), *skriftlig*. - (FR) Jeg stemte for betænkningen om CIA's påståede brug af europæiske lande ved transport og ulovlig tilbageholdelse af fanger. Siden januar 2006 er der blevet gjort et stort stykke arbejde i Parlamentets Midlertidige Udvalg, som skal undersøge påstandene i pressen om dette følsomme emne. Jeg vil understrege, at hvis udvalgets arbejde skal være legitimt, er det vigtigt, at udvalget kan henholde sig til konkrete og verificerbare beviser for at bevare en vis upartiskhed. Medlemmerne af Parlamentet har pligt til gennemsigtighed og til at informere borgerne. Oplysningerne skal derfor være præget af, at man ønsker at give den mest præcise feedback. Selv om dette krav ikke er opfyldt i den endelige betænkning, så godt som det kunne have været, besluttede jeg at stemme for den, da jeg er overbevist om, at Parlamentet gennem disse udvalg skal spille en afgørende rolle med

hensyn til at sikre, at de menneskerettigheder og grundlæggende værdier, EU fuldt ud tilslutter sig i dets traktater, bliver overholdt. Bekæmpelsen af terrorisme skal således foregå i overensstemmelse med gældende folkeret, og ingen som helst krænkelser af menneskerettigheder kan forsvares.

Marek Siwiec (PSE), skriftlig. - (PL) Jeg stemte imod vedtagelsen af den tidligere nævnte endelige betænkning, da den indeholder henvisninger til Polen, som ikke afspejlede resultaterne af arbejdet i Det Midlertidige Udvalg om CIA's Påståede Brug af Europæiske Lande ved Transport og Ulovlig Tilbageholdelse af Fanger. Udvalget fandt ikke andre beviser end forlydender i pressen til bekræftelse af, at CIA har hemmelige fængsler i Polen. Rene formodninger, som ikke er underbygget med beviser, kan ikke anvendes som grundlag for en endelig betænkning om et så alvorligt spørgsmål.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. - (EN) Hr. Fava skal have ros for at have ført denne vanskelige og følsomme betænkning om påstande om overførsler igennem i Parlamentet. Krænkelser af menneskerettighederne, tortur og ulovlige udvisninger skal fordømmes i nutidens Europa.

Thomas Ulmer (PPE-DE), skriftlig. - (DE) Jeg afviser CIA-betænkningen, fordi mange af de minimumsbetingelser, som jeg stiller til en betænkning fra et undersøgelsesudvalg, ikke er opfyldt. Hverken metodikken i eller analysen af fremgangsmåden er i overensstemmelse med min forståelse af et undersøgelsesudvalg.

Resultaterne adskiller sig ikke fra dem, som efterforskeren for Europarådet Dick Marty har præsenteret, og i den forbindelse havde nogle af hans vidner ændret deres daværende mening i mellemtiden.

I stedet for sandhed, kendsgerninger og oprigtighed er der her givet plads for formodninger og beskyldninger. Det betyder ikke, at jeg billiger USA's adfærd.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. - (SV) Der er noteret mange beklagelige hændelser i kampen mod terrorisme. Disse spørgsmål er dog allerede blevet behandlet af FN's Menneskerettighedsråd og Europarådet. Den svenske regering har taget denne kritik til sig. Der er derfor ingen grund til også at behandle dette spørgsmål i Europa-Parlamentet. Jeg har derfor stemt ja til mange af forslagene, men hverken stemt for eller imod ved afstemningen om betænkningen som sådan.

Betænkning af Glattfelder (A6-0013/2007)

Czesław Adam Siekierski (PPE-DE). - (PL) Hr. formand! Jeg stemte for betænkningen om makrofinansiel bistand fra Fællesskabet til Moldova, der har til formål at støtte betalingsbalancen og de udenlandske valutareserver. Jeg stemte for betænkningen, fordi jer er overbevist om, at disse midler vil gøre det muligt for et af de fattigste land i Europa at løse dets nuværende økonomiske problemer. Yderligere ekstraordinær støtte ville være meget hensigtsmæssig til at fremme og støtte gennemførelsen af de økonomiske reformer, regeringen i Moldova er ved at iværksætte.

I betragtning af de positive sociale og økonomiske forandringer i Moldova, herunder den nylige afskaffelse af dødsstraf, er det efter min mening hensigtsmæssigt at styrke bilaterale forbindelser med Moldova og uddybe landets forhold til EU. En bevilling på op til 45 millioner euro vil være et stærkt signal fra EU, særlig i forbindelse med det russiske forbud mod import af vin fra Moldova og de højere priser, der forlanges for energi.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg går ind for denne finansielle bistand til et af Europas fattigste lande, som er blevet ramt hårdt økonomisk af hændelser i dets region. Jeg er særligt tilfreds med de ændringsforslag, som tager sigte på at styrke Parlamentets rolle.

Tokia Saïfi (PPE-DE), skriftlig. - (FR) Jeg stemte for betænkningen om forslaget til Rådets afgørelse om makrofinansiel bistand fra Fællesskabet til Moldova. Moldova er stadig trods synlige økonomiske fremskridt et af de fattigste lande i Europa. Siden den 1. januar har Moldova, som grænser op til Rumænien, faktisk haft fælles grænse med EU, og Rådet ønsker at hjælpe det med at løse landets handelsmæssige og økonomiske problemer. Jeg vil dog understrege, at denne solidaritet, som beløber sig til 45 millioner euro, er af ekstraordinær og begrænset art og kræver, at visse betingelser er opfyldt. Bistanden bevilges på betingelse af, at visse mål opfyldes, f.eks. større gennemsigtighed i offentlige finanser og overholdelse af menneskerettigheder.

Endelig tror jeg, at EU's solidaritetsånd efter udvidelserne i 2004 og 2007 også skal omfatte landene i det sydlige Middelhav. EU skal således ved hjælp af naboskabspolitikken og

Euro-Middelhavs-partnerskabet sikre, at de finansielle instrumenter bevarer deres effektivitet, og at EU's handel med landene i det sydlige Middelhav bliver øget.

Betænkning af Miguélez Ramos (A6-0476/2007)

Catherine Stihler (PSE), *skriftlig*. - (EN) Medlemsstaterne må prioritere et totalforbud mod drivgarn og effektiv gennemførelse af det. Alt for mange delfiner, marsvin og sæler dør unødigt som følge af brugen af disse garn. Det ville være hensigtsmæssigt med en standarddefinition, så der ikke er nogen smuthuller i forbindelse med brugen af disse destruktive garn.

Betænkning af Miguélez Ramos (A6-0014/2007)

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), *skriftlig*. - (SV) Da Junilisten ikke mener, at EU burde have en fælles fiskeripolitik, har vi stemt imod denne betænkning. Vi anmoder også om, at der henvises til tidligere stemmeforklaringer angående fiskeripolitikken.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), *skriftlig*. - (PT) Denne forordning har til formål at præcisere, hvilke fiskeredskaber der kan klassificeres som drivgarn gennem harmonisering af en fælles definition for hele lovgivningen på dette område.

Drivgran har voldsomme indvirkninger på fiskebestandene og havets økosystemer, ligesom de økonomisk påvirker fiskere, der benytter andre og mere traditionelle redskaber, i form af konkurrence og indkomstnedgang.

EU har i denne sammenhæng vedtaget FN's resolution 44/225 om et moratorium for brug af drivgarn (forordning nr. 354/1992), trods visse regionale undtagelser på fællesskabsniveau.

Vi støtter derfor denne betænkning, da det vil kunne medvirke til at forbedre kontrollen og mindske følgerne af disse redskaber i portugisiske farvande, særlig i de eksklusive økonomiske zoner omkring Azorerne og Madeira, eftersom de besøges af andre medlemsstaters flåder, der anvender disse fiskeredskaber for at fange tun og andre arter, enten på grund af huller i lovgivningen eller illegalt.

Lars Wohlin (PPE-DE), *skriftlig*. - (SV) I betænkningen er der flere gode forslag om at forhindre overfiskning.

Derfor har jeg af pragmatiske grunde stemt for dette forslag. EU's fiskeripolitik har generelt modvirket en langsigtet bæredygtig udnyttelse af havets ressourcer ved at subventionere fiskeres køb af effektive fartøjer.

Fiskeripolitikken er også skadelig for befolkningen i fattige lande, idet EU køber rettigheder til at fiske i disse landes farvand af svage regeringer. Derfor bør EU give fiskeripolitikken tilbage til medlemsstaterne og kun overvåge, at medlemsstaterne ikke overfisker arter, som bevæger sig i flere landes territorialfarvand.

Betænkning af Goepel (A6-0009/2007)

Manuel António dos Santos (PSE), *skriftlig*. - (PT) Ved en fejl har jeg stemt for den foreslåede lovgivningsbeslutning, som jeg ville have stemt imod, sådan som jeg gjorde ved lovgivningsforslaget.

Jeg anmoder derfor om, at min stemmeafgivning om lovgivningsbeslutningen ændres (til imod).

Jill Evans (Verts/ALE), *skriftlig*. - (EN) Grunden til, at jeg ikke stemte for Landbrugsudvalgets forslag om at forkaste Kommissionens forslag om frivillig graduering, er, at det bare ville forsinke iværksættelsen af de nye programmer for udvikling af landdistrikterne og deres finansiering yderligere. Dette ville have en negativ indvirkning på landbrugere og landdistrikter i min valgkreds, som har hårdt brug for disse midler.

Den manglende finansiering til udvikling af landdistrikterne er et problem for Wales, som er forårsaget af en kombination af, at Det Forenede Kongerige ikke får en rimelig andel af EU-midlerne, den britiske regerings forsvar af sin budgetrabat og det britiske formandskabs aftale om de finansielle overslag. Som følge af denne fiasko fra regeringens side, vil ministrene anvende graduering til at øge finansieringen.

Subsidiariteten skal sikres, så beslutningen om, hvorvidt der skal anvendes frivillig graduering og i hvilket omfang, træffes på det rigtige niveau. I min valgkreds ville det være nationalforsamlingen i

Wales og ikke medlemsstatsplan. Der er store forskelle på tilgangene og yderst forskellige landdistrikter i Det Forenede Kongerige, og et enkelt niveau ville være helt uacceptabelt. Der skal også være fuld og yderligere tilsvarende finansiering fra centrale statslige fonde.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Som vi før har sagt, er det afgørende punkt, at Kommissionens forslag ikke er et forslag om en ægte graduering, der tværtimod ville øge støtten til dem, der modtager mindst eller intet, gennem en reduktion af støtten til dem, der modtager meget, for at sikre en mere rimelig fordeling af støtten mellem producenter, lande og afgrøder og støtte de små og mellemstore landmænd og familiebruget.

Vi mener, at Kommissionen bør fremsætte et nyt forslag om at indføre en egentlig, obligatorisk graduering for at skabe en rimeligere fordeling og frigive finansielle midler, med et maksimumloft for støtte pr. bedrift (loft) og en procentuel forøgelse af støtten til landmænd, der modtager mindst støtte fra den fælles landbrugspolitik (graduering), ved f.eks. at forøge støtten med 15 eller 20 % for de små og mellemstore landmænd, der modtager mindre end 5.000 euro i støtte, og ved at tage hensyn til diverse forhold for dem, der modtager mere end dette beløb.

Uden dette er der fare for, at de eksisterende uligheder skærpes. Vi fastholder derfor, at Kommissionen må omformulere forslaget for at undgå, at en beslutning på dette område fører til renationalisering af den fælles landbrugspolitik. Endnu har Kommissionen dog ikke foretaget sig noget. Vi har derfor stemt imod.

Duarte Freitas (PPE-DE), skriftlig. - (PT) Europa-Parlamentet har allerede tidligere forkastet Kommissionens forslag om en frivillig graduering af de direkte betalinger under den fælles landbrugsordning på op til 20 %. Ifølge dette forslag skulle de midler, der var øremærket landmændene, i stedet anvendes under den fælles landbrugspolitikens anden søjle, udvikling af landdistrikterne, altså overgå til de medlemsstaters budgetter, der besluttede at anvende denne graduering.

Fjernelse af støtte til landmænd ville føre til konkurrence mellem landmænd fra lande, der ikke ville anvende graduering, og landmænd fra lande, der ville, og mellem disse afhængigt af det graderingsniveau, der blev valgt.

Jeg er derfor enig med ordføreren, Lutz Goepel, om at forkaste Kommissionens forslag.

Hélène Goudin og Nils Lundgren (IND/DEM), skriftlig. - (SV) Junilisten mener, at den fælles landbrugspolitik i EU skal afvikles. Vi er også modstandere af de nye støtteformer med betegnelsen "udvikling af landdistrikterne". Vi spørger os selv, hvorfor EU mener, at medlemslandene ikke formår at udvikle deres landdistrikter selv.

Ved denne afstemning står vi over for to alternativer - Kommissionens forslag eller forslaget fra Europa-Parlamentets Udvalg om Landbrug og Udvikling af Landdistrikter. I denne situation har vi valgt at stemme for Kommissionens forslag, da det er bedre end udvalgets forslag, hvilket er helt urimeligt.

Betænkningens motivation indeholder en række hensigter, f.eks. kritik af at den fælles landbrugspolitik opgives eller renationaliseres, hvilket Junilisten synes er godt, og at den strider mod Europa-Parlamentets medbestemmelsesret, en hensigt, som Junilisten ikke støtter.

Desuden hævdes det i motivationen, at kontrollen af langtidsbudgettet udelukkende skal danne grundlag for forslag for finansieringsperioden efter 2013. Den hensigt støtter Junilisten absolut ikke. Vi mener, at midtvejsevalueringen skal føre til nedskæringer i landbrugsbudgettet/budgettet for udvikling af landdistrikterne allerede i indeværende budgetperiode 2007-2013.

Junilisten konstaterer, at det i denne situation er et held, at Europa-Parlamentet ikke har medbestemmelse i EU's landbrugspolitik, for så ville Unionen havne i en fælde af protektionisme og tunge subventioner til alle de forskellige grupper inden for landbrugserhvervene.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg stemte for forslaget om at indføre frivillig graduering af den fælles landbrugspolitik, fordi den er blevet brugt mere effektivt i Det Forenede Kongerige end i nogen anden medlemsstat. Den er blevet brugt som en vigtig kilde til finansiering af ordninger for udvikling af landdistrikterne over hele landet.

Jean-Claude Martinez (ITS), skriftlig. - (FR) Med reformen af den fælles landbrugspolitik er der ud over afkobling af støtte og produktion indført et nyt instrument, nemlig graduering. Dette betyder i

praksis muligheden for at overføre en del af bevillingerne, de direkte betalinger til landmænd, til bevillinger til udvikling af landdistrikterne. Det kaldes "overførsel fra den første søjle til den anden søjle".

Der kan overføres op til 20 % af midlerne gennem frivillig graduering. Medlemsstaterne kan vælge denne graduering fra en beskåret menu i stedet for en menu, der påtvinges dem, og hvor der serveres "direkte støtte" som hovedret og "udvikling af landdistrikterne" som dessert.

I virkeligheden svarer graduering til at stjæle fra landmanden Paul for at brødføde landskabsgartneren Peter. Det er en budgetteknik, hvis formål er at skjule de utilstrækkelige bevillinger og give indtryk af, at man kan vælge, hvordan disse knappe bevillinger skal forvaltes.

Andreas Mölzer (ITS), skriftlig. - (DE) Selv om EU synes at tage landbrugspolitikken op, ændrer det ikke noget ved, at vi lider under en konstant landmandsdød, og at flere og flere landbrug kun drives som bierhverv. Hvis store bedrifter og kongelige nyder godt af vores støtte, og vi ikke formår at gøre os stærke hos WTO på vegne af vores økolandmænd, må vi ikke undre os over en sådan udvikling.

For at garantere retfærdige priser for sunde produkter ville det være ønskeligt med overskuelige kvalitetsmærker. Men især EU-støttejungen skal forenkles, til nød ved hjælp af en renationalisering af landbruget. Derfor har jeg stemt imod Goepel-betænkningen.

Neil Parish (PPE-DE), skriftlig. - (EN) Den britiske konservative delegation anerkender den afgørende betydning af landbrugsmiljøforanstaltninger. Alligevel stemte de konservative for at forkaste Kommissionens forslag om frivillig graduering af tre vigtige grunde. For det første ville frivillig graduering være alt andet end frivillig for de britiske landbrugere - de ville være tvunget til at acceptere en nedskæring på op til 20 % af værdien af deres enkeltbetalinger pr. bedrift, og det ville resten af Europas landbrugere ikke. Hvis Tony Blair havde forhandlet sig frem til en bedre EU-budgetaftale for Det Forenede Kongerige om midler til udvikling af landdistrikterne, ville vores landbrugere ikke have disse triste udsigter. For det andet er det forslag, som vi skulle stemme om, under alle omstændigheder uacceptabelt for den britiske regering selv, fordi det ikke giver mulighed for regionalisering, det begrænser regeringens frihed til at træffe beslutning om udgiftsprioriteringer, og det fastholder et privilegium, der ikke passer til Det Forenede Kongeriges landbrugsstruktur. Labour-Partiets medlemmer af Europa-Parlamentet stillede ikke et eneste ændringsforslag, der kunne bringe forslaget mere i overensstemmelse med deres regerings ønsker! Endelig har kommissær Fischer Boel i sine seneste udtalelser antydnet, at Parlamentets overvældende modstand mod forslaget ikke bare kan ignoreres, og at der kan blive tale om en eller anden form for kompromis. Vi håber sandelig, at det bliver til fordel for de britiske landbrugere.

Christel Schaldemose (PSE), skriftlig. - Vi stemmer imod Parlamentets forslag om, at Kommissionen skal trække sit forslag tilbage, men for Kommissionens forslag.

Vi mener, at Parlamentet forsøger at afpresse Kommissionen med truslen om at tilbageholde 20 % af landdistriktsmidlerne. Det rammer som sådan ikke Kommissionen, men de landmænd, som ikke får deres penge udbetalt, og ikke mindst EU som helhed, der næppe vil stige i anseelse, hvis ublu afpresning mellem institutionerne fremover bliver normen.

På vegne af den danske socialdemokratiske delegation i EP

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. - (EN) De foreslåede reformer af den fælles landbrugspolitik bør støttes. Det er skuffende, at Parlamentet for anden gang har forkastet disse reformer, som sikrer en bæredygtig tilgang til udvikling af landdistrikterne. Afstemningen i dag vil endnu en gang forsinke udbetalingerne til landbrugere i Skotland og Det Forenede Kongerige. Medlemmerne af Europa-Parlamentet kan ikke først forlange en reform af den fælles landbrugspolitik og dernæst ikke støtte en reform i praksis. Vores vælgere anmoder gang på gang om en reform af den fælles landbrugspolitik. Det er bekymrende, at et fåtals nationale og hævdvundne interesser får lov til at lægge hindringer i vejen for den hårdt tiltrængte reform af den fælles landbrugspolitik.

Betænkning af Starkevičiūtė (A6-0022/2007)

Luís Queiró (PPE-DE), skriftlig. - (PT) De transeuropæiske transportnetværk (TEN-T), der har til formål at sikre tilgængelighed i hele det europæiske område, er et centralt led i Lissabon-strategien som investering i både innovation og jobskabelse og ved opbygning af strukturer, der kan fremskynde samhörighed og socioøkonomisk udvikling.

Der er derfor grund til at nære alvorlig bekymring over den beskedne forøgelse af de finansielle midler TEN-T og den langsomme gennemførelse af de vigtigste TEN-T-projekter. Det er således af afgørende betydning, at medlemsstaterne giver højeste prioritet til gennemførelsen af disse projekter og ikke undlader at træffe alle de dertil nødvendige foranstaltninger.

Ud over at prioritere de grænseoverskridende strækninger må der være bedre samordning og større gennemsigthed i procedurerne, for at vi endelig kan høste frugterne af mere end et årtis arbejde.

Disse projekter er af største betydning for samhørigheden på det europæiske kontinent, for intermodalitet og interoperabilitet og for at reducere trafikale flaskehalse. I dag skal der træffes beslutninger, der kan øge løftestangseffekten ved EU's finansiering, og i dag må vi ikke tøve med at rette fejl, foretage de nødvendige ændringer og sikre, at disse projekter skrider fremad så hurtigt som muligt.

Beslutningsforslag om klimaændringer (B6-0045/2007)

Richard Seeber (PPE-DE). - *(DE)* Hr. formand! Jeg vil gerne gøre det klart, at delegationen for Østrigs Folkeparti altid har støttet en engageret klimabeskyttelse klart. Vi har alligevel stemt imod dette beslutningsforslag, fordi der gøres forsøg på at indføre atomenergi ad bagvejen. Vi har altid været lige så klare i afvisningen af denne energiform, fordi den efter vores mening ikke har nogen fremtid. Det har undret mig meget, at så få af de erklærede atomenergimodstandere - især blandt Socialdemokraterne og De Grønne - alligevel har stemt for denne betænkning.

Czesław Adam Sikiński (PPE-DE). - *(PL)* Hr. formand! Jeg stemte for beslutningen om klimaændringer, da jeg er fast overbevist om, at der er behov for at fastsætte en EU-strategi på dette område, som er af stor betydning for menneskeheden.

Det er meget vigtigt for Parlamentet at komme til orde på dette område. EU-medlemsstaterne og Kommissionen står over for en kolossal udfordring. Hvordan kan man støtte økonomisk udvikling og samtidig beskytte det naturlige miljø? Ekspertter opfordrer til at begrænse emission af gasser, der indeholder CO₂, og at støtte forskning og innovation inden for vedvarende energi og energibesparende teknologi. Det er også vigtigt at samarbejde med lande uden for EU og særlig at gøre borgerne bevidst om farerne i forbindelse med klimaændringer.

Vi har alle et ansvar for at beskytte jorden. Vi skal imidlertid forstå, at begrænsning af emissioner og forurening vil medføre yderligere udgifter for europæiske virksomheder og borgerne på kort sigt.

Hvis vi tager i betragtning, at lande såsom Kina, Brasilien og Indien hvert år producerer mere og mere kuldioxid og andre skadelige stoffer, bør EU hjælpe dem med at skifte til renere og mere energieffektive produktionsmetoder. Handel med såkaldt grøn teknologi og udvikling af vedvarende energikilder bør fremmes. Vi skal gøre denne indsats for vores egen og for kommende generationers skyld.

Eija-Riitta Korhola (PPE-DE). - *(FI)* Hr. formand! I punkt 34 i den beslutning, vi lige har stemt om, blev Kommissionen anmodet om at vurdere de risici for nukleare anlæg i forbindelse med oversvømmelser og tsunamier, som klimaændringer indebærer.

Der ligger en finsk kampagne bag denne idé, der er baseret på en roman, og som ikke er baseret på et videnskabeligt grundlag. I bogen forårsager en tsunami, som skyldes klimaændringer, en hændelse, der resulterer i massiv beskadigelse af et nukleart anlæg. Jeg går ind for at være meget forsigtig og vurdere risiciene, men dette initiativ var irriterende og direkte pinligt for Udvalget om Miljø, Folkesundhed og Fødevarerikkerhed. For det første indebærer klimaændringer ikke tsunamier. Seriøse videnskabsmænd betragter denne tanke som absurd. De medlemmer, der står bag dette initiativ, har ret, når de siger, at en vurdering af risiciene i forbindelse med nukleare anlæg altid er nødvendig, men de har uret, når de lader forstå, at dette allerede er sket. Der bygges ikke nukleare anlæg uden at sikre, at de kan modstå oversvømmelser. Derfor er jeg også nødt til at bede Kommissionen om at vurdere de politiske risici i forbindelse med initiativer fra Parlamentet, der er baseret på ren og skær fiktion. Det glæder mig, at vi denne gang undgik problemet.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. - *(SV)* Vi stemte for ændringsforslag 3 og 8, da vi synes, at det ville være positivt, hvis EU's medlemslande med enstemmighed kunne blive enige om skatter, som bidrager til at mindske udslippet af drivhusgasser.

Derimod støtter vi ikke nogen beslutninger om skatter med en flertalsbeslutning på EU-niveau, da vi svenske socialdemokrater mener, at beslutninger om skatter skal træffes på nationalt niveau.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Vi er alt i alt tilfredse med, at dette dokument vedtages, som er endnu et om klimaændringer. Det er et dokument, hvor de forpligtelser, der er indgået om at reducere emissioner og fremme alternativ energi, bekræftes eller snarere genbekræftes. Andre lige så vigtige aspekter, f.eks. fremme af energieffektivitet og brug af offentlig transport, behandles dog næsten ikke, idet der blot er få og beskedne henvisninger til disse alternativer.

Derimod lægges der vægt på forslaget om at kommercialisere emissionsrettigheder – bedre benævnt "forureningsrettigheder" – der, som vi har påvist, i kraft af deres merkantile karakter modarbejder de opstillede mål, eftersom de, der kan betale, kan blive ved med at forurene. Det vil særlig ramme de lande, der har den svageste økonomi, og som ikke har midler til at købe disse emissionsrettigheder.

Mens der er gode forslag om reduktion af emissioner og vedvarende energi, er der andre forslag, som vil være vanskeligt gennemførlige på grund af de krav, der stilles til de forskellige lande, når man betænker deres modstand herimod.

Vi agter i alle tilfælde at følge nøje op på gennemførelsen af nogle af disse tanker og kæmpe for, at de ikke udnyttes til nye koncentrationer på energiområdet og i de rigeste lande eller til at vælte omkostningerne for de forurenende virksomheders forurening over på forbrugerne.

Diamanto Manolakou (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) Resultaterne af mødet i Paris er et slag i ansigtet på alle, som troede, at modstand og interesser ville blive løst i lyset af de alvorlige farer ved overopvarmningen af jorden og de katastrofale mellem- og langsigtede virkninger for jordens befolkning.

I beslutningen om klimaændringer, som er en kamptekst, foreslås der imidlertid ikke væsentlige og specifikke løsninger. Der gives i vidt omfang udtryk for ønsketænkning, og man bibeholder en tro på de samme metoder, som er ansvarlige for de nuværende akutte problemer, og som fremmer markedsmekanismer, pålægger arbejdstagere skatter og afgifter og fritager de multinationale selskaber.

Det slås i beslutningen klart fast, at begrænsningen af emissioner vil føre til konkurrence og til at nå Lissabon- og Kyoto-målene. Det er netop denne kapitalpolitik, der er ansvarlig for miljøforureningen og emissionerne, og det kan ikke anvendes som et kriterium for at beskytte miljøet.

Endvidere viser alle de, der har ratificeret Kyoto-protokollen, i det store og hele betydelige afvigelser, mens USA fortsætter med at øge drivhusgasserne sammen med Kina og Indien. Derfor har Kyoto-protokollen ikke særlig meget at gøre med at begrænse emissioner i virkeligheden.

Konklusionen er, at kapitalens EU og dets politiske talsmænd ødelægger jorden under påskud af miljøforandringer, og de er kun optaget af, hvordan man bedre kan udnytte Kyoto-markedsmekanismerne.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg er enig i de generelle mål med Parlamentets beslutning. Selv om jeg er enig i indholdet af Verts/ALE-Gruppens ændringsforslag og forpligtelsen til at reducere drivhusgasemissionerne med 30 % inden 2020, mener jeg, at ændringsforslaget var for snævert fokuseret, og jeg undlod at stemme om netop det ændringsforslag.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Klimaændringer er måske vor tids største politiske udfordring. De tiltag, der opfordres til i denne beslutning, og en fælles indsats på multilateralt plan er vigtige, hvis klimaændringerne skal bekæmpes.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. - (EN) Selv om jeg støttede beslutningen, må EU tage flere initiativer til at bekæmpe klimaændringerne.

Butikshylderne bugner med billige, forgængelige varer, der er blevet transporteret titusindvis af kilometer for at tilfredsstille forbrugernes prisforventninger. Det CO₂-fodspor, som denne form for global handel efterlader, er kolossalt.

Derfor opfordrer jeg til, at der indføres et CO₂-mærkningssystem, som vil give forbrugerne de oplysninger, der skal til for at træffe ansvarsbevidste og kloge valg.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. - (EN) Skridtene til at gøre Europa-Parlamentet til en CO₂-neutral institution skal tages omgående. Bekæmpelsen af klimaændringerne er vor tids udfordring. Vi må alle sammen gøre vores til det. Måske bliver det netop argumentet om vores CO₂-fodspor, der omsider sætter punktum for vores ophold i Strasbourg hver måned. Når alt kommer til alt, bør vi som medlemmer af Europa-Parlamentet sætte handling bag ordene.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. - (SV) Drivhuseffekten er en af vor tids svære problemer. Derfor er det vigtigt, at der gøres en stor indsats for at mindske udslip af kuldioxid. En af de vigtigste og bedste metoder at eliminere kuldioxidudslip på er at erstatte energiproduktion ved forbrænding af kul og olie med atomkraft. IAEA har konstateret, at atomkraft er en nødvendig komponent for at mindske kuldioxidudslippet. Det er beklageligt, at man i dette beslutningsforslag vælger at se bort fra dette ved at fastholde, at udslip ikke må reduceres ved atomkraft. Det er derfor, jeg stemmer nej til dette beslutningsforslag.

Beslutningsforslag om SWIFT og ny PNR-aftale (B6-0042/2007)

Hubert Pirker (PPE-DE), - (DE) Hr. formand! Vi ved alle, at terrorbekæmpelse kun kan finde sted, når der samarbejdes. En vigtig partner for EU er i den forbindelse uden tvivl USA. At vi har brug for udveksling af oplysninger og informationer i den forbindelse, er klart, det skal dog ske i henhold til regler, som begge parter accepterer. Efter at vi har fastlagt regler og fundet et bredt flertal herfor - fra opstilling af formålet over ikkelagring af følsomme oplysninger til omstilling til et *push*-system - og først og fremmest har opnået, at myndighederne i USA i tilfælde af en terrormistanke forpligtes til at informere de relevante myndigheder i EU, har jeg støttet dette beslutningsforslag. Jeg er overbevist om, at - hvis kommissær Frattini har mandatet til at forhandle, vil der kunne opnås et godt resultat med henblik på unionsborgernes sikkerhed.

Philip Bradbourn (PPE-DE), skriftlig. - (EN) De britiske konservative støtter fuldt ud foranstaltninger, der afslører svingagtige finanstransaktioner med henblik på finansiering af terrorisme. I dette beslutningsforslag glemmer man imidlertid at nævne resultaterne af de undersøgelser, som de belgiske myndigheder har udført. Man undlader også at anerkende betydningen af at sikre, at adgang til den slags data bør begrænses til de relevante retshåndhavende myndigheder, som har til opgave at bekæmpe terrorisme.

Hvad angår PNR-aftalen, mener de konservative, at det er et lands suveræne ret at anmode om oplysninger om personer, der rejser ind på dets territorium. Enhver aftale om dataoverførsel bør knæsette denne ret. Den bedste metode til håndtering af den slags aftaler og sikring af høje standarder for databeskyttelse er, at der anvendes en mekanisme, som omfatter mellemstatsligt samarbejde. Af disse grunde stemte de britiske konservative imod beslutningen.

Carlos Coelho (PPE-DE), skriftlig. - (PT) EU er uforbeholdent engageret i bekæmpelsen af den internationale terrorisme, på grundlag af sine menneskelige værdier og i respekt for de grundlæggende rettigheder og friheder.

Ingen begrundelse, hvor rosværdig den end er, kan retfærdiggøre manglende demokratisk legitimitet, hvilket indebærer, at fælles brug af data skal være underkastet permanent parlamentarisk kontrol og retligt tilsyn.

Der er alvorlig tvivl om de amerikanske myndigheders behandling af personlige oplysninger, som de forskelsløst oplagrer uden de samme hensyn som i den europæiske lovgivning om databeskyttelse. Derudover er der ikke sikret gensidighed, idet amerikanske borgere nyder langt større beskyttelse i Europa, end europæere i USA.

Jeg mener derfor, at der bør fastlægges en fælles ramme med USA med det sigte at sikre garantier med hensyn til den fælles brug af data i forbindelse med bekæmpelsen af terrorisme. Europa-Parlamentet må nøje følge den PNR-ordning, som Kommissionen skal forhandle.

Pedro Guerreiro (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Vi har altid været imod en aftale med USA med henblik på fælles brug af personlige data, hvad enten det er i forbindelse med PNR eller SWIFT.

Det er vi for det første, fordi en sådan aftale indgår som led i en lang række sikkerhedsforanstaltninger – bemærk således det ulovlige telefonaflytningsprogram i USA – med henvisning til den såkaldte bekæmpelse af terrorisme, der benyttes som påskud til indblanding og aggression over for lande og folk, når de imperialistiske interesser står på spil, især USA's.

Vi er dernæst imod, fordi der stadig ikke er sikret gyldige garantier for, at borgernes rettigheder beskyttes gennem anvendelse af de aftalte bestemmelser for beskyttelse af persondata, herunder også de bestemmelser, som EU selv har udformet, og at der bliver effektiv kontrol fra de nationale parlamenters side af disse aftaler.

Mere målrettede foranstaltninger, effektivere metoder til kontrol af persondata, der skal overføres, begrænsning af formålet, information til borgerne og mulighed for at få adgang til personlige oplysninger vil utvivlsomt gøre de nuværende forhold mindre bekymringsvækkende. Virkelig tiltrængt er det dog at få bragt denne veritable sikkerhedsoffensiv til standsning, der under påskud af "bekæmpelse af terrorisme" undergraver borgernes rettigheder, friheder og garantier.

Mary Lou McDonald (GUE/NGL), skriftlig. - (EN) Sinn Féin mener, at aftalen om passagerlisteoplysninger (PNR-aftalen) ikke bør indgås uden videre og bag lukkede døre. PNR-aftalen er et led i den såkaldte krig mod terrorisme og vil krænke irske borgeres frihedsrettigheder.

EU's medlemsstater bør ikke lade sig presse til at anvende en aftale, som ikke garanterer deres borgeres databeskyttelsesrettigheder.

Irland bør føre an i Det Europæiske Råd i kravet om en mere acceptabel aftale. Jeg opfordrer regeringen til at ændre den foreslåede aftale inden vedtagelsen for i det mindste at sikre, at den årlige fælles undersøgelse omfatter et krav om en evaluering af aftalen, som omfatter både oplysninger om, hvordan den fungerer, og oplysninger om, hvor effektivt den når sit fastsatte mål om bekæmpelse af terrorisme, og at enhver ændring af USA's, EU's eller Irlands databeskyttelsesbestemmelser, der har betydning for aftalens gennemførelse, foranlediger en omgående og gennemsigtig genforhandling af aftalen, som kræver begge det irske parlaments (Oireachtas) kamres godkendelse.

Athanasios Pafilis (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) Europa-Parlamentets beslutning om europæiske luftfartsselskabers overførsel af passagerers personoplysninger (PNR) og skandalen om SWIFT-kunders udlevering af oplysninger om finanstransaktioner til de amerikanske sikkerhedstjenester afslører den sande karakter af erklæringerne fra de politiske kræfter bag den europæiske ensretning og europæisk undertvingelse.

Deres protester om krænkelsen af beskyttelsen af personoplysninger og privatlivets fred i beslutningen omdannes til en opfattelse af, at "EU og USA i princippet er loyale allierede i forbindelse med bekæmpelsen af terrorisme". Det er årsagen til, at de også foreslår, at der indgås en ny aftale om overførsel af passagerers personoplysninger med samme indhold som den foregående, og at oplysninger om finanstransaktioner "til retsundersøgelser" udelades, forudsat at USA garanterer, at de vil blive beskyttet. De foreslåede nye aftaler bekræfter afsløringerne om CIA's kriminelle aktiviteter i EU's medlemsstater med bortførelser, tilbageholdelse i hemmelige fængsler og tortur af "terrormistænkte", hvorved det bevises, at samarbejdet mellem EU og USA til trods for deres hykleriske erklæringer uddybes i et forsøg på at begrænse de grundlæggende rettigheder og folkets frihedsrettigheder under påskud af at bekæmpe terrorismen.

Beslutningsforslag om Lissabon-strategien (B6-0040/2007)

Zita Pleštinšá (PPE-DE), - (SK) Hr. formand! Jeg har stemt for vedtagelsen af Europa-Parlamentets beslutning om bidraget til forårstopmødet den 8. og 9. marts. Jeg har støttet beslutningens ændrede ordlyd, fordi jeg mener, at bevarelsen af det indre markedes konkurrenceevne og gennemførelsen af en strategisk innovationspolitik, der fokuserer på energieffektivitet, repræsenterer et klart og tidssvarende svar på spørgsmålet om, hvordan Lissabon-strategiens mål kan nås. Med henblik på at forbedre strategiens gennemsigtighed og klarhed støtter jeg processen til forbedring af udarbejdelsen af lovgivning om forbrugerbeskyttelse.

Et vigtigt punkt i beslutningen er opfordringen til de nationale parlamenter om at fremme nationale reformprogrammer, fordi det hovedsageligt afhænger af de enkelte medlemsstater, om de ambitiøse Lissabon-mål nås. I den forbindelse vil jeg gerne nævne det slovakiske eksempel. Takket være de strukturreformer, som Mikuláš Dzurindas regering har gennemført, kan vi allerede se reelle resultater, f.eks. en økonomisk vækst på næsten 10 % og skabelsen af hundredvis af nye job. Minerva-strategien, som bl.a. går ud på at mobilisere innovation til støtte for den nationale økonomi og udvikle videnskabelige og uddannelsesmæssige aktiviteter, udgør en gennemførelse af Lissabon-strategien, som tager sigte på at gøre Slovakiet til et af verdens mest avancerede, moderne og velstående samfund og dermed sandsynligvis også en kilde til idéer og inspiration for andre EU-medlemsstater.

Jan Andersson, Göran Färm, Anna Hedh, Inger Segelström og Åsa Westlund (PSE), skriftlig. - (SV) Vi gav vores støtte til beslutningen om Lissabon-strategien. Vi mener, at Lissabon-strategien også fremover skal være baseret på, at socialpolitikken, den økonomiske politik og miljøpolitikken gensidigt skal støtte hinanden. Det er vigtigt, at man i det fortsatte arbejde med strategien fremhæver et helhedssyn,

som indebærer, at det er velfungerende og åbne markeder, uddannelse, en aktiv ligestillet velfærdspolitik og en progressiv miljøpolitik, som sammen bidrager til vækst og oprettelse af arbejdspladser.

Vi gav dog ikke vores støtte til kravet om, at hindringer, som står i vejen for at skabe arbejdspladser, heriblandt hindringer for ansættelser med forholdsvis beskedne lønninger, skal fjernes. Dette kan tolkes som en åbning af lavtlønsmarkedet. Det er vi absolut imod. Tværtimod ønsker vi, at en sådan udvikling forhindres. Det kan ske, ved at kollektive aftaler og samarbejde mellem arbejdsmarkedets parter får tildelt en mere betydningsfuld rolle.

Vi er også imod formuleringer, hvor der opmuntres til udnyttelse af "ren energi" og "energiteknik, som er neutral med hensyn til kuldiioxid", da det kan tolkes, som om vi er for en udbygning af atomkraft. Vi ser hellere øgede bestræbelser på at udbygge vedvarende energi for at fremme en bæredygtig udvikling.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Denne beslutning viser "Lissabon-strategiens" sande natur – arbejdsgivernes og de store finansielle og økonomiske gruppers dagorden på europæisk plan – der blev styrket med strategiens revision i 2005 og lanceringen af de nationale reformprogrammer i alle medlemsstater for at gennemtvinge de såkaldte strukturreformer for mere fleksible arbejdsforhold, deregulering af markederne, liberalisering af tjenesteydelserne, kommercialisering af uddannelse og forskning samt privatisering af socialsikringen. Med liberaliseringen af tjenesteydelserne sigter strategien nu mod arbejdsforholdene med den såkaldte "flexicurity", den totale deregulering og liberalisering af ubegrundede afskedigelser.

Man bemærker således, at det sociale områdes bestræbelser og mål, der førhen tjente som camouflage for Lissabon-dagsordenens sande karakter, nu er forsvundet.

Faktum er, at der i post-strategi- og post-euro-EU siden 2000 har været langsom vækst i økonomi og beskæftigelse, mere usikker beskæftigelse, fattigdom og social udstødelse, større indkomstforskelle og vedblivende høj arbejdsløshed.

Der må derfor brydes med EU's nuværende politik.

Bruno Gollnisch (ITS), skriftlig. - (FR) Idéerne hos de tre største grupper her i Parlamentet ligner hinanden så meget, hvad angår økonomisk politik, handelspolitik og social og beskæftigelsespolitik, at de straks har udarbejdet en fælles beslutning om det kommende møde i Det Europæiske Råd. Det er i sig selv grund nok til, at jeg forkaster den.

Da den afspejler en ynkelig, rent proeuropæiske tankegang, finder man i denne tekst alt, hvad der er forårsager europæernes voksende fjendtlighed over for Deres system, nemlig det korte afsnit skrevet med omsvøb om de arbejdsløse, som er ansvarlige for deres arbejdsløshed - "fattige svin", som Gabin sagde i *La Traversée de Paris* - afsnittet om fordelene ved indvandring, som sker på bekostning af en udplyndring af eliteerne i udviklingslandene og pres på lønningerne i Europa, afsnittet om den nødvendige reform af det sociale sikringssystem i lyset af den ændrede globale dynamik, hvilket selvfølgelig betyder, at den er dømt til at forsvinde, det korte afsnit om vilkårlig forskelsbehandling, når den mest skandaløse forskelsbehandling er rettet mod europæere på deres egen jord, afsnittet om vækst uden at købekraft og forbrug, den stærke stigning i antallet af fattige arbejdere eller euroens ansvar på noget tidspunkt nævnes, og endelig afsnittet om den "velsignede globalisering", som er en oxymoron.

Deres evindelige løsning er endnu mere EU. De har virkelig fortjent, at det slår fejl.

Timothy Kirkhope (PPE-DE), skriftlig. - (EN) Mine britiske konservative kolleger og jeg har støttet dette beslutningsforslag, fordi vi altid har støttet Lissabon-strategiens mål om at forbedre Europas konkurrenceevne, udvikle en dynamisk og innovativ økonomi, forbedre arbejdsmarkedets fleksibiliteten og fremme deregulering i EU. Vi støtter også opfordringen til, at medlemsstaterne afholder sig fra protektionisme. Vi mener, at denne beslutning i det store og hele støtter disse mål.

Dette er ikke ensbetydende med, at vi støtter alle de detaljerede politikforanstaltninger, der er anført i beslutningen. Men vi støtter overordnet set det, som efter vores opfattelse er tekstens liberaliserende virkning, der er overordentligt påkrævet.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg støtter navnlig det ændringsforslag, hvor der opfordres til, at ILO's grundlæggende arbejdsnormer og dagsorden for anstændigt arbejde fremmes. Desuden mener jeg, at det er vigtigt for fair konkurrence, at miljødumping undgås. Sociale og miljømæssige aspekter skal indgå i handelsudvikling.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. - (EN) Fristen i 2010 for at nå Lissabon-målet om at blive den mest dynamiske videnbaserede økonomi i verden nærmer sig faretruende. Dette mål skal bl.a. nås ved at få flere kvinder ud på arbejdsmarkedet. Under topmødet i Barcelona i 2002 nåede medlemstaterne til enighed om, at der skulle tilbydes børnepasning for en tredjedel af alle børn under tre år og 90 % af alle 3-6-årige børn inden udgangen af 2010. Det lader til, at kun fem medlemstater har nået det mål. Hvis vi ønsker, at flere kvinder skal have frihed til at arbejde, skal muligheden for børnepasning af høj kvalitet og til en overkommelig pris gøres til en central politisk prioritering.

Marc Tarabella (PSE), skriftlig. - (FR) Jeg stemte imod det fælles beslutningsforslag fra Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, De Europæiske Socialdemokraters Gruppe og Gruppen Alliancen af Liberale og Demokrater for Europa, som indeholder idéer til Det Europæiske Råds møde i foråret 2007 i forbindelse med Lissabon-strategien.

To punkter, som efter min mening er væsentlige, er blevet vedtaget af mine medmedlemmer, selv om jeg føler, at de strider imod mine europæiske overbevisninger.

For det første har Parlamentet accepteret at støtte en politik, der muliggør privat finansiering af universiteter, og at tilskynde den private sektor til at udtale sig om markedsbehov i forbindelse med uddannelse. Dette kan føre til konkurrence mellem universiteter, som kan bringe ligheden i universitetsuddannelse i fare.

For det andet har Parlamentet besluttet at opfordre medlemsstaterne til at gennemgå de ineffektive sociale modeller i forhold til deres langsigtede økonomiske levedygtighed, i forhold til udviklingen af global dynamik og den demografiske udvikling med henblik på at gøre disse sociale modeller mere bæredygtige. Det er efter min mening hverken mere eller mindre en åben trussel mod de sociale sikringssystemer.

Disse to punkter fik mig i strid med mine overbevisninger til at stemme imod dette beslutningsforslag.

Georgios Toussas (GUE/NGL), skriftlig. - (EL) Den fælles beslutning om Lissabon-strategien af Gruppen for Det Europæiske Folkeparti (Kristelige Demokrater) og De Europæiske Demokrater, Den Socialdemokratiske Gruppe og Den Liberale Gruppe, som Europa-Parlamentet har vedtaget, beviser endnu en gang kapitalens politiske repræsentanters indbyrdes aftale om at fremme deres strategiske valg.

Den forenede europæiske kapital prioriterer effektiv og hurtig fremme af retningslinjerne for Lissabon-strategien, som er et udtryk for dens ambitioner om at øge profitten, så den kan anvendes på monopolistisk konkurrence gennem et barbarisk angreb på alle de rettigheder, som arbejderklassen har opnået.

Målene med kapitalens strategi, som Nyt Demokrati-regeringen loyalt følger med PASOK's støtte, er fastsat i beslutningen, med andre ord kapitalens indtrængen i sundheds-, social- og uddannelsessektoren gennem offentlig-private partnerskaber, forskningens rolle til gavn for monopolerne, liberaliseringen og kommercialiseringen af energi, omstruktureringen af arbejdsforholdene og afskaffelsen af den sociale sikringsordning. Der lægges særlig vægt på at tilpasse uddannelsessystemet til kapitalens behov for konkurrenceevne.

Repræsentanterne for Grækenlands Kommunistiske Parti i Europa-Parlamentet stemte imod beslutningen og opfordrer arbejderklassen til at intensivere kampen mod EU's og dets centrum-højre- og centrum-venstre-regeringers græsrodsfjendtlige politikker og til at kræve varigt, stabilt arbejde med rettigheder, en national socialsikrings- og sundhedsordning og gratis offentlig uddannelse.

Lars Wohlin (PPE-DE), skriftlig. - (SV) I forslaget er der flere gode forslag om betydningen af øget konkurrence og forbedrede forudsætninger for virksomheder og innovationer. Lissabon-processen skal dog først og fremmest betragtes som et nationalt anliggende, hvorfor det er uheldigt, at Parlamentet går ind på en række områder, som det er op til de enkelte medlemslande at træffe beslutning om.

Man går i betænkningen f.eks. ind på, hvordan medlemslandene skal håndtere deres socialforsikring, og hvordan de skal garantere, at alle, som går ud af skolen, skal have tilbudt arbejde eller foranstaltninger, som skaber mulighed for ansættelse. Derfor stemmer jeg nej til dette beslutningsforslag.

Betænkning af Hall (A6-0467/2007)

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), skriftlig. - (PT) Den i dag vedtagne tekst, der følger Kommissionens meddelelse om en europæisk frekvenspolitik, er lettere selvmodsigende i nogle af dens formuleringer, hvilket tyder på, at ideologisk forskellige holdninger er søgt forliget.

Betænkningen indeholder forslag om bl.a. at sikre levering af offentlig(e) tjenesteydelse(r), fastholde en vis (muligvis højere) grad af national suverænitet i frekvensforvaltningen, overføre nogle af gevinsterne ved de nye teknologier til de mindre udviklede regioner, tilbageføre frekvenser, der ikke benyttes efter indgået aftale, til offentligt område, beskytte offentlige interesser og frekvenser af strategisk betydning og opretholde et højt kvalitetsniveau i tjenester "af offentlig og almen interesse". De hedder også, at Europa-Parlamentet glæder sig over Kommissionens forslag om at introducere en markedsorienteret tilgang til frekvensressourcer, og at det anmoder om præcise retsregler, der skaber konkurrencebaserede løsninger.

Trods de "gode hensigter" gives der således grønt lys til at gå videre med den neoliberale politik og den fuldstændige overdragelse til denne næsten guddommelige instans, "markedet", hvilket bringer levering af offentlige tjenesteydelser i fare.

David Martin (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg stemte for denne betænkning, fordi der argumenteres for retfærdig og ikkeforskelsbehandlende adgang til frekvensressourcer, og for, at alle teknologier bør behandles ens. En kombineret tilgang til frekvensforvaltningen for at opnå større fleksibilitet og markedsreaktion vil bidrage til sociale og økonomiske fordele som følge af brugen.

Catherine Stihler (PSE), skriftlig. - (EN) Jeg støtter ordførerens forsøg på at afhjælpe de store bekymringer over bestræbelser på at udelukke radio-/tv-spredningsfrekvenser fra forslagene, navnlig hvad angår det digitale overskud, som bliver til rådighed efter overgangen til digital radio-/tv-spredning. Det er nødvendigt at presse radio-/tv-spredningsvirksomhederne til at anvende frekvensressourcerne effektivt.

7. Stemmerettelser og -intentioner: se protokollen

(Mødet udsat kl. 14.00 og genoptaget kl. 15.00)

FORSÆDE: Mechtild ROTHE

Næstformand

8. Godkendelse af protokollen fra det foregående møde: se protokollen

9. Bekæmpelse af terrorisme (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Luis Yáñez-Barnuevo García for Udenrigsudvalget om den eksterne dimension af bekæmpelsen af terrorismen (2006/2032(INI) (A6-0441/2006).

Luis Yáñez-Barnuevo García (PSE), ordfører. - (ES) Fru formand! Den internationale terrorisme er den farligste trussel mod freden, sikkerheden, integriteten og den menneskelige værdighed.

Da det er en usynlig og geografisk diffus fjende, der befinder sig inden og uden for vores grænser, skal den bekæmpes på en anden måde end den, som EU tidligere har brugt til at bekæmpe sine fjender.

EU's antiterrorstrategi skal være global, flersidet og baseret på FN-systemet. Ethvert ensidigt og rent militært svar er dømt til at mislykkes. Bekæmpelsen af terrorismen skal vindes med vores værdier. For at bekæmpe terrorismen er det derfor absolut nødvendigt at bevidstgøre og mobilisere vores offentlige meninger. Vi må aldrig sænke paraderne. Vi skal ikke kun reagere, når der er begået et meget stort attentat, men permanent og proaktivt.

En styrkelse af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik er nødvendig for at få succes. Det betyder, at vi skal forbedre og koordinere de europæiske efterretningstjenester og give dem bedre værktøjer, og vi skal arbejde mere med efterforskningen af kanalerne til finansiering af terrorismen.

I sin eksterne dimension bør EU koncentrere sig om at få de stater, der støtter terrorgrupperne, til at holde op med det ved hjælp af sanktioner og tvang, samt hjælpe de svage stater med at styrke deres institutioner og demokrati for at undgå, at terrorgrupperne tager bo der.

Fru formand, at beskytte retsstaten og menneskerettighederne i forbindelse med bekæmpelsen af terrorismen er ikke kun meget vigtigt af moralske årsager, det er eksistensberettigelsen for vores strategi, for det er netop det, terroristerne ønsker at ødelægge, nemlig de værdier, som vores sameksistens bygger på. Hvis vi giver efter på dette område, som det er sket i forbindelse med Irak-krigen, Guantánamo, Abu Ghraib eller CIA's ulovlige flyvninger, giver vi terroristerne et påskud, som de vil bruge til at retfærdiggøre sig selv, og vi kommer brænde på terroristernes bål.

En begrænsning af de grundlæggende rettigheder giver ikke mere sikkerhed, men snarere mere frygt. Vi har brug for frie og selvsikre samfund. Frygtsomme samfund har tabt kampen mod terrorismen på forhånd. Dilemmaet sikkerhed/frihed er forkert. Vi vil være mere sikre, hvis vi er mere frie, mere åbne og mere inddragende.

Forebyggelsen, som er så vigtig, og som slog fejl såvel den 11. september i New York som den 11. marts i Madrid, er væsentlig, og det er mere effektivitet i forbindelse med de politimæssige og retlige aktioner også. Vores fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik skal bidrage til at fjerne grobunden for den internationale terrorisme.

Terrorisme kan aldrig retfærdiggøres. Vi bør aldrig tale om årsager, men det er korrekt, at der findes nogle omstændigheder, som giver grobund for den, hvoraf den vigtigste er den ydmygelse og foragt, som millioner af muslimer føler i forbindelse med det, som de betragter som Vestens arrogance og magtfuldkommenhed og forværringen af de endemiske konflikter som f.eks. konflikten mellem Israel og Palæstina. Det samme er tilfældet, når vi taler nedladende om en religion, som mere end 1,3 milliarder mennesker i verden fredeligt følger.

Vi står over for fanatiske og dogmatiske fundamentalister, men ikke over for en religion eller tro. Vi glemmer nogen gange, at der har været flere muslimske ofre for den islamistiske terrorisme end vestlige ofre. Det forklarer den internationale succes, som initiativer som Alliancen af civilisationer, der er vedtaget af FN, har fået, i modsætning til det sammenstød mellem civilisationerne, som fundamentalisterne fra begge sider støtter.

Ud over at bruge bedre midler skal den internationale terrorisme bekæmpes ved hjælp af fornuft og vedholdenhed, og ikke med brandtaler, der ikke er udtryk for andet end en grundlæggende svaghed. Først fascismen og senere stalinismen, flere årtier senere, blev besejret på det ideologiske område, uden at vi gav afkald på de principper, som vores samfund bygger på, herunder en ansvarlig udøvelse af ytringsfriheden.

I betænkningen lægges der særlig vægt på, at ofrene anerkendes som værende hovedaktørerne, hvis stemme skal høres af magthaverne. Derfor har vi i dag besøg i logen af fire direkte ofre fra det store attentat den 11. marts i Madrid: Jesús Ramírez Castanedo, Jesús Abril Escusa, Isabel Casanova Ortega og Euclides Antonio Río Grajalas. Jeg takker Dem mange gange for Deres tilstedeværelse.

Günter Gloser, *formand for Rådet*. - (DE) Fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil godt takke ordføreren, hr. Yañez-Barnuevo Garcia, og Udenrigsudvalget for betænkningen om den eksterne dimension af terrorbekæmpelsen, som blev præsenteret i dag. Betænkningen er meget omfattende, og man kommer heri ind på nogle ekstremt væsentlige spørgsmål, hvor vi stort set har de samme synspunkter. Terrortruslen viser mere end nogensinde sin internationale karakter. De foranstaltninger, som EU træffer for at imødegå denne trussel, kan i praksis kun gennemføres med succes, hvis de indgår i en koordineret global terrorbekæmpelsesindsats.

På sit møde i december 2005 vedtog Rådet EU's strategi for terrorbekæmpelse, hvor de generelle rammer for EU's foranstaltninger på terrorbekæmpelsesområdet er udstukket. På samme møde vedtog Rådet EU's strategi for bekæmpelse af radikaliserings og rekruttering til terrorisme. I begge dokumenter behandles den eksterne dimension af terrorbekæmpelsen indgående.

Der er tre vigtige punkter, som jeg godt vil fremhæve med hensyn til terrorismens eksterne aspekter, og det er radikaliserings og rekruttering, samarbejdet med eksterne partnerlande og de internationale retlige rammer.

For det første er det primære mål for terrorbekæmpelsesstrategien at forhindre, at mennesker giver sig i lag med terrorisme, og derfor skal vi bekæmpe de faktorer, der bidrager til radikaliserings og rekruttering til terrorisme. Hvad angår de udenrigspolitiske foranstaltninger til terrorbekæmpelse, har EU fortsat sine bestræbelser på at tage hensyn til ethvert tænkeligt spørgsmål i forbindelse med radikaliserings og rekrutteringen. Man har således udvekslet erfaringer og bedste praksisser med eksterne partnerlande om håndteringen af radikaliseringsproblemet.

For første gang har EU også inkorporeret bekæmpelsen af radikaliserings i et specielt teknisk hjælpeprogram til terrorbekæmpelse. Som et led i ASEM-processen, Barcelona-processen og under Anna-Lindh-stiftelsens auspicer har EU nedsat adskillige arbejdsgrupper for at få en dybtgående drøftelse af den interreligiøse og interkulturelle dialog. Desuden har Unionen gjort sig grundige overvejelser om, hvordan man kan forbedre det offentlige diplomati og sine kontakter til islam, både inden og uden for EU. Vi er fast besluttet på fortsat at fremme denne proces. Radikalisering og rekruttering vil også fremover være en del af tekniske hjælpeprogrammer til terrorbekæmpelse og vedblive at være et vigtigt emne i dialogen med tredjelande.

For det andet er der samarbejdet med eksterne partnerlande, og i forfølgelsen af sine mål på terrorbekæmpelsesområdet har EU fortsat det tætte samarbejde med partnerlande uden for EU. Den politiske dialog med partnerlande er en væsentlig komponent i EU's udenrigspolitiske handlinger i kampen mod terrorisme. Respekten for retsstatslige principper og menneskerettighederne samt for de grundlæggende friheder i forbindelse med terrorbekæmpelse var nøgleemner i denne dialog. Dette minder mig om morgenens forhandlinger, hvor der herskede stor uenighed.

For en række landes vedkommende har vi lavet et temmelig stort stykke arbejde med henblik på at styrke samarbejdet i kampen mod terrorisme. EU og medlemsstaterne har aftalt at yde teknisk støtte til terrorbekæmpelse til en række lande, som skal betragtes som højprioritetslande. Der er opnået fremskridt gennem konsultationer på politisk plan med andre højprioritetslande. Desuden har EU bidraget til kapacitetsopbygning på regionalt plan, f.eks. i forbindelse med *Jakarta Centre for Law Enforcement Cooperation* (JCLEC) i Indonesien og Den Afrikanske Unions terrorbekæmpelsescenter i Algier.

Samarbejdet med USA på terrorbekæmpelsesområdet har fortsat høj prioritet. Politikere og eksperter fra EU og USA har i fællesskab arbejdet på en intensivering af dialogen. Unionen har også udvidet sin dialog om terrorbekæmpelse med andre partnerlande såsom Israel, Australien, Canada og Rusland samt inden for rammerne af Euro-Middelhavs-partnerskabet. I den sammenhæng har man kigget på områder af fælles interesse og samarbejds muligheder - navnlig rådighedsstillelse af teknisk hjælp til andre lande.

For det tredje er EU med hensyn til de internationale retlige rammer gået i brechen for, at FN skal spille en fremtrædende rolle i forbindelse med terrorbekæmpelsen. Vedtagelsen af en omfattende aftale om international terrorisme med en klar og entydig definition af alle former for terrorisme ville rent faktisk være et vigtigt signal at sende, og det ville vise, at det internationale samfund står sammen mod terrortruslen. Derfor vil EU fortsat gøre alt for at opnå international enighed om en omfattende aftale.

Også den seneste vedtagelse af en FN-strategi for terrorbekæmpelse er et vigtigt skridt fremad med henblik på en intensivering af det internationale samarbejde med tredjelande i bekæmpelsen af terror. EU er parat til at gennemføre strategien sammen med alle FN's medlemsstater. Dette er en af EU's fremtidige prioriteringer. EU vil udnytte sin dialog med eksterne partnerlande til at plædere for en fuldstændig gennemførelse af denne strategi samt for en udveksling af idéer om, hvordan dette mål bedst nås. Efter min opfattelse ville Parlamentet ved at tage fat på dette emne i forhold til sine samtalepartnere i tredjelande yde et væsentligt bidrag til opnåelsen af dette mål.

EU's organer er - som jeg sagde indledningsvis - i vid udstrækning enige om prioriteringerne i forbindelse med bekæmpelsen af den internationale terrorisme. Deres betænkning, hr. Yañez-Barnuevo García, og en langsigtet meningsudveksling som den, vi er i gang med lige nu, medvirker til at uddybe vores fælles forståelse og til, at vi kan udvikle egnede foranstaltninger til bekæmpelse af den internationale terrorisme. Det ville også sende et signal til dem, der har været udsat for terrorangreb.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (EN) Fru formand! Jeg vil allerførst rose ordføreren, hr. Yañez-Barnuevo García, for hans betænkning. Der hersker ingen tvivl om, at terrorisme er en trussel mod alle stater og alle mennesker. Den er kriminel og den kan aldrig retfærdiggøres. Kommissionen er derfor helt enig i synspunktet i betænkningen om, at terrorisme er en alvorlig trussel mod sikkerhed, fred, stabilitet og de demokratiske værdier, som EU bygger på.

Kommissionen er også enig i målet om, at terrorisme skal bekæmpes globalt, samtidig med at menneskerettighederne respekteres. Alle terrorbekæmpelsesforanstaltninger skal være i overensstemmelse med både den humanitære folkeret og internationale menneskerettighedsbestemmelser.

Jeg er overvejende enig i betænkningens indhold, men jeg vil gerne kommentere to ting. For det første efterlyses der en definition af terrorisme i betænkningen. Eftersom man i FN endnu ikke er nået til enighed om en definition, og eftersom en sådan enighed stadig synes at være langt væk, selv om vi arbejder på det, vil jeg gerne gøre opmærksom på, at relevante universelle konventioner og protokoller allerede giver en fælles retlig forståelse af, hvad en terrorhandling består i. Unionen har også en definition af terrorhandlinger i sin rammeafgørelse om terrorisme. Det er solide retlige grundlag.

For det andet opfordres der i betænkningen til, at Den Internationale Straffedomstols kompetence udvides til at omfatte terrorhandlinger som forbrydelser mod menneskeheden. Jeg mener, at vi bør være forsigtige, før vi ændrer den definition af forbrydelser mod menneskeheden, der indgår i statuten for ICC. Et sådant tiltag kunne virke mod hensigten om at udvide støtten til domstolen. Den komplekse forbindelse mellem den humanitære folkeret og definitionen af terrorisme kan føre til yderligere komplikationer.

Kommissionen glæder sig over Parlamentets interesse for de eksterne aspekter ved bekæmpelse af terrorisme. I den aktuelle situation med åbne grænser er bestræbelserne på at bekæmpe terrorisme, internt og eksternt, tæt forbundet. Næstformand Frattini og jeg arbejder naturligvis snævert sammen, for at disse bestræbelser kan supplere hinanden. Vi er helt enige i, at det er nødvendigt at støtte FN i overensstemmelse med vores politik for effektiv multilateralisme.

Den vægt, der lægges på forebyggelse, er også meget vigtig for Kommissionen. De forhold, der bidrager til at sprede terrorisme, skal ændres. I vores eksterne politikker fokuserer vi på at tackle de grundlæggende årsager til terrorisme, og henstillingerne i betænkningen om en mere sammenhængende og effektiv EU-politik peger også overvejende i den rigtige retning.

Lad mig fremhæve det vigtige bidrag, som Kommissionen yder til bekæmpelse af terrorisme. For det første er Kommissionen sammen med medlemstaterne i gang med at gennemføre EU's terrorbekæmpelsesstrategi fra 2005, som vores kollega og formand har talt om. Terrorismen bliver også jævnlige taget op på møder med vores partnere og i internationale organisationer. F.eks. er der for øjeblikket et stort møde i gang i Berlin med Kommissionens deltagelse med henblik på forberedelse af G8-topmødet i Heiligendamm, hvad angår terrorisme og organiseret kriminalitet.

For det andet er Kommissionen en stor yder af bistand til kapacitetsopbygning til ca. 80 tredjelande, som tager sigte på at forbedre styring og administrative kapaciteter på tilknyttede områder. En række prioriterede områder, som nævnes i betænkningen, f.eks. grænseforvaltning og finansiering af terrorisme, er også ting, der prioriteres i forbindelse med fællesskabsbistand.

For det tredje arbejder Kommissionen på nye områder, som gerne skulle forbedre EU's indsats til bekæmpelse af terrorisme, f.eks. beskyttelse af kritisk infrastruktur, bekæmpelse af voldelig radikaliserings og rekruttering af terrorister, bioterrorisme, radiologiske trusler, teknologier til detektering af sprængstof, terroristers brug af internettet og terrorisme i forbindelse med krisehåndtering, og der er tydelige forbindelser med vores bestræbelser på at bekæmpe organiseret kriminalitet og narkotikahandel. Afghanistan er et godt eksempel herpå.

Endelig kan Kommissionen som svar på en af anmodningerne i denne betænkning bekræfte, at den har planer om i løbet af 2007 at udarbejde en meddelelse om globale og tværregionale sikkerhedsmæssige udfordringer. Den vil være fokuseret på aspekter, der er vigtige for menneskelig sikkerhed og terrorbekæmpelse. De ved måske, hvor optaget jeg er af debatten om menneskelig sikkerhed. Der er ingen bedre metode til at ændre de forhold, der fører til spredning af terrorisme, end at fremme både frihed for frygt og frihed for nød.

Til trods for alt det, der bliver gjort, mener jeg, at vi alle sammen kan være enige om, at vi må samarbejde og forbedre vores kollektive indsats for at bekæmpe terrorisme. Vi skal forsøge at spille vores rolle, men vi er overbeviste om, at den kollektive indsats sammen med Parlamentet bliver vigtigere.

Alain Hutchinson (PSE), *ordfører for udtalelsen fra Udviklingsudvalget*. - (FR) Fru formand, fru Ferrero-Waldner, hr. Gloser, mine damer og herrer! Jeg er på vegne af Udviklingsudvalget blevet pålagt at udarbejde et forslag til udtalelse om betænkningen om den eksterne dimension af bekæmpelsen af terrorismen, som hr. Yañez-Barnuevo García har udarbejdet for Udenrigsudvalget.

Vi kan kun tale om dette emne ved hjælp af en strategi, der omfatter udviklingspolitikkerne, særlig til gavn for landene i Syd. Selv om den ganske vist er kompromisløs, understreger man i udtalelsen en række væsentlige punkter, som allerede er blevet behandlet her i Parlamentet, vedrørende selve definitionen af terrorisme, overholdelse af menneskerettigheder og navnlig forbindelser med de forskellige indvandrergrupper Europa. Den omhandler også den vanskelige sameksistens mellem bekæmpelse af terrorisme og behovet for at sikre overholdelse af menneskerettigheder under alle omstændigheder, således at man ikke begrundet afvisning af det ene af hensyn til det andet.

I betænkningen rejser man dernæst bekæmpelsen af terrorisme set ud fra de virkninger, metoderne til finansiering af den kan have på kvaliteten og effektiviteten af det europæiske udviklingssamarbejde. Vi understreger således f.eks., at en lang række af de foranstaltninger, som medlemsstaterne for tiden vedtager, og som ikke direkte hører under en politik til bekæmpelse af fattigdom syd for ækvator, desværre allerede er omfattet af den officielle udviklingsbistand. Det drejer sig f.eks. om finansieringen af militære investeringer, tilbagesendelse af ulovlige indvandrere, en del udgifter i forbindelse med indvandringspolitik osv.

Udviklingsudvalget gør også Parlamentet opmærksom på, at ved at medtage økonomisk støtte til en række aktiviteter, der er forbundet med bekæmpelse af terrorisme, i den officielle udviklingsbistand, bringer vi blot det primære mål, som er at udrydde fattigdom, yderligere i fare.

Udtalelsen blev vedtaget af næsten alle medlemmerne af Udviklingsudvalget den 6. november 2006. De fleste medlemmer af Udenrigsudvalget syntes imidlertid desværre ikke, at det var umagen værd at vedtage nogen af punkterne i udtalelsen. Derfor har vi besluttet at genindføre hovedpunkterne i teksten i form af ændringsforslag til betænkningen, og jeg opfordrer derfor alle de demokratiske grupper til at støtte dem, således at vi sideløbende med den nødvendige bekæmpelse af terrorisme kan føre en effektiv udviklingspolitik, der sigter på at gennemføre millenniumudviklingsmålene, som er den egentlige langsigtede, ja, endog meget langsigtede løsning på terrorisme og alle de lidelser, den efterlader i sit ulyksalige kølvand.

Agustín Díaz de Mera García Consuegra (PPE-DE), ordfører for udtalelsen fra Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. - (ES) Fru formand! Terrorbekæmpelse er en prioritet, som kræver solidaritet og forpligtelse fra alle medlemsstaternes og de demokratiske landes side. Sikkerhed er en reel og væsentlig ret, som aldrig kan udøves for enhver pris, men som nøje skal underlægges loven og respekten for menneskerettighederne. Den internationale terror truer frihederne og menneskerettighederne.

Den skæbnesvangre skelnen mellem dødbringende terrorister og politiske terrorister, bevæbnede fløje og politiske fløje, medvirker kun til at styrke de kriminelle og underminere loven. Enhver form for dialog med terroristerne er en ujevnbyrdig og nyttesløs dialog, der skader ofrene.

Medlemsstaterne skal være særlig opmærksom på at fremme de interkulturelle forbindelser og styrke den interreligiøse dialog mellem civilsamfundets medlemmer med det formål at forbedre sameksistensen, tolerancen og den gensidige forståelse.

EU skal rationalisere, koordinere og fremme brugen af de instrumenter, vi råder over, dvs. Europol, Eurojust, Cepol og *Situation Centre* m.fl., ligeledes med det formål at opdage og hindre forbindelserne mellem terrorismen og andre former for forbrydelser.

Jeg beder om, fru formand, at man i særdeleshed, som jeg siger i min udtalelse, respekterer og tager højde for ofrenes meget dyrekøbte erfaringer, når man udarbejder forebyggelsesstrategierne. Ofrene skal anerkendes og beskyttes. Terroristerne begynder at tabe, når ofrene giver deres sandhed til kende, og samfundet lytter til dem.

Med hensyn til forebyggelsen, fru formand, så hverken kan eller skal den være kasteskyts mellem demokratiske lande og stater. Den sidste gang, forebyggelsen svigtede, var den 30. december 2006 i Madrid. Vi kritiserer ikke fejlene i forbindelse med forebyggelsen, vi bestræber os på, at de aldrig sker igen.

Jeg slutter nu, fru formand. Vi vil kun være i stand til at håndtere terrorismen håndfast, hvis alle de demokratiske lande i fællesskab, og især EU, har en klar opfattelse af truslen, og denne trussel er dødelig, permanent og ser ud til at vare ved.

Elmar Brok, for *PPE-DE-Gruppen*. - (DE) Fru formand, fru kommissær, hr. formand for Rådet! Jeg vil gerne ønske Dem, fru formand, hjertelig tillykke med Deres stilling som næstformand. De repræsenterer nu vores fælles region Ostwestfalen-Lippe, og det er vi stolte af.

Jeg vil gerne takke ordføreren for hans betænkning og påpege, at terrorisme er et grænseoverskridende fænomen. Vi vil kun få succes, hvis der er et grænseoverskridende samarbejde inden for EU og med staterne og organisationerne uden for EU. Dette er dog ofte en langsommelig proces, især hvis vi kigger på den indenrigspolitiske del af denne fælles sikkerhedsproblematik, for den reguleres fortsat på mellemstatsligt niveau. På det grundlag er det sommetider ret besværligt at implementere de enkelte medlemsstaters holdninger, hvilket er et bevis på, at vi, hvis vi ønsker større sikkerhed mod terrorisme og international kriminalitet, har brug for EU-forfatningen som et mere effektivt værktøj til at gøre forpligtelser i det fælles område mere bindende og til at forbedre beslutningsprocessen.

Foruden nødvendigheden af et tættere samarbejde mellem sikkerhedsorganerne er det yderst presserende at give sig i kast med årsagerne hertil. Der er intet, som retfærdiggør terrorisme. Men den har sine årsager, som vi skal være opmærksomme på, og jeg mener, at politiske, økonomiske og sociale forhold har signifikant betydning her. Endvidere skal bestemte alibiforanstaltninger bringes til ophør. Hvis det skulle vise sig muligt gennem fælles bestræbelser, f.eks. ved hjælp af kvartetten, at løse Mellemøsten-spørgsmålet, ville dette tage meget vind ud af sejlene på terrorismen. Dette er kun tænkt som et eksempel på de sammenhænge, der eksisterer her. Jeg mener, at det er essentielt - og det fremgår med al tydelighed af betænkningen - at vi gør brug af den interkulturelle dialog her. Vi skal også gøre det klart for folk i andre regioner af verden, at vi anser deres kultur, deres religion og deres udvikling for at være ligeværdig med vores, således at der ikke opstår sådanne uoverensstemmelser ved følelsen af kulturel underlegenhed. Dette er en særlig pligt. Alle disse ting skal ske i overensstemmelse med retsstatslige principper og med respekt for vores værdier, for hvis vi opgiver vores værdier, har de andre vundet. Derfor skal vi stå ved vores værdier og vores retsstatslighed.

Proinsias De Rossa, for *PSE-Gruppen*. - (EN) Fru formand! Terrorhandlinger er altid kriminelle, men terrorisme er også altid et politisk projekt. Jeg mener, at dens aktuelle manifestation tager sigte på at nedbryde de humanitære værdier om lighed, uanset om det drejer sig om køn, religion eller nationalitet. Den tager også sigte på at undergrave borgerrettighederne - et pluralistisk demokratis borgerrettigheder.

Men vi må være meget forsigtige, når vi omtaler de værdier. Hvis vi vælger at kalde dem "vores" værdier i stedet for at behandle dem som universelle værdier, mener jeg, at vi bidrager til "sammenstødet mellem civilisationer". Vores bedste forsvar af værdierne skal derfor primært være politisk. Vi må vise disse værdiers styrke ved at sikre frihed og livskvalitet for alle i Europa og hele verden.

Der skal bestemt træffes sikkerhedsforanstaltninger såsom indsamling af efterretninger, retsforfølgning af lovovertrædere og naturligvis forebyggelse og retsforfølgning af tilskyndelse til had og vold. Men Fava-betænkningen, som vi drøftede længe i formiddags, viser, hvad der kan gå fuldstændig galt, hvis vi ikke er yderst forsigtige. Vi må undgå forenkede analyser. Vi må undgå antagelsen om, at enhver politisk eller religiøs fundamentalist er terrorist - det er ganske enkelt ikke rigtigt, og jeg mener, at det er vigtigt at huske på. Jeg kender mange fundamentalistiske katolikker, som ville være forfærdede ved tanken om, at nogen kunne finde på at begå en terrorhandling i deres navn.

Jeg anmoder indtrængende om en mere dybtgående analyse end den, vi får for øjeblikket, og forsigtighed med ordvalget. Hvis det skal lykkes for os, må vi tackle ulighederne på vores kontinent, men også ulighederne på globalt plan.

Girts Valdis Kristovskis, for *UEN-Gruppen*. - (LV) Fru formand, mine damer og herrer! Kampen mod globale terroraktioner er en afgørende prøve på det demokratiske Europas handleevne. Med henblik på at forebygge og forhindre brutale terrorhandlinger må specialtjenesterne kunne gøre brug af de mest effektive præventive og repressive metoder, og det er utænkeligt uden internationalt samarbejde. Fava-betænkningen indeholder en masse kritik af USA, men vi må erkende, at vi har brug for et endnu tættere samarbejde mellem EU og USA sammenlignet med det hidtidige, at det er nødvendigt, at USA og Europa i fællesskab griber ind over for de ideologiske årsager til terrorisme, og at vi må have flere udvekslinger af oplysninger baseret på gensidig tillid. Europa-Parlamentet og medlemmerne af medlemsstaternes nationale parlamenter skal også involveres mere målrettet og professionelt i udarbejdelsen og gennemførelsen af den overordnede strategi mod terrorisme, og det aktive samarbejde mellem medlemsstaternes tjenester skal fremmes. Når vi gennemfører den parlamentariske kontrol, må

vi sørge for større professionalisme og politisk ansvar, navnlig når vi overvåger lovligheden af metoder, der anvendes i forbindelse med terrorbekæmpelsesforanstaltninger.

Raül Romeva i Rueda, for *Verts/ALE-Gruppen*. - (ES) For det første vil jeg gerne takke for den indsats, som hr. Yáñez-Barnuevo har gjort ved at tage fat på et spørgsmål, som er kompliceret, og som ofte bliver genstand for debatter, der har mere at gøre med partipolitik end fundamentale spørgsmål. Men jeg vil især gerne takke ham, fordi han har taget særligt hensyn til mindst tre spørgsmål, der er vigtige for vores gruppe.

Det første spørgsmål har kommissæren også nævnt, og det drejer sig om definitionsproblemet. Vi står over for et meget vigtigt problem, og det er, at vi ikke kan gøre en konsistent og troværdig indsats for EU i forbindelse med terrorismen, medmindre vi har en definition. Selv om det er rigtigt, at der - lad os sige det sådan - er mange forskellige meninger herom, vil vi dog gerne komme med et konkret forslag, og det er, at vi for nuværende tager udgangspunkt i det forslag, som FN i sin tid vedtog på forslag af den daværende generalsekretær Kofi Annan, som stillede det på forslag af Gruppen på Højt Niveau. Derfor ligger der allerede nogle vigtige forslag på bordet, som vi bør tage udgangspunkt i.

Den anden ting, der bekymrer os, har naturligvis at gøre med den kendsgerning, at man ofte i den formodede terrorbekæmpelses navn retfærdiggør krige, massakrer og tortur, hvilket vi bl.a. her til formiddag har set under forhandlingen af hr. Favas betænkning. Det må ikke ske. Derfor glæder vi os over og støtter forslaget om at lade terrorhandlinger være omfattet af Den Internationale Straffedomstols jurisdiktion som værende forbrydelser mod menneskeheden.

Endelig er der endnu et spørgsmål, som vi også anser for vigtigt, og det er, at det med hensyn til antiterroristerne mange gange har vist sig at give bagslag for visse fredsprocesser i verden. Vi skal også huske på, at den aktuelle situation på den ene side sommetider giver anledning til vilkårlige anholdelser, og på den anden side vanskeliggør de bestræbelser, som EU er i gang med i Mellemøsten, Sri Lanka osv. Derfor bør spørgsmålet om antiterroristerne også revideres og undersøges, i det mindste på grundlag af det, som allerede er blevet vedtaget af EF-Domstolen.

Tobias Pflüger, for *GUE/NGL-Gruppen*. - (DE) Fru formand! Efter min mening var Deres tale, hr. Yáñez-Barnuevo García, markant bedre end Deres betænkning. Jeg ved godt, at De fik visket meget i øret, og beklageligvis blev Udviklingsudvalgets holdning ikke taget med.

Enhver form for terrorisme er fuldkommen uacceptabel. Desværre rummer betænkningen ikke nogen konkret definition på terrorisme, selv om der heri konstant tales om den internationale terrorisme. Der findes de mest forskelligartede grupper, som af vidt forskellige årsager mener, at de skal begå terrorhandlinger. Vi skal beskæftige os med de pågældende grupper og finde ud af, hvorfor de kommer frem til den forkerte konklusion, at det er nødvendigt at gennemføre terrorhandlinger.

I mine øjne ser det også ud, som om f.eks. hele afsnittet om statsterrorisme er fuldstændig udeladt. Hvordan var det nu lige med Frankrigs angreb på Greenpeace-skibet? Vi skal beskæftige os med årsagerne til terrorisme, hvilket nogle parlamentsmedlemmer allerede var inde på. I øjeblikket fører de vestlige lande en krig mod terrorismen - i Afghanistan og Irak - som viser sig at være fuldstændig kontraproduktiv. For disse krige medfører mere terrorisme og ikke mindre.

I betænkningen kan vi læse, at der skal gennemføres en hel række af skærpede foranstaltninger, og at grundlæggende rettigheder vil blive mere og mere udhulet. Dette betyder, at vi ikke kan stemme for denne betænkning, og vi har således afgivet et mindretalsvotum dertil.

Bastiaan Belder, for *IND/DEM-Gruppen*. - (NL) Fru formand! Det er fuldstændig berettiget, at ordføreren nævner det superhurtige globale medium internet som en del af fænomenet international terrorisme. Han gør det på en paradoksalsk måde. I punkt 12 opfordres EU til at forebygge misbrug af internettet til terrorformål, og i punkt 17 gør ordføreren netop opmærksom på den mulighed, som internet giver for at opspore og således bekæmpe dette onde. I øjeblikket kræver det voksende antal islamiske terrorwebsteder under alle omstændigheder, at vi prioriterer dem hurtigst muligt, for disse udgør et virtuelt rekrutterings- og træningssted for unge jihadister i Europa. Ifølge den europæiske efterretningstjeneste kan man i dag blive terrorist udelukkende gennem information på internet. Blot et simpelt klik med musen er faktisk nok. Denne foruroligende virtuelle realitet kræver en intensiv, sammenhængende europæisk strategi, vel at mærke både internt og eksternt. Derfor anmoder jeg Kommissionen og Rådet om nærmere at informere Parlamentet sagligt herom i betragtning af den intense

trussel, som disse terrorwebsteder udgør - det drejer sig i mellemtiden skønsmæssigt om 4.500 websteder - og at opspore disse og virkelig bekæmpe dem effektivt på europæisk plan.

Philip Claeys, for ITS-Gruppen. - (NL) Fru formand! Når Europa-Parlamentet taler om bekæmpelse af terrorisme, er der risiko for, at vi hurtigt henfalder i politisk korrekte klichéer, som vanskeliggør, for ikke at sige umuliggør, en effektiv politik. Som det med rette siges i betænkningen, udgør den internationale terrorisme i øjeblikket den største risiko for freden og stabiliteten i åbne samfund, den mest direkte trussel mod menneskers frihed, sikkerhed og værdighed. Den internationale terrorisme har erklæret krig mod hele den vestlige verden, altså også Europa.

Det er derfor overordentlig vigtigt, at vi klart identificerer denne trussel. Når jeg i betænkningens betragtning A læser udtryk som "den internationale terrorisme, herunder dens ideologi", er jeg bange for, at vi ikke er på rette vej. Terrorismen er faktisk hverken en ideologi eller et mål. Som direktøren for den arabiske tv-kanal al-Arabiya for nogle år siden erklærede, er det en pinlig realitet, at det i øjeblikket ikke er alle muslimer, der er terrorister, men at alle terrorister er muslimer. Det er en vittighed, der ligesom alle vittigheder indeholder en kerne af sandhed. Det er i Europa på mode at sige, at vi ikke ønsker et civilisationssammenstød, men hvad enten man ønsker det eller ej, er dette civilisationssammenstød i fuld gang. Bekæmpelsen af fattigdom skal fortsætte og selvfølgelig støttes, men vi må ikke være naive og tro, at også terrorismen dermed bekæmpes. Gerningsmændene til attentaterne i New York, London og Madrid var ikke fattige mennesker, men tværtimod højtuddannede mennesker fra middelklassen. EU har således gavn af, at de demokratiske idéer, inklusive ytringsfrihed, vinder indpas i den islamiske verden. Der bør derfor faktisk skabes en *Radio Freedom* dér i stor målestok.

Er dette en opfordring til at stigmatisere alle muslimer? Overhovedet ikke. Det er dog vigtigt, at der inden for islam tilskyndes til selvkritik og selviagttagelse. For nogle uger siden kom det for dagens lys, at formanden for den muslimske bestyrelse i Belgien - det er en officiel offentlig instans, som finansieres og anerkendes af myndighederne - havde givet penge til en dømt terrorist, som var fængslet i Belgien. Denne kendsgerning er i sig selv forfærdelig. Hvad jeg selv finder endnu værre, er, at der fra muslimske kredse i Belgien overhovedet ikke er reageret på denne hændelse. Tværtimod er man tavs, og det giver i hvert fald indtryk af, at man i disse kredse slet ikke er chokeret over, at formanden for den muslimske bestyrelse, som hævder at repræsentere alle muslimer i Belgien, på en indirekte måde støtter terrorismen. Det er foruroligende, og det må vi protestere mod.

Jim Allister (NI). - (EN) Fru formand! Terrorismen er uvægerlig ond. De ondskabsfulde personer, der står bag den, skal ikke undskyldes eller forsvares. Desværre er GUE/NGL-Gruppens mindretalsudtalelse et forsøg på netop det med dens fokus på de økonomiske og sociale årsager til terrorisme, dens angreb på krigen mod terrorisme og dens afledende henvisning til det, der kaldes statsterrorisme. Det forbavser mig ikke, for GUE/NGL-Gruppen tæller Sinn Féin, som er terroristernes ven gennem lang tid og deres politiske allierede.

Vi har hørt meget om menneskerettighederne, som om bekæmpelse af terrorisme og tro på menneskerettighederne var uforeneligt. Husk på, at det er terroristerne, der stræber efter at ødelægge alle principper for liberalt demokrati og nægter at overholde vores civiliserede love, men som er mestre i at udnytte dem, når det fremmer deres forbryderiske hensigter. Jeg er fra Nordirland, så jeg ved, hvad jeg taler om.

Nogle gange må samfundet slå igen, hvis det skal overleve. Jeg er bange for, at nogle ville indhylde sig så meget i et overdrevent menneskerettighedsmantra, at samfundet går til grunde før terrorismen.

Dette er en verden med barske valg. Rabi'at islamisk terrorisme er en særlig trussel mod enhver frihed, som den vestlige verden lægger vægt på. Den følger ikke spillets regler, men omfatter en pervers dødkultur, hvor massemord bifaldes. Vi kan ikke være blødsødne over for den slags mennesker. Hvis vi er det, vinder de. Ja, der må være en vinder mellem godt og ondt, mellem terror og orden, og vi har alle sammen pligt til at sørge for, at det gode sejrer, og terroren bukkes under.

Tunne Kelam (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Dette er en meget vigtig betænkning, hvor der lægges vægt på forskellige ting.

Et af de store problemer synes at være, at mange stater ikke har været villige til at bekæmpe terrortruslen effektivt. Som De sagde, fru kommissær, har flere medlemsstater i FN ikke engang formået at blive enige om en international definition af terrorisme.

På denne baggrund mener jeg, at vores største udfordring er at styrke og forbedre effektiviteten af det transatlantiske samarbejde og den transatlantiske koordinering. Det gælder også fuldstændig gennemførelse af EU's og USA's erklæringer om samarbejde. Jeg spekulerer på, om fokusering på mistanker og beskyldninger kan give det fejlagtige indtryk, at det amerikanske efterretningsvæsen ikke er vores allierede, men hovedfjenden.

Samtidig vil jeg gerne fremhæve vores egen terrorbekæmpelsesindsats. Den har forhindret mange nye terrorangreb i Det Forenede Kongerige, Tyskland og USA. Men der er et påtrængende behov for tættere samarbejde mellem EU's medlemsstater og specielle organer. Jeg kan kun støtte idéen om, at EU's antiterrorkoordinatør får et stærkere mandat og flere ressourcer.

Jeg synes, at punkt 9 er særligt relevant. I punktet fastslås det, at EU's indsats udadtil bør tage sigte på at forebygge, at ekstremistiske grupper og stater griber til terror. Jeg mener, at dette er nøglen til praktiske løsninger. Uden stater som Irans støtte vil der være langt mindre terrorvirksomhed.

Libor Rouček (PSE). - (CS) Fru formand, mine damer og herrer! Jeg vil indlede min tale med at lykønske hr. Yañez-Barnuevo García med hans fremragende betænkning. Det positive ved betænkningen er efter min mening dens balance mellem på den ene side nødvendigheden af en fast, kompromisløs tilgang kombineret med en mere effektiv international koordinering i kampen mod terrorisme og på den anden side nødvendigheden af at fastholde menneskerettighederne, borgerrettighederne og retsstatsprincippet.

I betænkningen tages der også højde for faktorer, der bidrager til radikaliserings og rekrutteringen af terrorister både i og uden for Europa. Blandt disse faktorer er ekstrem fattigdom, manglende adgang til uddannelse, social, økonomisk, etnisk og religiøs forskelsbehandling og kollektiv desillusionering. Jeg er overbevist om, at den gradvise eliminering af disse faktorer og årsager er en helt afgørende forudsætning for, at terrorismen kan bekæmpes.

Til sidst vil jeg også, gennem Rådet, opfordre de EU-medlemsstater, der endnu ikke har undertegnet eller ratificeret de 16 universelle FN-instrumenter om bekæmpelsen af terrorisme, til at gøre det.

Mario Borghese (UEN). - (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Parlamentet var fuldtalligt her til morgen, da det drøftede terroristernes krænkede rettigheder, eftersom både Kommissionens formandskab og alle EU-institutionernes myndigheder var til stede. I dag - hvor vi skal tale om og gøre status over strategien for at bekæmpe terrorisme og ikke mindst forsvare de europæiske borgere mod den stadig større terrortrussel - er der til gengæld ikke så mange på arbejde. En dag vil man skrive terrorbekæmpelsens historie i Europa, og så vil man slå på dette og på alvoren af den tekst, der blev vedtaget her til morgen, nemlig hr. Favas betænkning, som er en stor gave til al-Qaeda.

I betænkningen siger man med rette, at vi er nødt til at undersøge de faktorer, der bidrager til en radikalisering. Disse faktorer kender vi - det er nemlig moskeerne og de islamiske centre, og det er den absolutte frihed, som tusindvis af moskeer og islamiske centre får til propaganda, rekruttering og et aktivt samarbejde med de islamiske terrororganisationer. Det er på tide, at vi begynder at sige dette meget klart her i Parlamentet.

Gerard Batten (IND/DEM). - (EN) Fru formand! I denne betænkning tages der udgangspunkt i den falske forudsætning, at international terrorisme er den største trussel mod det demokratiske internationale samfund. Desuden er præsident Bushs idé om krig mod terrorisme forfejlet.

Vold og terrorisme er kun midler til at nå et mål. Den største trussel mod den frie demokratiske verden hidrører fra ideologi, nemlig fundamentalistisk og ekstremistisk islam, som gennem terror først forsøger at indføre sit psykologiske og dernæst endelig sit fysiske herredømme over verden. De mener, at tiden og demografien er på deres side, og de har erklæret os krig.

Sun Tzu udtalte, at det første sted at vinde en krig er i fjendens sind. De islamiske fundamentalister konkluderer måske, at de er godt på vej til at vinde krigen, når dens ofre ikke gør noget ved den grundlæggende årsag til problemet. Løsningen er ikke, at EU får mere magt, hvilket forudsigeligt nok anbefales i denne betænkning. Løsningen er at erkende, at fundamentalistisk og ekstremistisk islam, der tages helt bogstaveligt, er uforenelig med vestligt liberalt demokrati og i øvrigt alle former for civilisation. Med udgangspunkt i det kan vi begynde at træffe konkrete foranstaltninger til at bekæmpe dens manifestationer gennem nationalstaters indsats og internationalt samarbejde. Hvis jeg havde haft

mere end 90 sekunder til rådighed, kunne jeg have fortalt Dem, hvilke foranstaltninger der kunne være tale om.

Richard Howitt (PSE). - (EN) Fru formand! Jeg vil indlede med at udtrykke min solidaritet med de ofre for bombningerne i Madrid, som er til stede her i dag.

Når vi debatterer den internationale indsats mod terrorisme, må vi erkende, at en sådan solidaritet gælder internationalt, og at landene i Mellemøsten, Afrika og Asien har lidt langt mere under terrorisme i løbet af de sidste 10 år, end vi har i Europa eller Vesten.

Det er på sin plads at stræbe efter internationalt samarbejde, eftersom terroristerne selv udnytter globaliseringen via internettet, mobil kommunikation, medierne og skjult overførsel af mennesker og penge. Europa bør konsekvent bruge sine udenrigspolitikker til at tilskynde alle tredjelande til at undertegne, ratificere og gennemføre de 12 internationale konventioner og protokoller, der omhandler terrorisme.

Vi må imidlertid også være konsekvente med at påpege, at vi ikke kan beskytte vores egne borgeres rettigheder og friheder ved at nægte borgere uden for EU deres rettigheder. Det må være vores pligt at løse de underliggende problemer, der trækker folk ind i terrorisme, ved at arbejde på at forbedre respekten for menneskerettighederne, fremme demokrati og god regeringsførelse, løse konflikter, afskaffe fattigdom i verden og kontant afvise dem, der, som den sidste taler, fejlagtigt forsøger at sætte lighedstegn mellem terrorisme og religion, ved at opfylde vores forpligtelse til at fremme gensidig forståelse og kulturel bevidsthed i Europa og over hele verden.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Fru formand! Jeg fik ikke ønsket Dem tillykke, fordi jeg rent faktisk ikke tænkte på den store region Westfalen-Lippe, hvor hr. Brok også kommer fra.

Mange tak, fru formand, fru kommissær, mine damer og herrer, for denne meningsudveksling. Selvfølgelig - hvordan kunne det være meget anderledes - er der uoverensstemmelser og divergerende opfattelser af tingene under sådanne forhandlinger, men der er også enighed, og mange parlamentsmedlemmer refererede til morgens forhandlinger, hvor der naturligvis også var betydelige meningsforskelle, men hvor der herskede enighed i spørgsmålet om bekæmpelse af den internationale terrorisme og sikringen af vores fælles værdier.

Et samfund som vores er pluralistisk og åbent. Til de grundlæggende friheder hører naturligvis også, at borgerne har krav på sikkerhed. Hvordan kan man garantere sikkerhed? Selv om dette er et område, som måske kan reguleres af medlemsstaterne alene, bliver det dog stadig mere tydeligt - hvilket en række parlamentsmedlemmer påviste - at det er nødvendigt med en koordinering, dvs. et grænseoverskridende samarbejde, hvilket også inkluderer et grænseoverskridende samarbejde mellem Europa og USA.

Hvis vi i dag skal tale om årsagerne til terrorisme, skal vi være opmærksomme på, at der også er en helhedspræget og langsigtet tilgang hertil. Et af parlamentsmedlemmerne advarede om, at der måske ikke vil blive truffet de rigtige foranstaltninger under stikordet "prævention". Efter min opfattelse er prævention et vitalt aspekt i denne forbindelse.

Jeg vil gerne vende tilbage til eksemplet fra sidste novembers konference i Tripoli mellem Den Afrikanske Union og EU om migration. Det er et kæmpespørgsmål, hvordan vi skal håndtere god regeringsførelse og stille borgerne i disse lande uddannelse og arbejdspladser i udsigt. Har de overhovedet nogen fremtidsudsigter? Eller er de potentielle ofre for dem, hvis løfter i sidste ende bliver deres død. Jeg mener, at det er et område, hvor EU ikke kan se den anden vej. Som på så mange andre områder havde vi nogle heftige forhandlinger for nogle år siden om den europæiske sikkerhedsstrategi, hvor vi blev enige om, at kampen mod den internationale terrorisme er et kardinalpunkt, og at det er nødvendigt at have en række instrumenter, hvoraf et er prævention.

Ingen af disse foranstaltninger kan dog aktiveres ved at trykke på en knap, og de lader sig ikke gennemføre fra den ene dag til den anden. Dette vil med andre ord kræve udholdenhed, men også en passende koordinering.

Jeg vil gerne følge op på et par ting, som både Kommissionen og jeg nævnte indledningsvis, nemlig hvor vigtigt det er at definere, hvilken rolle FN skal spille i den sammenhæng. Hvad kan vi ellers gøre? Jeg mener, at det er vigtigt, at parlamentsmedlemmerne - ikke alene, men sammen med andre - fortsætter denne dialog med deres kolleger fra andre regioner, som muligvis også lider under terrorismens åg. Jeg

husker stadig oprettelsen af Den Parlamentariske Forsamling for Euro-Middelhavs-samarbejdet. Her kunne det være et vigtigt første skridt at tale om disse emner og finde frem til en model for koordinering og samarbejde.

Jeg vil godt endnu en gang advare mod enkle svar og hurtige løsninger. Vi har brug for udholdenhed og en koordineret foranstaltning inden for EU.

Benita Ferrero-Waldner, *medlem af Kommissionen*. - (EN) Fru formand! Jeg mener, at denne betænkning og debatten om dens vedtagelse bekræfter betydningen af kampen mod terrorisme, ikke bare for medlemsstaterne, men også for EU som helhed. Den viser også, at respekt for menneskerettighederne fortsat skal være kernen i vores terrorbekæmpelsespolitikker. Jeg mener, at vores kollega har ret: Vi skal bekæmpe terrorismen tålmodigt, men også vedholdende.

Jeg har nogle få bemærkninger. Hvad for det første angår sikkerhed og udvikling, sagde jeg, at jeg personligt altid har holdt fast ved systemet med menneskelig sikkerhed. Hvorfor? Fordi jeg mener, at udvikling og sikkerhed hænger uløseligt sammen. Derfor skal frihed for frygt - dvs. sikkerhed for borgerne - og frihed for nød - dvs. velstand i stedet for fattigdom - være vores mål, og derfor er dette lige så meget et udviklingsmæssigt anliggende som et udenrigspolitisk anliggende.

For det andet vil jeg også gerne tale om ofrene for terrorisme.

Jeg byder de terrorofre, der er til stede her, velkommen.

Ofrene for terrorisme kræver vores fulde opmærksomhed, og det drøftes i en række internationale fora, hvordan de kan hjælpes. Kommissionen vil følge disse drøftelser med største interesse. Desuden modtager ofre for terrorisme bistand gennem en række finansielle programmer, der forvaltes af næstformand Frattinis tjenestegrene og også af os selv, f.eks. i Colombia, hvor vi arbejder hårdt for at genindpasse tidligere soldater fra de forskellige terrororganisationer.

Dialogen mellem kulturer og civilisationer er også meget vigtig, og jeg er ikke enig i, at dette er begrænset til ekstremistiske og fundamentalistiske islamister. De findes, men der er også andre terrorister. Lad os derfor ikke begrænse debatten til denne gruppe alene: Den er langt bredere, og det er meget vigtigt, at vi ikke bare respekterer forskellige religioner og civilisationer, men også samarbejder, taler sammen og fører en løbende dialog.

Jeg vil også sige et par ord om spørgsmålet om internettet, som er et af de vigtige områder, der drøftes i G8 i Rom/Lyon-gruppen. Der er mange komplikationer, fordi det drejer sig om vigtige aspekter - f.eks. pressefrihed - ikke mindst i USA. Hvad drejer det sig om? Videndeling, hjælp til at forstå terrorister, brug af internettet til radikalisering og rekruttering, til propaganda og tilvejebringelse af kapital, udveksling af bedste praksis, hvordan vi kan modarbejde det på frivillig basis, gode metoder osv. Jeg ville bare sige til hr. Belder, at der sker en hel del.

Til sidst vil jeg sige, at det er i denne ånd, at Kommissionen vil undersøge de meget vigtige bemærkninger og henstillinger, der er blevet fremsat og indgår i denne betænkning. Det overordnede mål er fortsat at forbedre effektiviteten og sammenhængen i vores kollektive indsats, og jeg mener, at samarbejde mellem de tre institutioner vil være nøglen til succes på lang sigt.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

John Attard-Montalto (PSE), *skriftlig*. - (EN) International terrorisme er som en dødelig sygdom. Vi ser den ofte som andres ulykke, indtil den rammer os selv.

Når alt kommer til alt bliver alle lande og endog institutioner direkte eller indirekte hvirvlet ned i heksekedlen.

Terrorismen kender ingen grænser og er vilkårlig. Man skal blot gå igennem navnene på dem, der døde den 11. september, for at konstatere, at ofrene hidrørte fra mange forskellige lande og tilhørte alle de store religioner.

Men er der tale om en krig mod terrorisme? I krig er fjenderne kendte. I terrorscenarier er de ukendte. Et vigtigt emne inden for folkeretten er krigens love. Det er helt anderledes, når det drejer sig om terrorister.

Vi har dog formået at skabe en form for retlig tilgang til bekæmpelse af terrorisme. Et af de mere betydningsfulde dokumenter blev vedtaget i Barcelona, nemlig Euro-Middelhavs-adfærdskodeksen vedrørende bekæmpelse af terrorisme. De deltagende lande påtog sig intet mindre end 21 forpligtelser til at bekæmpe terrorisme. Måske bør denne fungere som en model, og hvis disse forpligtelser bliver overholdt, vil i hvert fald én region for alvor gøre noget ved denne katastrofe.

FORSÆDE: Pierre MOSCOVICI

Næstformand

10. Aftale EF/Rusland om visa til kortvarigt ophold - Tilbagetagelsesaftale EF/Rusland (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om

- betænkning af Maria da Assunção Esteves for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Rådets afgørelse om undertegnelse af aftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Russiske Føderation om lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold (KOM(2006)0188 - C6-0169/2006 - 2006/0062(CNS) (A6-0029/2007) og

- betænkning af Maria da Assunção Esteves for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender om forslag til Rådets afgørelse om undertegnelse af tilbagetagelsesaftalen mellem Det Europæiske Fællesskab og Den Russiske Føderation (KOM(2006)0191 - C6-0168/2006 - 2006/0064(CNS) (A6-0028/2007).

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. formand! Ved denne lejlighed taler jeg på Kommissionens og Rådets vegne, som begge helt og aldeles deler Parlamentets bekymringer med hensyn til respekten for menneskerettigheder i Den Russiske Føderation. Kommissionen og Rådet bekræfter, at respekten for menneskerettigheder er en grundlæggende faktor i forbindelse med gennemførelsen af aftalen mellem EU og Den Russiske Føderation om visumlettelse og tilbagetagelse af illegale indvandrere.

De vil nøje kunne følge dette aspekt inden for rammerne af de fælles udvalg, der er nedsat som en del af tilbagetagelsesaftalen og aftalen om visumlettelse. Hvad angår sidstnævnte, skal De ligeledes holde et vågent øje med princippet om gensidighed ved gennemførelsen af aftalen, med ligebehandling ved registreringen af borgere fra EU og fra Den Russiske Føderation samt med den frie bevægelighed for personer inden for Den Russiske Føderations territorium.

Respekten for menneskerettigheder og grundlæggende friheder udgør fundamentet for forholdet mellem EU og Rusland som helhed, hvilket understøttes af partnerskabs- og samarbejdsaftalen og køreplanerne for de fælles områder.

Derudover har EU og Den Russiske Føderation - som en del af køreplanen for et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed - aftalt at styrke deres samarbejde gennem respekt for den enkeltes rettigheder i EU-medlemsstaterne og i Rusland, hvilket inkluderer indvandrere og medlemmer af mindretal, og respekten for grundlæggende rettigheder og friheder i henhold til den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder og FN's internationale konvention om afskaffelse af alle former for racediskrimination. I samme køreplan fastsættes fremme af samarbejde om beskyttelse af børns rettigheder, og der har været gjort sonderinger med hensyn til mulighederne for en tiltrædelse til internationale aftaler herom.

EU har også en anden mulighed for at drøfte generelle spørgsmål med Rusland i form af de halvårslige menneskerettighedskonsultationer mellem EU og Rusland.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand! Jeg vil indlede med at takke ordføreren for Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, fru Esteves, og ordførerne for Udenrigsudvalget, hr. Piniør og hr. Vatanen, for deres betænkninger om aftalen om lettelse af udstedelsen af visa og tilbagetagelsesaftalen. De afspejler Europa-Parlamentets bekymringer og indeholder råd, som Kommissionen vil være meget opmærksom på, når den overvåger gennemførelsen

af de to aftaler. Jeg vil gerne bekræfte den omtalte fælles erklæring fra Rådet og Kommissionen, som næstformand Frattini og jeg har fremsat i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender efter anmodning fra dets formand, hr. Cavada.

Jeg vil ikke undervurdere EU's bekymringer over menneskerettighedssituationen i Rusland. Vi er fortsat bekymrede over manglerne, hvad angår især retsstaten og mediefriheden i Rusland. Jeg forstår og deler de bekymringer, som Europa-Parlamentet har givet udtryk for på dette punkt.

Kommissionen har altid betragtet Europa-Parlamentet som en forbundsfælle i forbindelse med fremme af principperne om demokrati og menneskerettighedernes universalitet i vores forbindelser med partnerlande som Rusland. På grund af deres natur, men også fordi de er afgørende for fred og menneskelig udvikling, er de helt afgjort fælles værdier, som der er enighed om, og de er grundlaget for det langsigtede strategiske partnerskab, som EU ønsker at have med Rusland.

Kommissionen har altid understreget over for de russiske myndigheder, og det vil den vedblive med, at vores strategiske partnerskab er baseret på fælles værdier, som underbygger forbindelserne mellem EU og Rusland, og som er fastsat i partnerskabs- og samarbejdsaftalen og i køreplanerne for de fire fælles rum. I disse køreplaner fastslås det, at vores samarbejde skal styrkes gennem respekt for individuelle rettigheder i EU's medlemstater og Rusland.

Tilbagetagelsesaftalen er helt i harmoni med menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder, og den er i overensstemmelse med EU's menneskerettighedspolitikker. I aftalens artikel 18 præciseres det, at den ikke indskrænker de rettigheder og forpligtelser, Fællesskabet, medlemsstaterne og Den Russiske Føderation har i henhold til international ret, især Genève-konventionen om flygtnings retsstilling fra 1951, den europæiske menneskerettighedskonvention fra 1950 og FN-konventionen fra 1984 mod tortur og anden grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.

Medlemsstaterne og Ruslands nationale myndigheder har enekompetence til den praktiske gennemførelse af tilbagetagelsesaftalen. Alle disse myndigheder er direkte bundet af nævnte internationale instrumenter, og de enkelte tilbagesendelsesbeslutninger kan underkastes domstolsprøvelse ved nationale domstole.

Jeg vil gerne understrege, at asylansøgere ikke er omfattet af tilbagetagelsesaftalens anvendelsesområde. De har under deres asyprocedure midlertidig ret til at opholde sig på medlemsstaternes område. Aftalen omfatter udelukkende ulovlige indvandrere, dvs. personer, der ikke eller ikke længere opfylder de gældende betingelser for indrejse i eller ophold eller bopæl på territoriet.

Hvis der er tale om asylansøgninger ved grænsen, skal medlemsstaterne navnlig respektere princippet om ikkeafvisning i overensstemmelse med aftalens artikel 18.

Udbredelsen af vores fælles grænser efter udvidelsen af EU har naturligvis også udvidet samarbejdet med Rusland. Rusland er og bør være en strategisk partner og vigtig nabo for EU. Nu er migrationspolitik og personers bevægelighed blevet strategiske prioriteringer for EU's eksterne forbindelser i almindelighed og med Rusland i særdeleshed. Jeg er overbevist om, at vi kun ved at samarbejde med Rusland kan opnå reelle resultater på disse områder af fælles interesse.

Ved at lette visumudstedelsen bidrager vi stærkt til det fælles mål om at opbygge et nyt Europa uden skillelinjer og lette borgernes rejse. Vi fremmer tillid og dialog. De mellemfolkelige forbindelser intensiveres, og vores økonomiske og samfundsmæssige interaktion øges til fordel for alle borgerne. Gennem tilbagetagelse bekæmper vi ulovlig migration effektivt, og dermed bidrager vi til fælles forvaltning af migrationsstrømmene.

Til sidst vil jeg sige, at den første aftale om lettelse af visumudstedelsen, som Fællesskabet nogensinde har indgået, og den første tilbagetagelsesaftale, der er indgået med et vigtigt partnerland, er håndgribelige beviser på vores praktiske samarbejde inden for det tidligere nævnte fælles rum for frihed, sikkerhed og retfærdighed. De er et bevis på vores beslutning om at klare fælles udfordringer sammen med Rusland. Jeg tror, at de fortsat vil fungere som skelsættende sektoraftaler inden for rammerne af den overordnede nye arkitektur, som den strategiske aftale, som vi forhåbentlig indleder forhandlinger med Rusland om inden længe, tilvejebringer.

Maria da Assunção Esteves (PPE-DE), ordfører: - (PT) Hr. formand, fru kommissær, hr. repræsentant for Rådet, mine damer og herrer! I Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender har Europa-Parlamentet diskuteret aftalerne om lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold og

om tilbagetagelse af illegale immigranter, der er undertegnet mellem EU og Den Russiske Føderation. Med aktiv deltagelse fra de fleste af udvalgets medlemmer og med særlig bistand fra de herrer Lax og Vatanen og fru Roure, som jeg her takker, var debatten ganske livlig og kompleks, også fordi det politiske landskab i Den Russiske Føderation og dettes vanskelige forhold til demokrati og menneskerettigheder var en altid nærværende bestanddel.

Indledningsvist vil jeg derpå nævne, at Parlamentet først blev konsulteret, da det ikke længere var muligt at påvirke de to aftalers indhold. Kommissionen og Rådet burde sørge for, at sådanne aftaler når frem til os tidligere, som udtryk for det institutionelle samarbejde, som traktaterne forskriver. Vi er dog klar over, at den mellemstatslige karakter, som EU's udenrigspolitik endnu har, ikke tillægger os alle de beføjelser, der tilkommer et rigtigt Parlament. Der kommer en dag, hvor det bliver sådan, når den europæiske forfatningskrise er løst.

Aftalernes ordlyd og deres politiske landskab giver Parlamentet anledning til mange spørgsmål. Aftalen om lettelse af udstedelsen af visa sikrer ikke virkelig gensidighed mellem EU og Den Russiske Føderation. Den sikrer det ikke efter sin ordlyd og efter den måde, som de reelle forhold aftegner sig. At få visa til Den Russiske Føderation er en overordentlig kompliceret proces: obligatorisk registrering ved enhver rejse inden for Rusland, tillægsgebyrer, yderligere tilladelser, især på rejser til Tjetjenien og visse del af det østlige Rusland, besøgsinvitationer, hvilket lægger op til korrupsion, bureaukratiske hindringer, kontrol, kontrol, kontrol. Forenkling af visa til Rusland er jo omgivet af et lag af uvished. Europa-Parlamentet ønsker og forventer, at Kommissionen og Rådet lægger sig i selen over for de russiske myndigheder.

Trods alle vanskelighederne glæder Parlamentet sig over den åbning, som aftalen om lettelse af visumudstedelse betyder for forbindelserne mellem befolkningerne. Den nødvendige åbning mod et nyt Europa, et større Europa, mod bedre forhold i bred betydning, som vi alle gerne vil bidrage til.

Også aftalerne om tilbagetagelse af immigranter gav anledning til lidenskabelig debat i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender. Vi forkastede aftalens forsimplede og farlige klassifikation som værende en ren teknisk aftale. En aftale om mennesker er efter sin natur aldrig en teknisk aftale, og det gælder særlig en aftale om illegale indvandrere, der kalder billeder af menneskelig elendighed med fattigdom og udstødelse frem i vores bevidsthed. De ulykker, der rammer nogle, berører os alle. Hvis der er et sted, hvor menneskerettighederne risikerer at komme under pres, er det lige præcis, når det drejer sig om indvandring.

Europa-Parlamentet er således bekymret for, hvordan menneskerettighederne sikres i den fremskyndede tilbagetageprocedure, og hvordan proceduren kan forenes med asylansøgere og statsløses særlige status i folkeretten. Procedurens hurtighed er ikke nogen værdi. Det er derimod menneskers værdighed gennem hele processen, beskyttet af de rettigheder, der netop skal bestå deres prøve i den ulovlige indvandrings drama: retten til en forsvarer, human behandling under tilbageholdelsen, familiens enhed samt fysisk og psykisk ukrænkelighed. Derfor skal den blandede tilbagetagekomité, der nævnes i aftalen, også have beføjelser til at overvåge menneskerettighederne, hvormed jeg mener aktiv overvågning, fordi dét er Europas kendetegn, Europas identitet. Menneskerettighederne er den eneste målestok for, om aftalerne overholdes, og om parterne er i god tro.

Fru kommissær, hr. repræsentant for Rådet, en politisk handling afspejler altid, under hvilke omstændigheder den foretages. Her er omstændighederne EU, der er på jagt efter energi, og Den Russiske Føderation, der stædigt afviser at underskrive væsentlige erklæringer om menneskerettigheder. EU's tavshed er her at fornægte sin rettighedskultur. EU må ikke tie om denne kultur. Ingen steder i verden kan realpolitikken i det uendelige udfordre utopien. En fælles forpligtelseserklæring fra Rådet og Kommissionen, som den, der loves og ledsager Parlamentets beslutning, er det vigtigste skridt, som vi tager i dag. Et lille skridt eller et kæmpe skridt? Det afhænger af de involverede parter etiske bevidsthed, og først tiden vil vise det.

Hr. formand, jeg forventede at have mindre tid, så nu giver jeg de andre talere mere tid.

Formanden. - Da De havde to betænkninger, havde De ret til to gange fem minutter, i alt 10 minutter, men De var meget præcis og udførte opgaven på udmærket vis.

Ari Vatanen (PPE-DE), ordfører for udtalelsen fra Udenrigsudvalget. - (FI) Hr. formand, mine damer og herrer! Hvis vi undersøger den aftale, som vi har indgået, objektivt, hersker der ingen tvivl om, at den er et skridt i den rigtige retning, omend et meget beskedent skridt. Vi må huske på, at det oprindelige

forslag havde et meget beskedent omfang. En af de tre vigtigste ting, der stadig skaber vanskeligheder for rejsende i Rusland, er kravet om registrering. Hvordan kan rejsende i dag stadig være forpligtede til at lade sig registrere hos politiet forskellige steder? I praksis forhindrer dette fuldstændigt normal trafik i Rusland.

Den Russiske Føderation indførte for nylig en lov, som forhindrer uønskede personer i at rejse ind i Rusland. Hvilke kriterier er det, der anvendes? Er det dem, som har fundet fejl ved Rusland, Kreml, hr. Putin eller hans tale i München, der nægtes indrejse i Rusland? Er det disse kriterier, der lægges til grund, når det besluttet, at nogen er uønskede i Rusland? Der er regioner i Rusland, f.eks. Tjetjenien og andre områder, som rejsende ikke engang må besøge.

Det, der er vanskeligt at acceptere i hele denne situation, er, at det afspejler forholdet mellem EU og Rusland. Det viser, at vi ikke er i stand til at løse problemer på lige fod. Kommissionen talte så pænt om fælles værdier, men hvor er de? Hvis vi havde fælles værdier, ville vi også kunne indgå afbalancerede aftaler, der var til fordel for begge parter og vores fælles fremtid. Hvis vi accepterer ensidige aftaler som denne, bidrager vi faktisk til at forhale Ruslands overgang til retsstaten. I denne aftale er der reminiscenser af en forgangen tid, og hvis vi ser ordentligt på vores partnerskab og dets udvikling, må vi begynde at udarbejde en ny aftale omgående.

Józef Pinior (PSE), ordfører for udtalelsen fra Udenrigsudvalget. - (PL) Hr. formand! Jeg var ordfører for udtalelsen fra Udenrigsudvalget om Rådets afgørelse om undertegnelse af tilbagetagelsesaftalen mellem EU og Den Russiske Føderation. Udenrigsudvalget tilsluttede sig indgåelsen af tilbagetagelsesaftalen mellem EU og Den Russiske Føderation sideløbende med aftalen om lettelse af udstedelsen af visa. Den skal ses som et skridt fremad mod gennemførelsen af det fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed inden for det strategiske partnerskab mellem EU og Rusland.

Udenrigsudvalget mener også, at der er behov for en styrkelse af Den Russiske Føderations kapacitet til migrationsforvaltning, således at myndighederne kan opfylde forpligtelserne i henhold til tilbagetagelsesaftalen fra ikrafttrædelsestidspunktet. Udvalget var også bekymret over, at der mangler et regelgrundlag til gennemførelse af aftalen. Kommissionen bør stille den nødvendige ekspertise til rådighed for de russiske myndigheder, således at landet vil kunne opfylde sine forpligtelser i henhold til anerkendte internationale standarder. Det er det vigtigste problem, der skal løses på nuværende tidspunkt.

Laima Liucija Andrikiėnė, for PPE-DE-Gruppen. - (LT) Jeg vil gerne tale om tilbagetagelsesaftalen mellem EU og Rusland, selv om de to aftaler - om tilbagetagelse og om lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold - behandles under ét.

Forbindelserne mellem EU og Rusland omfatter stadig flere områder. Hvis vi ønsker, at disse forbindelser virkelig skal være succesfulde, er det nødvendigt, at de er styret af værdier og ikke bare af tekniske aspekter. Kun på den måde kan vi nå målet om at skabe et mere åbent Europa, som respekterer de grundlæggende værdier og kan ændre verden i positiv retning.

Efter min opfattelse er det grundlæggende problem vedrørende tilbagetagelsesaftalen mellem EU og Rusland, at det ikke står klart, om det primære fokus er menneskerettighederne, eller om der prioriteres en generel tilgang til afvisning af enkeltpersoner, altså at der lægges større vægt på sikkerhedshensyn end på humanitære aspekter. Jeg har fuld forståelse for, at man må modstå fristelsen til at sidestille ulovlig migration med kriminelle handlinger, når man udarbejder tilbagetagelsesaftaler. Når den slags aftaler udarbejdes, må der heller ikke være tilbøjelighed til at fokusere på spørgsmålet om afvisning som en af migrationspolitikens hjørneste. I vores bestræbelser på at opnå tilfredsstillende statistiske resultater, må vi stadig være specielt opmærksomme på menneskerettighederne. Praktiske hensyn bør altså ikke trænge moralske hensyn i baggrunden. Der skal bare et tilfælde af krænkelse af menneskerettighederne til for at skabe bekymring.

Hr. formand, fru kommissær! Jeg synes, at det er nødvendigt at nævne en stor svaghed, nemlig at der ikke er noget regelgrundlag til gennemførelse af aftalen. Jeg mener, at denne aftale i princippet kan støttes, men jeg vil endnu en gang understrege, at det er helt afgørende, at Den Russiske Føderation styrker sin migrationskontrol, så dens statslige organer er i stand til at overholde de forpligtelser, som de er nødt til at påtage sig fra den dag, tilbagetagelsesaftalen træder i kraft.

Martine Roure, for *PSE-Gruppen*. - (FR) Hr. formand, fru Ferrero-Waldner, hr. Gloser! Jeg må sige, at de to internationale aftaler med Rusland, De fremlægger i dag, den ene om lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold og den anden om tilbagetagelse, har gjort os meget bekymret.

EU's samarbejde med Rusland skal føre til bedre beskyttelse af grundlæggende rettigheder, herunder indvandreres og asylansøgere's rettigheder. Med de to aftaler kan der ganske vist gøres fremskridt, særlig med hensyn til prisen på visa og forenkling af proceduren, men der resterer en række problemer. De nylige begivenheder i Rusland viser, at pressefrihed og ytringsfrihed ikke bliver systematisk sikret i Rusland. EU skal derfor blive ved med at fremsætte stærke krav om, at menneskerettighederne skal beskyttes.

De har svaret på nogle af vores bekymringer i Deres erklæring. Kommissionen har forpligtet sig til at sikre gensidighed i gennemførelsen af aftalen om udstedelse af visa, ligebehandling i forbindelse med registreringsprocedurer og fri bevægelighed inden for Rusland. Jeg kunne selvfølgelig godt have ønsket mig, at der var blevet indgået mere faste forpligtelser, særlig vedrørende beskyttelse af indvandrere og børns rettigheder. Jeg er specielt bekymret over den fremskyndede procedure, der er fastsat i aftalen om tilbagetagelse. Vil Kommissionen sikre, at denne procedure er i overensstemmelse med *non-refoulement*-princippet?

Vi har også anmodet om klarere forpligtelser for visa, hvilket i det lange løb ville have gjort en ende på invitations- og registreringsordningen og betydet en forenkling af proceduren for rejsende, der er i god tro.

Til sidst vil jeg endnu en gang gentage, at Parlamentet er utilfreds med, at vi udelukkende blev hørt om disse internationale aftaler, og at dette skete længe efter, at de var blevet indgået. Høring på forhånd af Parlamentet under forhandlingerne ville også føre til større demokratisk kontrol.

Henrik Lax, for *ALDE-Gruppen*. - (SV) Hr. formand! Hr. kommissær, fru formand for Rådet, mine damer og herrer! Retten til frit at kunne rejse inden for Europas grænser er et eksistentielt spørgsmål for EU-borgerne. At Unionen nu har indgået en visumforenklingaftale med sine østeuropæiske nabolande er naturligvis en god ting. Det kan ikke understreges nok, hvor vigtige visumreglerne er for, hvordan EU bliver omfattet af omverdenen, og for hvordan tredjelandet, i dette tilfælde Rusland, bliver opfattet af EU-borgerne. For enhver, der rejser i EU's grænseregioner, vil dette ofte være det første spørgsmål, som man støder på. Vi parlamentsmedlemmer har et stort ansvar i den henseende. Det er vores ansvar at vurdere aftalen og dens virkelige indhold. Det er ingen hemmelighed, at ALDE-Gruppen ikke har været tilfreds med tingenes tilstand.

I praksis støder den europæiske rejsende, som rejser til Rusland, på to problemer, hvis han ikke tager på en grupperejse. For det første skal han have en invitation fra en russisk organisation eller privatperson. Hvilke almindelige EU-borgere har sådanne kontakter? For det andet skal han lade sig registrere af en russisk lokalmyndighed inden for tre dage efter sin ankomst, og dette er en registrering, som kan tage flere dage. Hvad gør man, hvis man ikke opholder sig i Moskva eller i Sankt Petersborg? I aftalen tages der ikke højde for nogen af disse spørgsmål. Vi skal holde os for øje, at aftalen er en deklaration og ikke et dokument med et vigtigt indhold. Hvis jeg gætter rigtigt, er der også mange her i Parlamentet, som tror at aftalen medfører visumlettelse for alle unge og studerende, men sådan forholder det sig ikke. Kun hvis man allerede har en studieplads, vil man komme til at opleve nogle små lettelse. I disse tilfælde må besøget heller ikke overstige 90 dage, og der findes ikke mange studieprogrammer, som ikke gør dette.

Til trods for alle manglerne har Parlamentet udvist en konstruktiv holdning. Vi forstår vigtigheden af at udsende et politisk signal. Derimod er det vigtigt for alle vores borgere, at Kommissionen og Rådet forpligter sig til at arbejde målrettet på at få gennemført mærkbare visumlettelse, som skal gælde nu og fremover. Uden et sådant løfte vil den liberale gruppe stemme nej til forslagene.

Kommissionen og Rådet fremlagde en deklarationstekst, som delvist følger Parlamentets ønskemål. Jeg har dog et spørgsmål til fru Ferrero-Waldner: Hvilket skridt agter De at tage som det næste med henblik på helt konkret at afskaffe registreringspligten og systemet med invitationer? Begge disse spørgsmål er fuldstændig på linje med det store overordnede mål for hele aftalen, nemlig at afskaffe visumsystemet.

Hanna Foltyn-Kubička, for *UEN-Gruppen*. - (PL) Hr. formand! De aftaler, der er til debat, er et meget vigtigt skridt til tættere forbindelser mellem EU og Rusland, navnlig fordi deres vedtagelse vil gøre det betydeligt lettere for personer at passere grænsen.

Det er teorien. Men i praksis er situationen ikke ideel i flere henseender.

Rejser til visse regioner i Den Russiske Føderation, navnlig til Tjetjenien, vil stadig kræve yderligere tilladelser, og de russiske myndigheders motiver til disse beslutninger er indlysende. Aftalen om lettelse af udstedelsen af visa indeholder ingen gensidig klausul om menneskerettigheder og demokrati, som altid bør findes i aftaler mellem EU og tredjelande.

Det er også vanskeligt at forstå, hvorfor det blandede tilbagetagelsesudvalg ikke er bemyndiget til at overvåge overholdelsen af menneskerettighederne, og hvorfor personer, der søger politisk asyl, er omfattet af aftalen. Det lader til, at de praktiske og tekniske spørgsmål blev prioriteret under arbejdet med dokumenterne, mens spørgsmål om respekt for menneskers værdighed blev tilsidesat, selv om de burde være centrale for alle aftaler, navnlig aftaler indgået med Rusland.

Tatjana Ždanoka, for *Verts/ALE-Gruppen*. - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne lykønske ordføreren med hendes store indsats for at udarbejde denne udtalelse fra Parlamentet.

Som skyggeordfører er jeg især tilfreds med, at mit forslag om at nævne, at kravet om en obligatorisk registreringsprocedure er en alvorlig hindring for rejser i Rusland og EU, blev accepteret efter en to timer lang drøftelse i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender.

Kravet om at lade sig registrere i Rusland er blevet et enormt problem for de borgere i EU, der ansøger om private visa til kortvarigt ophold i Rusland. Mange lettiske borgere, hvad enten de er statsborgere eller ej, kender dette problem af egen negativ erfaring, fordi mange af os, navnlig de af os, der er russisktalende, hovedsageligt tager til Rusland for at besøge vores familie og venner, som bor der.

Den nye lov om migrationsregistrering af udenlandske statsborgere og statsløse personer i Den Russiske Føderation trådte i kraft for nylig, nemlig den 15. januar i år. Med loven lettes registreringsproceduren noget, og registreringsgebyrer afskaffes, men systemet som sådan eksisterer stadigvæk.

Desværre er sådan et system gensidigt, eftersom nogle af EU's medlemsstater også kræver registrering af visse grupper tredjelandstatsborgere. Både Rusland og EU må omgående bestræbe sig på at finde en løsning, der virkelig letter folks bevægelse mellem vores lande.

Men eftersom en vis lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold er bedre end slet ingen, støtter vores politiske gruppe aftalen om dette. Samtidig fastholder vi dog vores principielle forbehold, hvad angår tilbagetagelsesaftalen.

Esko Seppänen, for *GUE/NGL-Gruppen*. - (FI) Hr. formand! Statsborgere fra både EU's medlemsstater og Rusland skal have visum for at rejse. Rusland har opfordret kraftigt til visumfri rejse. For at lette udstedelsen af visa må vi først have gensidige aftaler, og disse forslag er eksempler på dette. I betænkningerne fra de parlamentariske udvalg fordømmes situationen, hvad angår retsstaten - for ikke at sige fraværet af retsstaten - i Rusland. Der udtrykkes bekymring for, at der muligvis ikke vil blive udstedt visa til frie civile søgsmål. Den obligatoriske registreringsprocedure kritiseres også i betænkningerne, og der klages over manglende regler til gennemførelse af tilbagetagelsesaftalen, menneskerettighedsproblemer osv.

Det lader til, at tiden endnu ikke er moden for visumfri rejse. Så længe der kræves visa, skal de være lette og billige for lovlige borgere at opnå. Vi må være forsigtige med at gøre visa til et politisk spørgsmål.

Genowefa Grabowska (PSE). - (PL) Hr. formand! Gensidighed og solidaritet er to værdier, som bør være afgørende for forbindelserne mellem EU og Rusland. De er også afgørende betingelser for sådanne forbindelser. Gensidighed ligger til grund for alle internationale forbindelser. Jeg kan ikke forestille mig aftaler mellem stater, hvor deres gensidige rettigheder og forpligtelser ikke havde samme værdi. Enhver uligevægt ville omgående forårsage et ramaskrig. Derfor er jeg sikker på, at princippet om gensidighed skal følges i aftaler mellem EU og Den Russiske Føderation.

Jeg mener, at der er to ting, som bør overvejes i forbindelse med den anden værdi, dvs. solidaritet. For det første er der solidariteten mellem EU's medlemsstater, som gav deres samtykke til, at de to aftaler skulle udarbejdes. Jeg er glad for, at mit eget land, Polen, deltog i denne proces. Vi har været Ruslands nabo i århundreder, og det har gået op og ned med vores forbindelser, som det ofte er tilfældet med naboer. Disse aftaler beviser, at vi ønsker at have gode og normale naboskabsforbindelser med Rusland.

Den anden ting, der bør overvejes, er solidariteten mellem EU's borgere og borgerne i Den Russiske Føderation. Vi vil demonstrere denne solidaritet, hvis vi behandler de russiske borgere som mennesker, der rejser rundt i EU i god tro, og letter deres indrejse og ophold hos os. Jeg vil gerne understrege, at borgerne fra de nye medlemsstater er særligt opmærksomme på, hvilken velsignelse frihed til at rejse er. Vi ved, hvad færre formaliteter i forbindelse med grænsepassage betyder, og vi værdsætter dem meget. Vi ønsker at dele disse fordele med de russiske borgere på grundlag af princippet om gensidighed og respekt for menneskerettighederne. Jeg mener, at Parlamentet bør støtte disse aftaler, for de skaber en god naboskabspolitik for EU.

Paavo Väyrynen (ALDE). - *(FI)* Hr. formand! Der er ikke sket nogen fremskridt i forbindelserne mellem EU og Rusland i lang tid. Derfor er disse aftaler vigtige, selv om de indholdsmæssigt er forholdsvis fordringsløse.

Det er meget beklageligt, at EU og Rusland endnu ikke er kommet i gang med at forhandle om ordningerne i forbindelse med den nye aftale mellem dem. Der skal gøres en vedvarende indsats for at indlede forhandlingerne. De forsinkede forhandlinger om denne nye aftale må imidlertid ikke være en grund til at forhindre de to parter i at udvikle deres vigtige partnerskab. Det nye strategiske partnerskab kan og skal også være struktureret inden for rammerne af den gældende partnerskabs- og samarbejdsaftale.

Inese Vaidere (UEN). - *(LV)* Hr. formand, mine damer og herrer! Løsningen af problemet med lettelse af udstedelsen af visa og tilbagetagelse er en vigtig opgave, som ville fremme konsolideringen af fælles værdier. Både debatten og Kommissionens og Rådets svar viser imidlertid, at drøftelserne med Rusland ikke har ført til noget som helst - hverken en registreringsprocedure eller en forenkling af invitationssystemet. Det afhænger af, om Rusland er positivt indstillet. Det fremgår ikke klart, hvorfor Rusland har fået en overgangsperiode for tilbagetagelse af personer fra tredjelande. I Europa-Parlamentets betænkning fra maj 2005 om forbindelserne mellem EU og Rusland gentog Parlamentet sin opfordring til Rusland om at ratificere grænseaftalen med Estland og om straks at underskrive og ratificere grænseaftalen med Letland. Jeg mener, at fastlæggelsen af grænserne og indgåelsen af en tilbagetagelsesaftale er forudsætninger for underskrivelse af en aftale om lettelse af visumreglerne. På dette område har Rusland ikke taget nogen initiativer, men blot dikteret sine betingelser for de to lande. Eftersom Parlamentet er bragt i en meget ydmygende situation, mener vi ikke, at disse aftaler skal støttes - der skal stadig arbejdes meget med dem.

Vladimír Remek (GUE/NGL). - *(CS)* Hr. formand, mine damer og herrer! Efter min opfattelse er aftalen med Rusland om lettelse af udstedelsen af visa til trods for alle de bemærkninger og forbehold, der er kommet til udtryk, et fremskridt. Den viser, at det er muligt for EU og Rusland at indgå et kompromis om selv vanskelige spørgsmål.

Lad os desuden besvare følgende spørgsmål: Ønsker vi at gøre det lettere, hurtigere og billigere for studerende, videnskabsfolk, forretningsfolk og familiemedlemmer at få adgang til visum? Jeg mener, at svaret er ja. Ellers vil adgangen blive selektiv, noget som vi i Den Tjekkiske Republik ved alt om i vores forbindelser med EU. F.eks. var processen i forbindelse med tiltrædelse af Schengen langsommelig og fuld af vanskeligheder.

Som en, der har tilbragt mange år i Rusland, og som medlem af Delegationen til Det Parlamentariske Samarbejdsudvalg EU-Rusland er jeg naturligvis udmærket klar over vanskelighederne med visa, og jeg mener derfor, at en forenkling af i det mindste en del af visumprocessen er bedre end ingenting.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - *(LT)* Hr. formand! EU nedbryder de grænser, der forhindrer velmenende mennesker i at have kontakt med hinanden. Efter fem års forhandlinger med Rusland er "visummuren" mellem EU og Rusland blevet lidt lavere. Når aftalen om lettelse af udstedelsen af visa og tilbagetagelsesaftalen træder i kraft, vil en stor gruppe mennesker lettere kunne rejse og opretholde forbindelse.

De, der stadig er ugunstigt stillede, er personer med bopæl i Kaliningrad, som ønsker at besøge Litauen og Polen, og litauere og polakker, som ønsker at besøge Kaliningrad. For øjeblikket er der intet visumgebyr, men aftalen, der skulle gøre tingene lettere for dem, pålægger dem faktisk et visumgebyr på 35 euro. Dette er i strid med princippet om grænseoverskridende samarbejde og med Kaliningrad-regionens isolationsbekæmpelsespolitik, som er af interesse for både Rusland og EU. Vilnius, Warszawa, Bruxelles og Berlin såvel som Moskva forsøger at forhandle sig frem til bilaterale løsninger inden for den manøremargen, der er fastsat i Schengen-aftalens bestemmelser.

Litauen har ført an som den første og hidtil eneste EU-stat, der har en tilbagetagelsesaftale med Rusland. Tre års erfaringer har været positive. Siden aftalen trådte i kraft, har næsten 2 millioner mennesker passeret grænsen mellem Litauen og Rusland, men ikke en eneste gang har det været nødvendigt at påberåbe sig aftalens bestemmelser.

Jeg er enig med en række kolleger, som har kritiseret aftalen skarpt, navnlig for manglen på tilstrækkelig sammenhæng med menneskerettigheder og frihedsrettigheder. Alligevel er den et skridt i den rigtige retning. På den lange vej hen imod "nedrivningen af visummuren" er der stadig mange hindringer. EU-borgere, der kommer til Rusland, skal lade sig registrere, og hvis de ønsker at besøge visse regioner, skal de have ekstra tilladelser. Disse "skjulte" interne visa skal afskaffes, for de begrænser EU-borgernes frie bevægelighed. Det skal der være åbenhed omkring.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. formand! Jeg vil gerne takke Dem for de mange væsentlige ting, som De sagde, men også for at være realistisk nok til at indse, at man selvfølgelig ikke kan være enige om alt. Det er en kendsgerning, at vi alle godt kunne have tænkt os at se noget, som var i overensstemmelse med vores egne forestillinger, og som en af de forrige talere meget rigtigt sagde, er alt dette et vigtigt skridt fremad, men vi har brug for mange flere skridt i den retning.

Af den fælles erklæring fra Kommissionen og Rådet fremgår det klart, at vi har respekteret det vigtige princip om gensidighed på forskellige områder. Hvad der er lige så væsentligt, er respekten for menneskerettigheder, hvilket De også med rette mindede os om. Jeg vil ikke blande de to aspekter sammen, men de hænger naturligvis sammen på en eller anden måde. Under forskellige forhandlinger er det allerede kommet til udtryk, hvor vigtig dialogen med Rusland er.

Der fremsættes altid krav om, at vi skal se at komme i gang på forskellige fronter, men hvis der f.eks. stadig ikke bliver givet noget grønt lys for påbegyndelsen af forhandlinger om partnerskabs- og samarbejdsaftalen med Rusland, har vi heller ikke nogen mulighed for at fremsætte vores krav og ønsker eller fremlægge Deres synspunkter. Derfor er det på høje tid, at der gives grønt lys hertil.

Jeg håber, at vi vil kunne finde en passende løsning på det problem, som stadig svæver over dette emne. Selv om der er ting i forbindelse med respekten for menneskerettigheder, som vi ikke kan acceptere, har vi ikke desto mindre de halvårslige menneskerettighedskonsultationer mellem EU og Rusland, hvor vi netop har mulighed for at drøfte disse spørgsmål.

Der var nogle parlamentsmedlemmer, som kom ind på spørgsmålet om bureaukratisering. Der er naturligvis mange ting, som vi godt kunne have tænkt os at gøre anderledes på dette område, men med hensyn til de nødvendige invitationer - kommissæren vil sikkert kunne tilføje noget til dette - er der immervæk sket lempelser. Naturligvis er dette endnu ikke sket i et omfang, som den ene eller anden krævede, men dermed kan man konstatere, at vi gør fremskridt, også selv om det hyppigt kun er små skridt, for det er de små skridt fremad, der er vigtige, hvilket især gælder i dialogen med Rusland.

Benita Ferrero-Waldner, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, ærede medlemmer! Jeg har noteret mig de mange bekymringer, som De har givet udtryk for, men jeg vil lige sige, at det fremgår tydeligt af EF-traktatens artikel 300, stk. 1, at forhandlinger om internationale aftaler om anliggender, der henhører under Fællesskabets kompetenceområde, føres af Kommissionen på grundlag af forhandlingsdirektiver, som Rådet har godkendt. Som det fremgår af artiklens stk. 3, skal Europa-Parlamentet høres, inden aftalen indgås. Denne bestemmelse gælder også på områder, hvor den fælles beslutningsprocedure finder anvendelse, så efter min opfattelse er de procedurer, der er fastsat i EF-traktaten, blevet respekteret fuldt ud, både hvad angår tilbagetagelse og lettelse af udstedelsen af visa. Det ville jeg sige, fordi det blev bragt op under debatten. Samtidig vil jeg dog også gentage, at vi naturligvis er rede til at give Dem alle relevante oplysninger, også under de igangværende forhandlinger.

Jeg er også helt enig i, at fremme og beskyttelse af menneskerettighederne i vores forbindelser med Rusland og især i forbindelse med disse aftaler naturligvis er et afgørende aspekt. Kommissionen vil derfor i samarbejde med medlemsstaterne overvåge dette forhold meget nøje gennem de blandede udvalg, der nedsættes som led i aftalerne, og naturligvis er menneskelig værdighed - menneskets værdighed - meget vigtig og skal prioriteres. Desuden giver de regelmæssige halvårslige høringer mellem EU og Rusland om menneskerettigheder os altid mulighed for at tage større problemer op med Rusland, og menneskerettighedsspørgsmål bliver altid drøftet på topmødet og på ministerplan, når det er relevant.

Aftalen om lettelse af udstedelsen af visa er en reel forbedring af status quo. Den er bestemt, som vores kollega sagde, et fremskridt. Den tilvejebringer store lettelser af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold,

som så vil gælde på basis af gensidighed for borgere i stater, der er tilsluttet Schengen, og borgere i Den Russiske Føderation. Nogle af disse lettelser gælder alle visumansøgere, og andre gælder bestemte grupper, som har en særlig interesse i at rejse, mens aftalen indeholder bestemmelser om juridisk bindende rettigheder og forpligtelser, som vil sikre noget større fleksibilitet i visumprocedurerne.

Jeg vil særligt gøre opmærksom på, at Kommissionen har formået at forhandle sig frem til store lettelser af udstedelsen af visa til f.eks. journalister, som ikke længere behøver en invitation eller en attestering fra de russiske myndigheders side, og der vil også blive lagt særlig vægt på effektiv gensidighed i gennemførelsen af aftalen, ligebehandling i forbindelse med registreringsprocedurer for statsborgere fra EU og Rusland og fri bevægelighed for personer på russisk territorium.

Der blev rejst to spørgsmål, nemlig registreringskrav og afskaffelse af invitationer. Jeg vil bare sige, at aftalen omfatter en forpligtelse til at forenkle registreringsprocedurerne med henblik på at sikre statsborgere fra EU og Rusland ligebehandling, og jeg vil gerne minde om, at Schengen-reglerne også indeholder en generel bestemmelse om, at fremmede skal lade sig registrere. Vi har rejst dette spørgsmål over for de russiske myndigheder ved flere lejligheder, og der er allerede indført ny lovgivning, som trådte i kraft i Rusland i sidste måned, der forenkler disse procedurer. I henhold til denne lov er det ikke længere nødvendigt at møde op personligt for at blive registreret. Nu vil vi naturligvis overvåge disse bestemmelser og få dem afklaret nøjere. Jeg vil også sige, at der med aftalen om lettelse af udstedelsen af visa indføres en anden vigtig ændring, nemlig at det ikke længere kræves, at de russiske myndigheder attesterer invitationer. Sammenlignet med den aktuelle situation, hvor invitationen fra den russiske vært skal attesteres, mener jeg, at dette er en væsentlig forbedring for en stor gruppe borgere.

Med aftalen afskaffes invitationerne og attesteringen af dem dog ikke for alle EU-borgere, som ansøger om russiske visa. Det er imidlertid værd at huske på, at Schengen-reglerne også kræver, at en person, der ansøger om visum, begrundes hensigten med rejsen og forelægger dokumenter, der underbygger den.

Jeg vil også sige, at tilbagetagelsesaftalen indeholder elementer, der er vigtige for menneskelig og mere effektiv forvaltning af tilbagesendelse i fremtiden, og jeg vil bare gentage det, jeg sagde i begyndelsen. Hvis der er tale om asylansøgninger ved grænsen, skal medlemsstaterne fuldt ud respektere princippet om ikkeafvisning i overensstemmelse med aftalens artikel 18. Det står altså klart, at dette bliver et vigtigt aspekt.

Jeg kunne give Dem flere oplysninger, for jeg har lyttet meget opmærksomt, men jeg tror, at dette spørgsmål allerede er blevet drøftet i Udvalget om Borgernes Rettigheder og Retlige og Indre Anliggender, så jeg vil nøjes med at sige, at jeg håber, at Parlamentet vil følge udvalgets henstillinger og udtale sig positivt om begge aftaler. Det vil gøre forskel for vores borgere, og det er måske det, der til syvende og sidst er det vigtigste.

Formanden. - Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

Marianne Mikko (PSE), skriftlig. - (ET) Grundlaget for aftalen mellem EU og Rusland om lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold blev skabt i maj 2003 på topmødet i Skt. Petersborg. Aftalen skulle være et led i en proces, som tog sigte på at styrke forbindelserne mellem parterne gennem oprettelsen af et fælles område med frihed, sikkerhed og retfærdighed.

Jeg ser en aftale, men ikke det fælles område, som skulle opstå. Parlamentet vil ikke opgive sit gentagne krav om, at internationale aftaler undertegnet på vegne af EU skal indeholde en gensidig menneskerettigheds- og demokratiklausul. Aftalen med Rusland om lettelse af udstedelsen af visa til kortvarigt ophold indeholder ikke en sådan klausul.

Samtidig har Rusland foregivet interesse for et vigtigt krav i EU's politik for visumlempelse, hvorefter tilbagetagelsesaftalen allerede burde være indgået eller være i en aktiv forhandlingsfase. Parlamentet foreslog tilbagetagelsesaftalen og aftalen om lettelse af udstedelsen af visa. Desuden har Rusland fået en meget generøs overgangsperiode, før tilbagetagerne faktisk påbegyndes.

Jeg har gentagne gange gjort opmærksom på det absurde i, at EU gør det lettere for russiske borgere at passere en grænse, som Rusland ikke anerkender selv. Moskva har endnu ikke ratificeret grænseaftalen

mellem Estland og Rusland. Anerkendelsen af den grænse bør naturligvis være en forudsætning for oprettelsen og ændringen af grænseordningen.

For at støtte demokratiet valgte EU og USA for 16 år siden en tilgang, hvor Rusland blev behandlet som et lovende, ungt land. Denne overdrevent generøse behandling fortsætter, selv om den ikke længere er passende.

Det er i Europas interesse at behandle Rusland som en fulgyldig partner, der skal overholde alle sine internationale forpligtelser på lige fod med alle andre.

11. Overordnede retningslinjer for den økonomiske politik for 2007 - Retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er forhandling under ét om

- betænkning af Udo Bullmann for Økonomi- og Valutaudvalget om den økonomiske situation i EU: den foreløbige rapport om de overordnede økonomiske retningslinjer for 2007 (2006/2272(INI)) (A6-0012/2007) og

- betænkning af Jan Andersson for Udvalget om Beskæftigelse og Sociale Anliggender om forslag til Rådets beslutning om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik (KOM(2006)0815 - C6-0036/2007 - 2006/0271(CNS)).(A6-0008/2007).

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. formand! Mange tak, fordi De har givet mig mulighed for at fremsætte nogle kommentarer til betænkningen om de overordnede økonomiske retningslinjer for 2007. Som De ved, fremlagde Kommissionen i december sidste år sin årlige fremskridtsrapport om Lissabon-processen. Heri behandles de fremskridt, der er opnået på fællesskabsniveau og i medlemsstaterne inden for rammerne af Lissabon-strategien, og der gives desuden landespecifikke anbefalinger vedrørende den økonomiske politik og beskæftigelsespolitikken. Disse vil blive udarbejdet inden udgangen af februar af Økofin-Rådet og af Rådet (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik) i fællesskab, i hvilken forbindelse hver rådsformation vil koncentrere sig om sit eget kompetenceområde.

Det glæder os at kunne konstatere, at Parlamentet har behandlet disse overordnede økonomiske retningslinjer. Som et supplement til dagens forhandlinger vil vi også få lejlighed til at foretage en meningsudveksling den 26. februar i forbindelse med EU-trojkaens møde.

Kommissionens fremskridtsrapport fik bred støtte på Økofin-Rådets møde i januar. Vi deler først og fremmest de positive udsigter i rapporten. De første konkrete resultater af reformprocessen er så småt begyndt at vise sig både på EU-plan og i medlemsstaterne. I det hele taget er der tegn på en forbedret økonomisk og beskæftigelsesmæssig situation i EU. Den fornyede Lissabon-strategi bærer altså frugt. Det skal nødvendigvis siges - og det blev også præciseret på forskellig vis i går - at der til trods herfor ikke er nogen grund til selvtilfredshed. Vi bør udnytte den nuværende gunstige økonomiske udvikling til målrettet at gennemføre yderligere reformer. Dette er endnu mere vigtigt set i lyset af den demografiske udvikling, og som følge af hvilken finanspolitikken vil stå over for betydelige udfordringer. De offentlige financers langsigtede bæredygtighed bør konsolideres ved at følge en "tresøjlet" strategi, dvs. gennem en reformering af pensions- og sundhedssystemet, nedbringelse af den statslige gæld samt en højere erhvervsfrekvens og produktivitet. Sluttelig bør kvaliteten af de offentlige financer forbedres ved at omstrukturere de offentlige budgetter til fordel for en produktivitets- og innovationsfremmende udgiftspolitik, og der bør ske en styrkelse af humankapitalen. I denne sammenhæng er de landespecifikke anbefalinger et godt instrument med henblik på at fortsætte moderniseringen af vores samfundsøkonomi og dermed EU's muligheder for at klare sig i den globale konkurrence.

Hvis jeg starter med Bullmann-betænkningen, er der to aspekter, som jeg godt vil kommentere ganske kort. For det første gøres der opmærksom på, at det er nødvendigt med en bedre koordinering af finanspolitikken og den økonomiske politik, især inden for euroområdet. Jeg er fuldt ud bekendt med disse krav. De er nemlig blevet gentaget igen og igen i løbet af årene. Men hvis man kigger nærmere på den aktuelle situation, kan man hurtigt fastslå, at der ikke er mangel på koordineringsprocedurer i Den Økonomiske og Monetære Union. Vi har snarere for mange end for få. De kan f.eks. bare tænke på de overordnede økonomiske retningslinjer, som vi forhandler om her i dag, eller på procedurerne for overvågning af budgetpolitikken - for bare at nævne to eksempler. I praksis handler det frem for alt om

at anvende disse procedurer konsekvent og effektivt. Kommissionen har taget det første skridt hertil med fremlæggelsen af de landespecifikke anbefalinger.

Det andet punkt har mere institutionel karakter, idet det vedrører et konkret forslag i Bullmann-betænkningen om at nedsætte en interinstitutionel arbejdsgruppe efter forårstopmødet, som skal beskæftige sig med den forestående revision af de integrerede retningslinjer, som skal finde sted i 2008. Det ligger mig fjernt at skulle foretage en endelig vurdering af dette forslag i dag. Jeg er overbevist om, at De vil forstå, at dette kræver en mere indgående undersøgelse og ikke en personlig vurdering. Ved første øjekast forekommer den mig imidlertid ikke at være fuldt ud kompatibel med den traktatfastsatte arbejdsdeling mellem institutionerne. Men uafhængigt heraf er det dog en kendsgerning, at kommunikationen mellem Rådet og Parlamentet er blevet konstant bedre i de seneste år. Hertil bidrager ikke mindst EU-trojkaens møder og dagens forhandlinger. Men jeg er også bevidst om, at vi altid kan gøre fremskridt på det område.

Jeg er nu nået frem til Andersson-betænkningen. I henhold til EF-traktatens artikel 128, stk. 2, fastlægger Rådet hvert år retningslinjer på baggrund af Kommissionens forslag, som medlemsstaterne tager hensyn til i deres beskæftigelsespolitik. For at sikre den nødvendige kontinuitet med henblik på en forskriftsmæssig gennemførelse aftalte man i 2002, at de beskæftigelsespolitiske retningslinjer i princippet kun skulle ændres hvert tredje år. Derudover bestemte man, at disse skulle afstemmes med de overordnede økonomiske retningslinjer. På dette grundlag blev der i 2005 for første gang fastlagt integrerede retningslinjer for perioden 2005-2008. I 2006 foreslog Kommissionen, at de beskæftigelsespolitiske retningslinjer, der blev fastlagt i 2005, skulle forblive uændret i 2007. Parlamentet har utallige gange præciseret, at det skulle have tilstrækkelig tid til grundigt at udarbejde sin holdning hertil, da de stramme tidsfrister for den årlige beskæftigelsescyklus normalt gjorde det påkrævet at anmode om uopsættelig forhandling. Der har været en brevveksling om sagen mellem parlamentsformanden og rådsformanden.

For 2008 har Parlamentet bedt om mere tid til en høring, fordi der til den tid skal finde en omfattende treårsrevision sted af de beskæftigelsespolitiske retningslinjer. Det er noget, som vi vil tage stilling til sammen med Kommissionen. Desværre er det ikke i øjeblikket muligt at afgive en holdning til det tidsmæssige forløb af proceduren i 2008. Når Parlamentets, Økonomi- og Socialudvalgets, Regionsudvalgets og Beskæftigelsesudvalgets holdninger foreligger, forventes det, at Rådet på sit møde den 30. og 31. maj 2007 kan nå til politisk enighed om de beskæftigelsespolitiske retningslinjer for 2007. Den formelle vedtagelse vil dermed kunne finde sted i løbet af foråret. Som hr. Andersson præciserede i sin betænkning, ligger det fast, at det uafhængigt af tidligere succeser - stigende beskæftigelse og faldende arbejdsløshed - er nødvendigt med yderligere målbevidste bestræbelser for at nå de mål, der er fastsat i EU. Afslutningsvis vil jeg godt endnu en gang betone, at der hertil hører en højere erhvervsfrekvens for unge og ældre samt en bedre balance mellem familie- og arbejdslivet. Jeg ved udmærket godt, at dette står øverst på dagsordenen i mange medlemsstater, men jeg ved også, at der er et udtalt behov for handling i visse medlemsstater på dette område.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. - (FR) Hr. formand! Med Deres tilladelse vil jeg tale på mit modersmål.

Mine damer og herrer, i dag afholder vi en forhandling under ét af hr. Bullmanns betænkning om de overordnede økonomiske retningslinjer og hr. Anderssons betænkning om retningslinjerne for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik.

Begge betænkninger tager udgangspunkt i Kommissionens meddelelse fra december sidste år om medlemsstaternes gennemførelse af den fornyede Lissabon-strategi om vækst og beskæftigelse samt de integrerede retningslinjer for perioden 2005-2008, som i sin tid blev vedtaget af Rådet efter forudgående høring af Parlamentet og på forslag af Kommissionen.

Dagens forhandling finder sted i ugerne op til Det Europæiske Råds forårsmøde den 8. marts, og den drejer sig om samarbejde om forberedelsen af dette Råd. Her til formiddag har Parlamentet vedtaget et beslutningsforslag om Parlamentets vurdering af den hidtidige gennemførelse af den fornyede Lissabon-strategi, hvori det understreges inden for hvilke områder og politikker der er brug for beslutsom handling fra medlemsstaternes og EU's side.

Det er vigtigt at understrege, at de betænkninger, vi drøfter i dag, og Europa-Parlamentets og Kommissionens udtalelse er sammenfaldende på afgørende punkter. For det første er Parlamentet og Kommissionen enige om at anerkende de resultater, vi begynder at kunne se, såvel med hensyn til den økonomiske vækst som på beskæftigelsesområdet, takket være gennemførelsen af de politikker, der er

indgået aftale om inden for rammerne af den fornyede Lissabon-strategi, og ikke mindst takket være den indsats for budgetkonsolidering og strukturreformer, der er gennemført i hovedparten af medlemsstaterne.

Så sent som i går offentliggjorde Eurostat tallene for væksten i EU's BNP for første kvartal af 2006. Den samlede vækst i 2006 er i henhold til denne information næsten nået op på 3 %, dvs. det er den højeste vækst i vores BNP siden lanceringen af Lissabon-strategien i 2000.

Selv om Parlamentet og Kommissionen er enige, vil vi dog ikke undlade at påpege og understrege dette punkt, hvor vi begynder at se de positive resultater af de strategier, der blev sat i værk for et par år siden. Det er vigtigt, at borgerne hører budskabet om, at de bestræbelser, der er gennemført siden iværksættelsen af stabilitets- og vækstpakten og Lissabon-strategien, som ikke altid har været nemme at acceptere eller forstå, begynder at bære frugt og bidrage til finansieringen af den europæiske sociale model, inden for rammerne af globaliseringen.

Mange af de vanskeligheder, som det europæiske projekt har stået over for i den seneste tid med hensyn til den offentlige mening, skyldes netop borgernes og visse dele af vores samfunds frygt for, at globaliseringen vil betyde en forringelse, som underminerer grundlaget for vores sociale model, uden at EU og de politikker og strategier, der beslutes her, kan gøre noget for at undgå det. Der er endda nogle, der beskylder EU for at fremprovokere og fremskynde denne forringelse af den europæiske model.

De resultater, vi ser, understreger klart, at det ikke forholder sig sådan. De, der mener, at Europa er blevet forbenet, og at de stive arbejdsmarkeder forhindrer jobskabelsen, tager også fejl. Tallene viser os, at EU siden skabelsen af euroen den 1. januar 1999, for otte år siden, har skabt fire gange flere job end i de otte forudgående år. I løbet af de 10 år, der er gået siden lanceringen af Lissabon-strategien, har EU klart skabt flere job end USA.

Der er nogle, der betegner budgetpolitikkerne som restriktive og beskylder stabilitets- og vækstpakten for at bremse den økonomiske vækst, men sandheden er, at de lande, der har de bedste budgetsaldi og budgetoverskud, såvel i euroområdet som i EU som helhed, er dem, der i et stykke tid har haft de højeste økonomiske vækstrater. Sandheden er, at skattekonsolideringen fortsætter og bliver forbedret sideløbende med forbedringen i vores vækst- og jobskabelsestet.

På det seneste er der blevet talt meget om euroens styrkelse i forhold til dollaren eller yennen som en hindring for vores eksport, men sandheden er, at handelsbalancen i euroområdet i forhold til USA er blevet forbedret igen i 2006, og stigningen i oliepriserne er delvist blevet opvejet af euroens opskrivning over for dollaren.

Mine damer og herrer, forbedringen i vores økonomier og den øgede jobskabelse er kort sagt et åbenlyst bevis på, at den europæiske økonomiske og sociale model, med dens høje grad af social beskyttelse og miljøkrav, er fuldt ud forenelig med globaliseringen af økonomien og den økonomiske vækst. Det er altid gået Europa, de europæiske lande og vores økonomier bedst, når de har åbnet sig over for verden, og nu, hvor verdensøkonomien befinder sig i en ekspansionsfase uden sidestykke, har Europa og de europæiske borgere meget at vinde i forbindelse med denne åbning af vores grænser og den voksende integration mellem vores økonomier på verdensplan.

At få dette budskab ud til borgerne er ikke kun en måde at understrege de økonomiske og sociale politikker, som vi har været talsmænd for de seneste år. Det er vigtigt for at kunne styrke tilliden til Europas evne til at give de europæiske borgere velfærd, og det giver os et solidt grundlag for at styrke den politiske vilje, der er nødvendig for at komme videre med de strukturreformer, der blev fastlagt i Lissabon-strategien.

Det anden punkt, hvor der er overensstemmelse mellem de betænkninger, vi drøfter i dag, og vores egen holdning i Kommissionen, er netop behovet for at finansiere de reformer, der er indledt med medlemsstaternes iværksættelse af nationale reformplaner. I denne henseende er de dynamiske vækstøkonomier, den aldrende befolkning, det fortsat lave vækstpotentiale i mange europæiske økonomier, de budgetuligevægte, der stadig findes i nogle medlemsstater, den lave vækst i produktiviteten eller segmenteringen af arbejdsmarkedet bl.a. meget tungtvejende årsager til at blive ved med at gennemføre politikker, der fører til en større innovationskapacitet, bedre muligheder for livslang uddannelse, bedre fungerende markeder og sunde offentlige finanser.

Det tredje punkt, hvor Parlamentet og Kommissionen er enige, drejer sig om behovet for at handle, ikke kun i de enkelte medlemsstater, men også på europæisk niveau, for at opnå et indre markedet inden for vitale sektorer af vores økonomi, f.eks. energisektoren og sektoren for finansielle serviceydelser, for at styre støtten til innovation, for at skabe et miljø, der er bedre for erhvervsaktiviteterne eller en større tilpasningsevne for markederne for produkter og tjenesteydelser og arbejdsmarkedet.

Blandt disse prioriteringer, hvor der skal handles på europæisk plan, lægger betænkningerne med god grund vægt på energispørgsmålet, der bliver et af de vigtige punkter på Det Europæiske Råds forårsmøde, der skal drøfte den energipakke, som Kommissionen foreslog den 10. januar i år. Den grad af forpligtelse og ambitioner, som stats- og regeringscheferne udviser, når der skal udvikles en reel fælles energipolitik, bliver afgørende, når det skal vurderes, om den på troværdig vis lever op til den udfordring, der ligger i at sikre vores energiforsyning, samtidig med at vi håndterer klimaændringerne. Det er nogle udfordringer, som medlemsstaterne ikke kan klare ordentligt hver for sig, og hvor der er brug for fælles handling på europæisk plan for at forsvare borgernes interesser.

Endelig giver såvel hr. Bullmanns som hr. Anderssons betænkning udtryk for behovet for, at Parlamentet kan udøve sin beføjelser ordentligt, når de integrerede retningslinjer for Lissabon-strategien som planlagt skal revideres til næste år. Jeg kan forsikre Dem, mine damer og herrer, om Kommissionens faste forpligtelse, og især de kommissærer, der er direkte involveret i Lissabon-strategien, næstformand Verheugen, kommissær Špidla og jeg selv, og vi har en fælles vilje til at udforske alle de mulige veje til effektivt at inddrage Parlamentet i denne revision.

Jeg slutter, hr. formand, med at give udtryk for mit ønske om, at Parlamentets plenarforsamling bekræfter den praktisk taget enstemmige støtte, som hr. Bullmanns og hr. Anderssons betænkninger har fået i de respektive udvalg. Med denne støtte og den store grad af overensstemmelse mellem Parlamentet og Kommissionen sender vi Det Europæiske Råd - og borgerne i almindelighed - et klart signal om EU's vilje og evne til at skabe et specifikt instrument til håndtering af globaliseringens risici og muligheder, samtidig med at den forsvare og styrker den økonomiske fremgang og sociale samhørighed i Europa.

FORSÆDE: Miguel Angel MARTÍNEZ MARTÍNEZ

Næstformand

Formanden. - Tak, hr. kommissær. Hvem ville for 35 år siden have troet, at vi i dag skulle være sammen i en forhandling som denne, hver med udgangspunkt i sin stilling?

Jan Andersson (PSE), ordfører. - (SV) Hr. formand! Den betænkning, som jeg udarbejdede om beskæftigelsesretningslinjerne, er ekstrem kort, og den blev enstemmigt vedtaget i Beskæftigelsesudvalget. Det handler i realiteten om, hvordan vi skal håndtere næste års beskæftigelsesretningslinjer og integrerede retningslinjer. De retningslinjer, som vi har i indeværende år, vil stadig være de samme, men til næste år skal vi have en mere gennemgribende revision heraf. Som hr. Almunia sagde, forventer vi at kunne bruge lidt mere tid på dette, og vi har også behov for mere tid i Parlamentet. Det vil jeg virkelig gerne præcisere, for der er forskel på beskæftigelsesretningslinjerne og på de økonomiske retningslinjer. Beskæftigelsesretningslinjerne kan ikke vedtages i Rådet, før Parlamentet har tilkendegivet sin holdning hertil. Derfor er der behov for at få etableret et konstruktivt samarbejde mellem institutionerne inden næste år, hvilket vi hverken fik gjort forud for indeværende år eller forud for sidste år, hvor der ikke var nogen stor revision. Næste år bliver der tale om en stor revision, så vi forventer os et samarbejde, som strækker sig over adskillige måneder. I Beskæftigelsesudvalget har jeg allerede på nuværende tidspunkt haft en drøftelse med koordinatorene med henblik på at udnævne en ordfører, som skal forberede arbejdet inden næste års ændringer.

Jeg vil alligevel gerne sige noget om situationen, også selv om den kun bliver behandlet i begrundelsesdelen. Det går virkelig bedre for Europa. Beskæftigelsesudviklingen er mere positiv, end den var for nogle år siden. Arbejdsløsheden falder. Vi har en sund vækst. Vi må dog ikke glemme, at der stadig er mangler, som vi skal koncentrere os om. Jeg tænker her på de unge mennesker, som forlader skolen tidligt, og på dem, som går direkte ud i arbejdsløsheden efter endt uddannelse. Hvis de vedbliver at være uden for arbejdsmarkedet i længere tid, ved vi af erfaring, at det bliver utroligt vanskeligt at få dem ind igen. Der er stadig betydelige forskelle mellem mænds og kvinders situation på arbejdsmarkedet. Det handler om mennesker, som er kommet til os fra andre dele af verden, og som den dag i dag har problemer med at komme ind på arbejdsmarkedet, fordi der er mangler i integrationspolitikken. Ligeledes handler det om mennesker med handicap, som også står uden for arbejdsmarkedet.

Jeg deltog i det uformelle ministerrådsmøde med arbejdsministrene, hvor man tog fat i et andet aspekt, nemlig at vi vil have bedre job. Det er korrekt, at vi har fået flere job, men vi ønsker altså også bedre job. Hvad mener vi så med "bedre job"? Dermed mener vi job, som giver en løn, der betyder, at man kan forsørge sig selv, og job, som indebærer videreudvikling, og hvor man får tilbudt den videreuddannelse, som er så nødvendig for, at man kan klare sig på arbejdsmarkedet. Det handler også om et godt arbejdsmiljø og om indflydelse, således at man har indflydelse selv og gennem sin fagforening.

Den nuværende udvikling med flere job indebærer ikke altid bedre job. Det ved vi, og der er forhandlinger i gang om dette i flere lande, bl.a. i Tyskland, som jeg besøgte for nylig. Jeg ved det også fra mit eget hjemland, at en del af de nye job er de såkaldte atypiske job, hvor man ikke altid får en løn, som man kan leve af, og som ikke altid giver muligheder for videreuddannelse. Dertil kommer, at den indflydelse, som folk i disse job kan udøve, er ganske minimal. Derfor skal vi også koncentrere os om ikke bare at skabe flere job, men også højkvalitative job. Europa ville aldrig kunne konkurrere på verdensmarkedet ved at skabe lavtlønsjob og job, som ikke sætter folk i stand til at forsørge sig selv, men dette kan kun ske ved at skabe højkvalitative job, som giver mulighed for videreuddannelse og udøvelse af indflydelse.

Dette emne vil vi vende tilbage til næste år, når vi gennemfører en mere gennemgribende vurdering af beskæftigelsesudviklingen, hvor det kommer til at handle om flere og bedre job samt grupper, som fortsat har svært ved at komme ind på arbejdsmarkedet.

Udo Bullmann (PSE), ordfører: - (DE) Hr. formand, hr. kommissær, hr. formand for Rådet, mine damer og herrer! Som hr. Almunia påpegede, har vi i praksis igen en vækst på 3 %, og det betyder, at vi er tilbage på Lissabon-kursen. Det er lige præcis det, som vi tilstræber med Lissabon-strategien, nemlig at opnå en kontinuerlig vækst på 3 %, således at vi kan gennemføre de sociale og økonomiske reformer, der er påkrævet for at sikre, at alle europæerne får fordel heraf. Dette har ikke været tilfældet i mange år. Derfor skal vi være bevidste om, at dette ikke kommer af sig selv. Meget af opsvinget har i første instans cyklisk karakter. Vi kan ikke være sikre på, at denne udvikling vil fortsætte. Af samme årsag konkluderes det i betænkningen, at vi skal være aktive, at vi skal skabe ting, og at vi ikke må lade klokken slå, uden at vi tager de nødvendige politiske skridt.

Det indre marked er et fantastisk trumfkort for Europa, og det klarer sig bedre end det amerikanske indre marked. 90 % af det, som vi producerer i EU, køber vi som forbrugere tilbage fra vores virksomheder, og dette giver os styrke til at modstå globaliseringens omskiftelser. Derfor er det rigtigt, når vi siger, at dette indre marked skal fuldføres, hvad enten det gælder de finansielle tjenesteydelser, energispørgsmålet, eller arbejdstagernes frie bevægelighed i Europa, hvilket er en grundlæggende rettighed, som vi skal gennemføre overalt. Men det indre marked kan kun fungere, hvis vi skaber en politisk ramme herfor, hvis vi har mod på at forme det, og hvis vi sørger for, at de sociale balancer er i orden.

Derfor er det meget vigtigt at huske på, at det lykkedes os at skabe denne sociale balance i tjenesteydelsesdirektivet. Kun hvis folk kan leve anstændigt af deres arbejde i det indre marked, vil de som forbrugere være i stand til at understøtte et økonomisk opsving. Kun på den måde vil de som forbrugere kunne investere, og kun sådan vil de som arbejdstagere kunne tilegne sig nye færdigheder og opgradere deres kvalifikationer og have en afgørende andel i innovationen i vores virksomheder. Derfor er det meget vigtigt i denne betænkning at spørge medlemsstaterne om, hvor de befinder sig, hvor langt de er nået, og hvad de har gjort for at bidrage til opfyldelsen af de store mål, som vi formulerede i Lissabon? Det er krystalklart, at medlemsstaterne er begyndt at komme med nogle svar, men disse svar afgives stadig noget tøvende og har ikke alle den kvalitet, som vi godt kunne tænke os. Især den aktive beskæftigelsespolitik og den sociale integrationspolitik lader noget tilbage at ønske. Hvis vi kigger på de positive resultater, kan vi se, at netop de lande er foran, som tør føre en politik, hvor de ikke sparer samfundet ihjel, men derimod investerer i de aktive dele af samfundet, i de små og mellemstore virksomheder, i skolerne, i elev- og lærlingepladser samt i de universitetsstuderende, og derigennem tilføres der ny kreativitet til samfundet.

Det er ikke nogen tilfældighed, at mange skandinaviske lande, som arbejder inden for rammerne af den nordiske model, kan fremvise de bedste resultater på den front. Alle lande skal finde den løsning, som passer dem bedst, men vi vil udtrykkeligt opmuntre medlemsstaterne til at gennemføre denne proaktive Lissabon-strategi og til at fortsætte ad den vej.

Jeg er taknemmelig for, at formanden for Rådet, hr. Gloser, ikke forbigår denne betænkning, men derimod ønsker at indgå i en dialog, og jeg vil indgyde Dem mod, for jeg har ikke fundet noget sted i traktaten, som forbyder os at udvikle en tættere form for samarbejde, når det handler om at reformere

den integrerede retningslinjepakke og at forberede Lissabon-strategien og de overordnede økonomiske retningslinjer på en ny etape. Parlamentet forventer at blive involveret heri - som det sig hør og bør - for dette er den eneste måde, hvorpå vi kan hjælpe med at kommunikere Lissabon-målene ud til borgerne, virksomhederne, fagforeningerne og arbejdstagerne. Jeg støtter Kommissionens planer om at stille flere forslag på det område. Hvorfor skulle sådanne forslag ikke blive vedtaget af Rådet som retningslinjer og dermed give medlemsstaterne et bedre orienteringsgrundlag?

Jeg vil ikke slutte af uden at sige hjerteligt tak til tjenesterne - og det gælder både sekretariatet og grupperne - for deres bidrag til udarbejdelsen af denne betænkning. Jeg vil også gerne takke skyggeordførerne, hr. Montoro Romero, fru in 't Veld, fru Rühle og fru Wagenknecht for det fremragende samarbejde, som gjorde det muligt at fremlægge en betænkning, som blev enstemmigt vedtaget.

Cristobal Montoro Romero, for PPE-DE-Gruppen. - (ES) Hr. formand! Det er en god betænkning. Jeg synes, at hr. Bullmann har gjort en fremragende og oprigtig indsats for at lave en analyse af den aktuelle europæiske økonomi på et tidspunkt, der giver anledning til forhåbninger, men som også skal analyseres realistisk.

I betænkningen understreges det også, at vi skal lave en nøje diagnose af, om vi står over for et rent cyklisk opsving, eller om det drejer sig om noget mere. Jeg håber, at vi står over for noget mere, men vi skal også sige til de europæiske borgere, at vi skal fortsætte arbejdet, for de sunde offentlige finanser, vi har set sidste år, kan også skyldes cykliske årsager og ikke velovervejede eller strukturelle beslutninger.

Det skal ligeledes, som det sker i betænkningen, undersøges, hvad det er, der er gået galt i den europæiske økonomi i de seneste år, nærmere bestemt den svage interne efterspørgsel, dvs. forbrugernes og investorenes tillid, og det er særdeles negativt for det europæiske projekt. Vi skal også insistere på behovet for reformer, dvs. reformer af arbejdsmarkedet på basis af dialog og aftaler, reformer af de økonomiske politikker for at fremme de små og mellemstore virksomheder, som spiller en nøglerolle for væksten og jobskabelsen, reformer med henblik på at fuldstændiggøre det indre marked, især med hensyn til tjenesteydelserne og energisektoren, reformer for at opnå en forbedring af effektiviteten på markederne for varer, tjenesteydelser og kapital samt fiskale reformer med sigte på at få en samordnet fiskal ramme, der stimulerer jobskabelsen og sikrer, at der opstår og videreudvikles et net af små og mellemstore virksomheder, hvilket vi synes, er meget vigtigt.

Desuden understreger vi i betænkningen behovet for at bekæmpe den protektionisme, der desværre kendetegner mange europæiske regeringers holdning i dag, og vi advarer også om, at risikoen for en euro-dollar kurs kan skade kvaliteten af vores økonomiske vækst.

Harlem Désir, for PSE-Gruppen. - (FR) Hr. formand, hr. Almunia, hr. Gloser! Jeg vil begynde med at lykønske ordføreren med hans arbejde. Jeg mener, at denne betænkning indeholder både en analyse og anbefalinger, min gruppe fuldt ud kan støtte.

Jeg vil blot fremhæve tre aspekter. Der er ved at blive bedre udsigter for euroområdet med hensyn til vækst og konkurrenceevne. Min første bemærkning er, at der imidlertid, som det anføres i betænkningen, er en række væsentlige forskelle mellem medlemsstaterne. Jeg tror, at vi skal forsøge at tage ved lære af dette eller i det mindste prøve at forstå, hvorfor det er tilfældet. Det er ikke altid let. Mange elementer spiller ind. I betænkningen nævnes bl.a. forskellen mellem situationen i en række store medlemsstater og situationen i nogle mindre medlemsstater, men i sidste ende er det mere kompliceret end som så, da der også kan konstateres iøjnefaldende forskelle i resultater blandt de store medlemsstater. Tyskland har klaret sig gennemsnitligt med en vækst på 2,7 % sidste år, hvilket er et udmærket resultat sammenlignet med tidligere år. Men med en vækst på 2 % ligger andre store medlemsstater såsom Italien og også Frankrig under gennemsnittet, hvad angår EU-vækst, hvilket ikke var tilfældet for to år siden.

Dette er forbundet med andre elementer, som er ret bekymrende, da forskellene i udenrigshandel er lige så bemærkelsesværdige. Tyskland slår igen rekorden og viser en evne til at erobre internationale markeder, hvorimod Frankrig, som i lang tid havde et meget stort internationalt handelsoverskud, frembringer det ene rekordstore handelsunderskud efter det andet, kvartal efter kvartal.

Det er sandt, at de skandinaviske lande, Nederlandene og en række små medlemsstater har opnået gode resultater, hvad angår vækst, beskæftigelse og international handel. Den første erfaring, vi kan gøre i denne forbindelse, og som måske er faldet mig ind som følge af Frankrigs situation, er, at i et land, hvor der i fem år er gennemført den ene såkaldte liberale strukturreform efter den anden, hvor vi har fået at vide, at vi kunne løse krisen, og særlig arbejdsløshedsproblemet, ved at sætte både selskabs- og

indkomstskatten ned på bekostning af visse former for beskyttelse på arbejdsmarkedet - vi fik en kontrakt om "ny beskæftigelse", som undergravede beskyttelsen mod afskedigelse osv. - at svække de offentlige tjenester og at privatisere, har vi ikke opnået et eneste resultat. Tværtimod viser lande, som har bibeholdt obligatoriske afgifter og højere arbejds løn end Frankrig, væsentlige resultater.

Jeg har lært noget andet af dette, og det er, at ikke blot har denne opskrift været ineffektiv, men det er forkert at tro, at Europa kan klare sig, hvis det praktiserer konkurrence nedad. Det er ikke ved at praktisere konkurrence baseret på lave omkostninger, at det vil lykkes for Europa at klare sig, men ved at investere i menneskelige ressourcer, innovation, forskning, uddannelse og universiteter.

Min tredje bemærkning er, og dette er med rette påpeget i betænkningen, at trods denne samlede stigning i vækst og økonomiske resultater er fattigdom stadig et problem. Selv sammenlignet med 1990'erne er fattigdommen inden for EU steget igen. Når alt kommer til alt, er der 80 millioner europæere, som lever under grænsen på 60 % for gennemsnitsindtægten.

I den forbindelse bør vi også tage ved lære af det, der skete under præsident Clinton i USA, som dengang oplevede et boom med den nye økonomi, men det forhindrede ikke samtidig en udbredt fattigdom i fortsat til en vis grad at forgifte samfundet, fordi velfærdsprogrammerne ikke kunne iværksættes. Vi skal også kombinere investeringer med videnbaseret økonomi, konkurrencedygtig økonomi og social samhørighed. De to ting følges ad og støtter hinanden.

Sophia in 't Veld, for ALDE-Gruppen. - (NL) Hr. formand! Allerførst vil jeg lykønske og takke ordføreren, som har gjort arbejdet for skyggeordførerne nemt ved at forelægge en fortræffelig tekst, som vi næsten ikke behøvede at gøre mere ved. Også jeg er glad for denne tekst. Den indeholder en hel del gode henstillinger, men mange af disse har vi selvfølgelig oftere fremsat, og det, der mangler, er handling. Mange af disse ting gennemføres ikke. Økonomien forbedres ganske vist, men det betyder ikke, at vi kan hvile på vores laurbær. Når det f.eks. drejer sig om stabilitets- og vækstpacten, er dette en fase, hvor den forebyggende søjle skal træde i kraft. I stedet for at begynde at ødsle, skal vi netop holde orden på budgettet, formindske gælden og investere. Det er jeg fuldstændig enig med hr. Bullmann i. Det må imidlertid ikke antage den form, som det ofte gør, nemlig markedsforstyrrende subsidier, som træder i stedet for de yderst nødvendige reformer. Ofte bruges det simpelthen som et skalkeskjul, og det er ikke meningen.

Jeg er fuldstændig enig i, at det indre marked skal fuldføres, og jeg håber, at tjenstedirektivet, som efter min mening var alt for svagt, alligevel får effekt. Også på arbejdsmarkedsområdet skal der træffes mange foranstaltninger, og jeg vil gerne kort sige, at jeg betragter den sociale model som en model, som skal give alle europæere muligheder, men den sociale model, vi har nu, holder stadig systematisk 8 % af befolkningen uden for arbejdsmarkedet, og det gælder ikke kun de østeuropæiske arbejdstagere og indvandrere. Vi lader dem hellere drukne i Middelhavet, end vi giver dem adgang til vores arbejdsmarked. I mellemtiden forholder det sig sådan, at vi ser igennem fingre med, at mennesker arbejder ulovligt på vores arbejdsmarkeder under de mest rystende omstændigheder, idet de næsten holdes som slaver. Det er ikke en social model, men en skamplet på Europa. Efter min mening skal vi altså hurtigst muligt have fri bevægelighed for østeuropæiske arbejdstagere og en indvandringsordning med et *green card*.

Endelig er der nogen, der tvivler om fordelene ved større koordinering af national økonomisk politik. Det må vi engang have en diskussion om. Jeg synes i hvert fald, at det er mange gange bedre end den nuværende tendens med protektionisme og indbyrdes konkurrence mellem medlemsstaterne. Hvis Europa skal betyde noget i verdensøkonomien, skal vi jo netop sørge for, at vi har et stærkt, åbent indre marked. Det indebærer, at vi fokuserer på ting, som er vigtige for fremtiden, dvs. energi, innovation og bæredygtig udvikling. Her skal vi føre an i verden.

Mieczysław Edmund Janowski, for UEN-Gruppen. - (PL) Hr. formand! Jeg lykønsker ordførerne med deres arbejde. Gruppen Union for Nationernes Europa vil støtte disse betænkninger. Da jeg kun har kort tid til rådighed, vil jeg nøjes med at rejse nogle få spørgsmål.

For øjeblikket har EU's medlemsstaters økonomier brug for en ægte intern solidaritet og samhørighed, hvis de skal klare de langsigtede konkurrencemæssige udfordringer. Vi kan glæde os over et reelt økonomisk opsving, hvilket BNP-væksten er et bevis på. Vi ville imidlertid gøre klogt i at huske på, at vi ikke er alene. Vores befolkning på 500 millioner udgør ikke engang 8 % af verdens befolkning. Vores konkurrenter er ikke bare USA, men også, hvilket måske er vigtigere, Indien, Kina, Indonesien, Brasilien og Rusland.

I dag er det økonomien, adgangen til strategiske råstoffer og det demografiske potentiale, der repræsenterer virkelig styrke. Disse tre søjler er tæt forbundne. Hvis vi derfor ikke indfører en familievenlig politik, der virkelig tager højde for både økonomien og beskæftigelsen, er det sandsynligt, at vi ikke bare sækker agterud i nærmeste fremtid, men faktisk fejler totalt. Lissabon-strategien er ikke et mål i sig selv. Alle dens aktioner skal tage sigte på at fremme den enkelte og hans eller hendes udvikling, dvs. udviklingen af en europæisk borger.

Elisabeth Schroedter, for Verts/ALE-Gruppen. - (DE) Hr. formand, hr. formand for Rådet, hr. kommissær, mine damer og herrer! For det første vil jeg godt sige, at etiketten med Lissabon-strategien nu hæfter sig fast på alt, uafhængigt af hvor lidt det har at gøre med det oprindelige mål for strategien. Beskæftigelsespolitikken var den oprindelige anledning til og hovedmålet for Lissabon-strategien, men er nu blot et vedhæng til denne.

Denne omdefinering er at lægge røgslør ud for at undgå at indrømme, at EU's økonomiske data ganske vist udvikler sig i en positiv retning, men at der ikke kan registreres nogen sammenlignelig positiv udvikling for beskæftigelsestallene.

For det andet vil jeg gerne minde plenarforsamlingen om, at EU's stats- og regeringschefer på ethvert forårstopmøde forpligter sig til at anvende retningslinjerne for vækst og beskæftigelse i deres egne nationale politikker.

For det tredje har det primære mål i denne sammenhæng altid været bekæmpelsen af den sociale udelukkelse, for kun på den måde kan langtidsløsheden og fattigdommen reduceres effektivt. I den sammenhæng skal der fokuseres særligt på de grupper, som er specielt ramt af diskriminering på grund af deres personlige kendetegn i forbindelse med adgangen til arbejdsmarkedet, f.eks. personer med handicap og indvandrerkvinder.

I indeværende år har Rådet og Kommissionen simpelthen valgt at se bort fra dette centrale anliggende, selv om der ikke er nogen grund til det, for udelukkelseen er ikke blevet mindre. Vi kan ikke acceptere den ensidige fokusering i beskæftigelsespolitikken på dem, der allerede er i arbejde. Den gældende retningslinje skal tages lige så alvorligt, som den altid er blevet, og det kan ikke være rigtigt, at den store koalition skal slippe af sted med at forskyde tyngdepunktet i denne retningslinje, for bare at kigge væk dér, hvor den sociale nød er størst.

Sahra Wagenknecht, for GUE/NGL-Gruppen. - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! Den foreliggende betænkning om grundtrækkene i den økonomiske politik indeholder en hel række af udtalelser, som jeg er enig i. Det fastslås heri, at økonomisk vækst ikke er et mål i sig selv, men at der skal fokuseres på folks livskvalitet. I betænkningen advokeres der ikke alene for en eksportorienteret, men også for en efterspørgselsorienteret økonomisk politik, og der gives udtryk for bekymring for den fortsat høje fattigdomsrate i EU.

Det er alt sammen glædeligt, og selv om det desværre ikke er en selvfølge her i Parlamentet, indeholder betænkningen også passager, som gør det umuligt at stemme for den. Efter vores gruppes opfattelse er det uacceptabelt at omtale det nyliberale tjenesteydelsesdirektiv i positive vendinger, hvilket vil anspore yderligere til løndumping og social udplyndring i EU og dermed vil bidrage til at gøre fattigdom og udelukkelse endnu mere udbredt.

Vi mener ligeledes, at kravet om en yderligere liberalisering af energisektoren er uacceptabelt. Europa har ikke brug for mere deregulering, liberalisering og privatisering, men det stik modsatte. Vi har brug for en radikalt anderledes økonomisk politik, hvor de beskæftigedes og forbrugernes interesser omsider prioriteres højere end de store virksomheders private profitinteresser.

Michael Henry Natrass, for IND/DEM-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Jeg vil gerne gøre opmærksom på, at Bullmann-betænkningen viser, at økonomierne i lande, der endnu ikke har indført euroen, klarer sig bedre end i lande, der har indført den. Jeg lykønsker Slovakiet, Letland, Litauen og Estland. Ikke nok med at de har rystet kommunismens snærende bånd af sig, de har også indført det frie marked, lav beskatning og minimal regulering. Er det noget under, at de har Europas højeste vækstrater?

Jeg må imidlertid advare dem om, at det er slut nu. Fra nu af kommer det til at gå ned ad bakke. Letland indfører euroen i 2008, Litauen og Slovakiet i 2009 og Estland i 2010, og de vil blive lammet af EU-lovgivning og EU-mål og af, at EU bestandigt blander sig i deres økonomiske forhold.

Jeg mener, at vi alle sammen bør blive bekymrede, når der i betænkningen står, at EU skal kunne spille en aktiv rolle i fastlæggelsen af den økonomiske politik. Der findes ingen standardløsning, og de enkelte lande ved bedst, hvordan de skal finde deres markeder, styre deres økonomier og handle med verden. Giv dem dog økonomisk uafhængighed.

Alessandro Battilocchio (NI). - *(IT)* Hr. formand, mine damer og herrer! De seneste oplysninger om den økonomiske situation er i det store og hele positive, men som Kommissionen siger, lever produktivitetens vækst og arbejdspladsernes kvalitet stadig ikke op til Europas behov.

Jeg håber, at disse opmuntrende oplysninger ikke bliver en undskyldning for at slække på indsatsen, men et klart signal om, at vi har identificeret de vigtige og strategiske punkter, og at vi skal blive ved med at koncentrere os om disse. Her vil jeg både appellere til EU-institutionerne og de enkelte medlemsstater.

Jeg tænker navnlig på tre indsatsområder: 1) undervisnings- og videreuddannelsesprogrammerne samt de programmer, der forbinder universiteterne og uddannelsesinstitutionerne med arbejdsmarkedet; 2) en løsning på de demografiske problemer, f.eks. i form af støtte til kvinder og familier, samt en reform og harmonisering af de sociale sikringssystemer; 3) den endnu utilstrækkelige støtte til de små og mellemstore virksomheder, navnlig med henblik på deres tilpasning til den internationale handels seneste udfordringer samt brugen af nye teknologier og innovationer. På disse områder er der stadig brug for en stor indsats.

Ana Mato Adrover (PPE-DE). - *(ES)* Hr. formand! Europa står i dag over for to store udfordringer. På den ene side den økonomiske globalisering og på den anden side den aldrende befolkning, som begge har at gøre med indvandringsfænomenet. De kræver begge en klar modernisering af den europæiske sociale model. Som bekendt er konkurrenceevnen central for at kunne tackle globaliseringsudfordringen. Vi ved alle, at vi ikke kan konkurrere med arbejdsomkostningerne i vækstlandene, men vi har en klar fordel, vores menneskelige kapital, på grund af medarbejdernes evner, fleksibilitet og kreativitet, og blandt vores vitale værdier findes solidaritet, lige muligheder og inddragelse.

Med hensyn til den aldrende befolkning er det for at kunne håndtere denne udfordring og sikre fremtidens pensioner og sundhedspleje nødvendigt at øge produktiviteten, hvilket bl.a. betyder, at vi skal skabe mere beskæftigelse og flere kvalitetsjob. Der er almen konsensus blandt medlemsstaterne om, at det er nødvendigt at modernisere lovgivningen om jobbeskyttelse. I denne henseende er kombinationen af fleksibilitet og sikkerhed, det vi normalt kalder "flexicurity", et vigtigt element, der skal videreudvikles i fremtiden.

For det andet skal vi også gennemføre en strategi for aktiv aldring med bedre uddannelse til folk over 45 år og med finansielle og skattemæssige incitamenter til at forlænge arbejdslivet ud over de 65 år. For det andet skal vi sikre en passende indvandringspolitik i henhold til et forslag, der er baseret på en bred europæisk aftale, der gør det muligt at kontrollere indvandringen ordentligt, og som sikrer en fuldstændig integration ved hjælp af uddannelsesplaner og reintegration i henhold til deres profiler.

Endelig er der brug for en reform af de offentlige pensionsordninger for at sikre bæredygtigheden ved hjælp af en konsolidering af de offentlige finanser og incitamenter til supplerende heraf med individuelle ordninger.

Jeg slutter, mine damer og herrer, med at påpege, at vi stadig har lang vej igen, før vi har et effektivt og inddragende europæisk arbejdsmarked, der især fokuserer på livslang beskæftigelse, hvor alle mennesker, uanset deres alder eller situation, får den hjælp og de muligheder, de behøver.

Ieke van den Burg (PSE). - *(NL)* Hr. formand! Jeg vil gerne tilslutte mig alle dem, som har givet ordføreren en kompliment for denne fremragende betænkning, og jeg er glad for, at den også støttes af andre politiske grupper. Betænkningen kan allerede betragtes om et forskud på den diskussion, som faktisk skal finde sted i år, om revisionen af de brede økonomiske retningslinjer. Det er meget vigtigt, at denne betænkning også bruges i den sammenhæng, fordi den indeholder en række punkter, som også i høj grad kan anvendes ved denne evaluering. Den vurderer medlemsstaternes præstationer og den europæiske økonomi som helhed i lyset af disse henstillinger.

Jeg vil i den forbindelse prioritere én ting anderledes, end kommissær Almunia har gjort. De sagde, at de lande, som bedst overholder stabilitets- og vækstpagten, har præsteret bedst. På grundlag af min erfaring i Nederlandene vil jeg formulere det lidt anderledes. Jeg kan bedre acceptere ordførerens

konstatering af, at især de lande, som har kombineret strukturelle reformer med investeringer, har præsteret godt. Jeg er meget glad for, at vi nu i Nederlandene får en regering - ministerholdet vil tiltræde i denne uge - som prioriterer investeringer i kombination med de reformer, som allerede er gennemført, mens stabilitets- og vækstpagtens normer omhyggeligt overholdes. Jeg tror, det er et meget vigtigt grundlag. En række henstillinger, som er rettet i disse retningslinjer, står også i den regeringsaftale, som nu foreligger, f.eks. om ældres, kvinders og indvandrergruppers arbejdsmarkedsdeltagelse.

Der er et andet punkt, som her er meget vigtigt - det vil jeg også gerne fremhæve på min politiske gruppes vegne - og det er, at der lægges vægt på den europæiske koordinering. Medlemsstater må ikke optræde særskilt, men netop en samtidig, koordineret politik er meget vigtig. Jeg vil derfor kraftigt anbefale det tyske formandskab at samarbejde med den interinstitutionelle arbejdsgruppe, som skal oprettes, og især undersøge, hvad der kan koordineres makroøkonomisk på europæisk plan. I Essen begyndte for 10-12 år siden hele denne diskussion om en bedre koordineret økonomisk politik og beskæftigelsespolitik. For Tyskland er det en udfordring at følge dette op nu.

Siiri Oviir (ALDE). - (ET) Hr. formand, hr. kommissær, hr. minister, mine damer og herrer! Den nye treårige styringscyklus, der blev indført for to år siden med revisionen af Lissabon-strategien, som de overordnede retningslinjer for beskæftigelsespolitikken og den økonomiske politik blev slået sammen med, giver medlemsstaterne mulighed for at tilpasse deres nationale Lissabon-programmer til forholdene i de enkelte lande.

For første gang efter den langsomme økonomiske vækst eller endog stilstand i de sidste seks år er den europæiske økonomiske vækst begyndt at accelerere. Denne positive tendens afspejles også på arbejdsmarkedet og beviser den indbyrdes forbindelse mellem økonomisk politik og social beskyttelse. Fordoblingen af arbejdsproduktiviteten har mindsket den gennemsnitlige arbejdsløshed til 8 %. Sidste år blev der skabt 2,9 millioner nye job, men der er stadig langt igen, og vi bør ikke stille os helt tilfredse endnu.

I dag har kun nogle få medlemsstater vedtaget en fuldt integreret livscyklusbaseret tilgang til arbejde. Vi skal tage gennemførelsen af beslutninger, som vi allerede har truffet, alvorligt. Alle unge mennesker, der går ud af skoler eller universiteter, skal tilbydes arbejde, der skal være gode muligheder for børnepasning, love og bestemmelser om beskyttelse af arbejdstagerne skal være ajourførte osv.

Jeg vil takke ordføreren for en realistisk betænkning og understrege, at Europa-Parlamentet er et passende forum for vurdering af strategier og foranstaltninger, der giver os mulighed for at nå Lissabon-målene gennem fælles aktion og forbedret samarbejde. Det er de rettigheder og forpligtelser, som borgerne har givet os.

Kyriacos Triantaphyllides (GUE/NGL). - (EL) Hr. formand! Jeg har læst begge betænkninger af mine ærede kolleger med interesse, og jeg vil gerne kommentere tre tal, nemlig 8, 17 og 12.500.

Det er rigtigt, at arbejdsløsheden i EU i dag svinger omkring 8 %, hvilket er et uacceptabelt tal i en Union med den erklærede hensigt at blive den bedste og mest produktive økonomi inden 2010.

Det andet tal er den procentdel af borgerne i EU, der lever under fattigdomsgrænsen, som med 17 % svarer til 80 millioner europæiske borgere, der ikke kan klare sig i det daglige.

Endelig har det multinationale selskab Alcatel Lucent som bekendt besluttet at afskedige 12.500 ansatte i løbet af de næste tre år, hvoraf de fleste arbejder i Europa. Efter Volkswagen-skandalen forstår De nok, at Unionens sociale og beskæftigelsesmæssige struktur bliver alvorligt ændret.

Derfor kan vi fortsætte ønsketænkningen om Lissabon-strategien gang på gang. Desværre er sandheden en anden, og den er bitter. Men hvis der er noget, som jeg kan udlede af betænkningerne, er det nødvendigheden af, at Parlamentet får større indflydelse på beskæftigelsesanliggender.

José Albino Silva Peneda (PPE-DE). - (PT) Det er opmuntrende nyt, som kommissær Almunia her bringer, men jeg mener, at vi må være endnu mere ambitiøse, hvad angår produktivitet og jobkvalitet.

Hvad netop job angår, har Europa allermest brug for produktive job, og de skabes i virksomhederne, og de opstår kun, hvis der er tilstrækkeligt med gode iværksættere, som er parate til at løbe en risiko. Vi må derfor mest muligt fremme lysten til at tage en risiko og prise iværksætterens indsats. Her mener jeg, at der kan gøres meget mere.

En anden vigtig forudsætning for at skabe job er tillid, for uden tillid er det meget svært at få flere til at investere. De faktorer, der medvirker til at skabe tillid, er f.eks. balance i de offentlige budgetter, udvikling af det indre marked, en god samordning af medlemsstaternes økonomiske politik og den økonomiske og monetære politik. Det er gjort meget, men der er mere at gøre endnu.

Jobskabelse bør sættes højt på dagsordenen af flere grunde, ikke mindst fordi ledighed gør de ledige mismodige og får dem til at miste troen på sig selv og andre, ligesom det er den vigtigste årsag til social udstødelse. Jobskabelse er den eneste måde til at undgå, at de unge europæere spilder deres muligheder og talent.

I Europa er jobskabelse også nødvendig af andre grunde, hvoraf den vigtigste er velfærdssystemernes finansielle bæredygtighed. Sagen er jo, at det på sigt ikke kan lade sig gøre at opretholde de systemer, som vi har, og som vi har arvet, hvis vi ikke kan skabe flere job. Det er en uomgængelig kendsgerning, der indebærer reformer på mange områder inden for medlemsstaternes velfærdssystemer. Disse reformer er nødvendige, men ikke på grund af liberaliseringidéer om, at markedet er løsningen på alle problemer. Disse reformer er stærkt nødvendige, netop ud fra de værdier, som det europæiske integrationsprojekt hviler på, og som det medvirker til at opretholde og overdrag til de kommende generationer.

De europæiske arbejdsmarkeders evne til at besvare de udfordringer, som globaliseringen, den teknologiske udvikling og den stadig ældre befolkning stiller, er således fortsat et helt afgørende spørgsmål trods det meget positive, der er gjort i de sidste to år.

Stephen Hughes (PSE). - (EN) Hr. formand! Vi har ikke råd til at være tilfredse med, at arbejdsløsheden for øjeblikket er mindsket. I Lissabon-strategien opfordres der til både flere job og job af højere kvalitet. På nuværende tidspunkt opfatter mange millioner af vores medborgere begrebet "flexicurity" som en trussel. Det er for dem og deres familier ensbetydende med endnu større utryghed. Det konstateres i Kommissionens meddelelse om retningslinjer for medlemsstaternes beskæftigelsespolitik, hvor der står: "Der er brug for en mere sammenhængende tilgang for bedre at forene fleksibilitet og tryghed i ansættelsen (flexicurity)." Det bliver ofte gentaget, men i virkeligheden bliver tingene værre og ikke bedre.

I sin grønne bog om modernisering af arbejdsretten fremhæver Kommissionen nogle af spørgsmålene: "Ved at gøre brug af ikkestandardiserede kontrakter forsøger virksomhederne at bevare deres konkurrenceevne i den globaliserede økonomi ved at undgå bl.a. omkostningerne ved at skulle overholde reglerne for tryghed i ansættelsen, opsigelsesfristerne og udgifterne til socialsikringsbidrag." For mig lyder det ikke som vejen til at konkurrere gennem kvalitet og høj værditilvækst i en globaliseret verden.

Kommissionen konstaterer også, at tidsbegrænsede kontrakter, deltidskontrakter, tilkaldekontrakter, multimerskontrakter, kontrakter vedrørende arbejdstagere, der hyres gennem vikarbureauer, freelancekontrakter osv. er blevet et fast indslag på de europæiske arbejdsmarkeder. Den bemærker, at de stiger, med 4 % mellem 2001 og 2005, og viser, at et betydeligt mindretal, ca. 16 %, bliver fanget i fælden med mange på hinanden følgende kortvarige job af lav kvalitet uden tilstrækkelig social beskyttelse.

Heldigvis har vi nu direktiver, der omfatter arbejdstagere på deltidskontrakter og tidsbegrænsede kontrakter. Begge disse initiativer er fra en tid, hvor Kommissionen stadig mente, at den skulle være med til at fastsætte minimumsstandarder, og hvor den mente, at den skulle bruge de retsgrundlag, som den havde til rådighed. Men hvad med de andre former for usikkert, dårligt betalt, atypisk arbejde af lav kvalitet, der breder sig? Det bedste, Kommissionen formår i dag, er at stille en række retoriske spørgsmål i sin grønne bog om, hvordan "flexicurity" kan afbalanceres.

Måske er det på tide, at Kommissionen vender tilbage til en social dagsorden med lovgivningsmæssigt indhold, for der er hårdt brug for et signal til medlemsstaterne.

Philip Bushill-Matthews (PPE-DE). - (EN) Hr. formand! Dette er en vigtig debat om to meget vigtige betænkninger, men det er også et spørgsmål, som Parlamentet har behandlet både tidligere på dagen i dag og i går.

Tidligere på dagen vedtog vi med stort flertal en beslutning om Lissabon-strategien med henblik på forårstopmødet. Den omfattede vækst, beskæftigelse og konkurrenceevne, og det var en vigtig erklæring om, hvad der skulle gøres, og hvordan.

I går var der andre vigtige erklæringer. Kommissionsformand Barroso mindede os om, at EU's institutioner skulle sætte fokus på det, der er vigtigt for borgerne, at vi ikke kan bygge morgendagens Europa med gårsdagens redskaber, at vi har brug for forandring. Forbunds kansler Merkel sagde på vegne af Rådets formandskab til stort bifald, at vi må have mindre og ikke mere bureaukrati, og at bedre og forenklet lovgivning er vejen frem, og hun opfordrede Parlamentet til at støtte denne proces.

Med vores beslutning i dag har vi ydet denne støtte formelt. Men jeg håber, at det kommer til at betyde, at argumentet om, at vi må vælge mellem mere konkurrenceevne og mere social retfærdighed, bliver opfattet som et forældet argument på tværs af alle politiske grupper og også inden for de politiske grupper her i Parlamentet. Sandheden er, at de er to sider af samme sag. Den største sociale uretfærdighed af alle er, som flere kolleger har nævnt, den, der er påført de millioner af mennesker, som stadig er arbejdsløse, og som ønsker at arbejde, men ikke kan finde et job. Dette er ikke bare deres problem, det er noget, vi bør skamme os over.

Medlemmerne af Europa-Parlamentet bør ikke længere ses som to lejre, hvor man enten er på arbejdsgivernes eller på arbejdstagernes parti. Lad os dog blive enige om at være i samme lejr, hvor man går ind for beskæftigelse - for flere job. Det er fortsat det, der er vigtigt for borgerne. Så lad os ikke nøjes med at give Rådets formandskab og Kommissionen vores støtte til deres dagsorden, lad os gøre det til vores opgave at samarbejde om at nå målene.

Donata Gottardi (PSE). - *(IT)* Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Denne betænkning er et lykkeligt kapitel for Europa-Parlamentet af flere årsager. Det er den for det første, fordi den uadskillelige sammenhæng mellem den økonomiske politik, socialpolitikken og miljøpolitikken - sådan som det allerede er blevet sagt - ikke bare er en af de sædvanlige påstande, men viser sig i praksis. Vi behøver blot at sammenligne titlen med indholdet for at se dette vendepunkt. I betænkningen understreger man noget, der længe har hørt til EU-institutionernes målsætninger. I retningslinjerne for den økonomiske politik skal der både tages højde for den sociale dimension og den miljømæssige dimension, nemlig på en sådan måde, at de bliver det grundlæggende træk i disse retningslinjer. Det gælder ikke blot om at kombinere tre ækvivalente områder bedst muligt, men om at være bevidst om, at den økonomiske udvikling er baseret på samhörighed og hensyntagen til miljøet.

Og det er den for det andet, fordi konkurrenceevne kræver kompatibilitet. Det er nødvendigt at gøre en indsats på specifikke områder såsom forskning, udvikling, energi og miljø, og det er ligeledes nødvendigt med specifikke målsætninger for opnåelsen af fuld beskæftigelse og gode arbejdspladser, garantier for de ansattes værdighed og sikkerhed og opmærksomhed på kravene om fleksibilitet fra begge sider i ansættelsesforholdet, idet der ikke bare skal sørges for forligsinstrumenter, men også for omskoling af de ansatte.

Eftersom koordinationsmetoden kan give nyttige resultater, er det desuden vigtigt, at vi ikke bare udveksler god praksis, men også giver hinanden besked om hindringer, vanskeligheder og negative resultater. Det er altid nødvendigt med stor omhyggelighed i forbindelse med en harmonisering, eftersom det er vigtigt at tage hensyn til konteksterne og lovgivningerne, som måske ser ens ud, men som stadig har deres eget særpræg. Hvis vi ikke blot forstår forslaget, men også gennemførelsesproceduren og konsekvenserne, letter det dog alles arbejde på europæisk plan og på nationalt og regionalt plan.

Endelig skal de nationale beslutninger selv følge en horisontal og integreret indfaldsvinkel, og udarbejdelsen af planer og prioriteringer skal afspejles i de nationale budgetter.

José Manuel García-Margallo y Marfil (PPE-DE). - *(ES)* Hr. formand! Den Liberale Gruppens repræsentant, fru in 't Veld, indledte sit indlæg med at sige, at hr. Bullmanns betænkning var en god betænkning, hvilket også var tilfældet med de tidligere betænkninger om de overordnede økonomiske retningslinjer, men at disse smukke ord ikke var blevet omsat til konkret handling, og at vi aldrig har været i stand til at sætte handling bag ordene.

I den korte tid, jeg råder over, vil jeg koncentrere mig om de institutionelle reformer. Forfatningstraktaten befinder sig i en tænkepause, der er ved at være forbi, og hvor praktisk taget alle har haft noget at skulle have sagt. Fru Merkel har foreslået os en køreplan. Den socialistiske kandidat Ségolène Royal sætter spørgsmålstegn ved Centralbankens rolle, præsidentkandidat Sarkozy nævner de ændringer, der skal indføres, for at traktaten bliver mulig. Alle udtaler sig om dette spørgsmål, undtagen os.

Jeg ved, at hr. Almunia mener, at Maastricht var den store økonomiske traktat, og det er sandsynligvis rigtigt, men i marxistisk forstand var det, Maastricht-traktaten gjorde, at ændre de økonomiske strukturer.

Nu påhviler det os at ændre de overordnede politiske strukturer og tilpasse den institutionelle arkitektur til disse ændringer. Jeg foreslår, at Parlamentet udarbejder nogle ganske få linjer om det, som kommissæren, fra sit udsigtspunkt, mener, skal med i forfatningstraktaten. Der blev gjort en sådan indsats i Gruppe VI på Det Europæiske Konvent, som slog fejl, men listen er fortsat gældende. Hvad mener vi, at der skal ske i forbindelse med listen over EU's økonomiske mål? Hvordan mener vi, og i hvor høj grad mener vi, at den fælles beslutningsprocedure i forbindelse med de økonomiske politikker skal udvides? Hvad skal vi gøre med tilbagekaldelsesretten i forbindelse med Lamfalussy-proceduren? Hvordan kan vi sikre en demokratisk kontrol af Den Europæiske Centralbank uden at underminere dens uafhængighed? Hvad skal vi gøre med den økonomiske styring (her til formiddag har den italienske præsident, hr. Napolitano, henvist til behovet for en større økonomisk samordning)? Hvad skal rådsformanden gøre? Her siger vi fortsat ingenting.

Hvad angår beskatningen, og nu slutter jeg, behøver vi blot i traktaten at indføre det, som retspraksis allerede har udtalt sig om, nemlig en fælles definition af begrebet bopæl i skattemæssig henseende, en dobbeltbeskatningsoverenskomst, gennemførelse af princippet om ikkediskriminering, og jeg nævner ikke flere, for jeg har opbrugt min tid.

Jeg foreslår således, hr. Almunia, at De nedfælder nogle få linjer og tager dem med til den dialog, som vi vedtog i forbindelse med de tidligere overordnede retningslinjer for den økonomiske politik, og at vi bliver enige om at tale med én stemme og komme med nogle konstruktive forslag i forbindelse med reformen af forfatningstraktaten, for i morgen er det for sent.

Othmar Karas (PPE-DE). - (DE) Hr. formand, mine damer og herrer! De overordnede økonomiske retningslinjer kan beskrives som en moralsk eller reguleringspolitisk ramme for medlemsstaterne, fordi den økonomiske politik er medlemsstaternes kompetenceområde, hvorimod vores mål er paneuropæiske. Dette spændingsforhold er kendetegnende for alle forhandlinger. Den, som ikke holder sig til de overordnede økonomipolitiske retningslinjer, underminerer og bringer den økonomiske politiks europapolitiske mål i fare.

For det andet kan vi konstatere en glædelig udvikling i den økonomiske politik, og denne glædelige udvikling giver os det nødvendige spillerum og ryggestød til at tage fat på de politiske mål og nødvendige reformforanstaltninger på en mere aktiv, modig og offensiv måde, end hvis konjunkturerne var for nedadgående.

For det tredje er der ikke noget modsætningsforhold mellem at udnytte det indre marked, forfølge Lissabon-målene, overholde stabilitets- og vækstpagten samt at tage udfordringen op med hensyn til konsekvenserne af den demografiske udvikling. Tværtimod skal alle disse foranstaltninger træffes, hvis vi ønsker at realisere de overordnede retningslinjer i og målene for EU's økonomiske politik.

Derfor siger jeg også, at meget af det, som udbasuneres under valgkampe, ikke er sandt, for det er nemlig hverken ECB's uafhængighed - som man påstår i Frankrig - eller EU's mål, som er skyld i de nationale problemer, men derimod ikkeoverholdelsen af disse mål, som skaber de nationale vækst- og beskæftigelsesproblemer.

Lad os bruge den tid, som vi har til rådighed, til at arbejde mere aktivt hen imod vores mål og politiske reformbeslutninger. Lad os reformere vores sociale sikkerhedssystem, således at vi kan klare de globale udfordringer. Lad os gøre energieffektivitet og styrkelsen af innovationen i de små og mellemstore virksomheder til en model for Det Europæiske Økonomiske Område, og lad os forbedre strukturerne i den økonomiske politik - lad os spare for at give os et spillerum til de nødvendige investeringer, således at vi får et konkurrence- og bæredygtigt fundament i den globale konkurrence.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Jeg vil godt starte med at takke for de spændende forhandlinger. De positive data, der rapporteres om fra forskellige områder, hilses naturligvis velkommen, men vi må ikke hvile på laurbærerne i den forbindelse, for det er nødvendigt med yderligere handling.

Der er også blevet fremført forskellige argumenter med hensyn til EU's holdning - med fokus på Lissabon-processen - til f.eks. beskæftigelsespolitikken og den økonomiske politik. Det var også vigtigt at nævne, at konkurrence og beskæftigelse blev knyttet sammen med bæredygtighed i Göteborg. Rådets forårsmøde finder sted om få dage, og her vil der blive forhandlet om et område, som har betydning for beskæftigelsen, nemlig energiområdet.

Dette emne involverer også spørgsmålet om, hvordan vi skal håndtere energiområdet i fremtiden. Kan vi finde alternative former? Hvordan kan vi udvikle nye områder på dette område? Når alt kommer til alt, er det ikke noget, som det ene eller andet parti har fundet på, men det er blevet tydeligt, at fremme af vedvarende energiformer udgør et vigtigt aspekt.

Jeg vil gerne på formandskabets vegne erklære, at det er mindst lige så væsentligt - og hr. Müntefering, som er formand for Rådet (beskæftigelse, socialpolitik, sundhed og forbrugerpolitik), arrangerede først i sidste uge et møde i Nürnberg i Bayern om spørgsmålet, hvordan Europa kan fortsætte med at inkorporere den sociale dimension. Hvilke udfordringer skal imødekommes? Hvordan kan vi vise, at Europa ikke udgør nogen fare, men snarere et svar på globaliseringens udfordringer og på spørgsmålet om bevarelsen af det sociale sikkerhedssystem?

Det er nogle særdeles vigtige emner, som vi også skal forfølge inden for rammerne af G8. Jeg har allerede garanteret, at vi tilstræber de samme mål, og det gælder ikke kun med hensyn til dialogen, EU-trojkaen, men også med hensyn til spørgsmålet om, hvordan vi, Kommissionen, Rådet og Parlamentet kommunikerer med hinanden med henblik på at opretholde en tæt kontakt i denne forbindelse.

Joaquín Almunia, *medlem af Kommissionen*. - (ES) Hr. formand! Jeg vil begynde med at gentage min tak til de to ordførere og alle dem, der har medvirket ved udarbejdelsen af disse betænkninger og deltaget i eftermiddagens forhandling - jeg synes, at den har været særdeles illustrativ - om den situation, vi befinder os i, og de udfordringer, vi står over for.

Situationen kan - og nu vil jeg bruge en spansk talemåde, selv om jeg tror, at den kan oversættes til nogle af de få sprog, jeg kender, i andre af EU's lande - på den ene side defineres optimistisk som en halvfuld flaske, og på den anden side, om ikke pessimistisk, så dog med vægt på det, der skal gøres, som en halvtom flaske.

Der var nogle af Dem, der ved starten af forhandlingen spurgte, om den vækst, vi har, er cyklisk, eller om den også har strukturelle årsager? Er den forbedrede beskæftigelse midlertidig og vil den kun holde så længe den økonomiske ekspansion varer, eller er det korrekt, at vi er ved at opnå en bedre kombination mellem økonomisk effektivitet, større beskæftigelse og større social samhørighed? Jeg synes, at det er en kombination af begge dele.

Jeg mener, at de strukturreformer, der er foretaget i de foregående år, sammen med budgetdisciplinen og de makroøkonomiske politikker, den blanding af makroøkonomiske politikker, vi har fulgt siden lanceringen af Den Økonomiske og Monetære Unions tredje fase, begynder at bære frugt. Jeg synes, at det er godt, at de europæiske borgere ved, at de frugter, vi er begyndt at høste, at den økonomiske vækst på tæt på 3 %, at de 2 millioner job, der blev skabt sidste år, at de 12 millioner job, der er blevet skabt i euroområdet siden den 1. januar 1999, at de meget gode økonomiske resultater i det store flertal af de nye medlemsstater, at forbrugernes større tillid, og at væksten i investeringerne har at gøre med den indsats og de beslutninger, der er blevet truffet i de seneste år. Det skyldes ikke tilfældigheder, for hvordan kan vi ellers forvente, at borgerne har tillid til os og støtter os, når vi siger til dem: "Hør en gang, vi skal fortsætte indsatsen"?

Vi skal blive ved med at forbedre markedet for varer, goder og tjenesteydelsers funktion, vi skal blive ved med at integrere de finansielle systemer i Europa, vi skal blive ved med at forbedre lovgivningens kvalitet for at skabe et gunstigt miljø for de små og mellemstore virksomheder, så de kan konkurrere uden for store administrative byrder, uden en række hindringer, der gør det umuligt for dem at komme videre, og vi skal blive ved med at komme med gode argumenter, når vi beder arbejdstagerne om at blive ved med at forbedre arbejdsmarkedets funktion. Kun hvis vi fortsætter disse bestræbelser, vil vi reelt kunne tilbyde høj kvalitetsjob, en fremtid for de kommende generationer, en kombination af miljøpolitikker, der bekæmper klimaændringerne, og energipolitikker, der kan forbedre vores konkurrenceevne. Det er den eneste måde, vi kan tilbyde dette resultat på.

Reformerne af Lissabon-strategien, som vi fortsat skal gennemføre, er derfor en opfordring til, at de europæiske institutioner og medlemsstaterne, de offentlige institutioner og den offentlige sektor samt borgerne og virksomhederne i den private sektor gør en indsats og udviser ansvarlighed, men de skal bygge på de fremskridt, vi allerede har gjort, og som vi bør understrege.

Jeg tror ikke, mine damer og herrer, at de europæiske institutioner kan lave politik på baggrund af pessimisme og med en følelse af, at fremtiden bliver værre end fortiden, for hvis det er det eneste budskab, der kommer fra de europæiske institutioner, vil borgerne spørge sig selv, hvad de skal bruge

Europa til. Europa er det bedste instrument, vi har i det 21. århundrede til, som det har stået i Lissabon-strategien siden begyndelsen, at forbedre den økonomiske dynamik, den sociale samhørighed og solidariteten med de kommende generationer med hensyn til bæredygtigheden, de ældre, miljøet og de kommende generationer.

Endelig vil jeg komme med en kort bemærkning om to aspekter, der er fremkommet under forhandlingen. For det første er der samordningen af de økonomiske politikker. Hvis jeg ikke husker forkert, talte man allerede i Messina-erklæringen fra 1955 - nu taler vi om Berlin-erklæringerne som noget, der svarer til Messina-erklæringen - om behovet for at samordne de økonomiske politikker, men for at opnå det, hr. García-Margallo, er det ikke nødvendigt, at De giver en ydmyg kommissær et mandat til at blive det kommende europæiske konvent. I stedet skal vi indgående diskutere stabilitets- og konvergensprogrammerne, hvilket Kommissionen og Økofin-Rådet allerede gør for øjeblikket. Vi skal derfor indgående drøfte gennemførelsen af de nationale Lissabon-reformprogrammer og EU's Lissabon-strategi, hvilket Det Europæiske Råd vil gøre på sit forårsmøde, samt diskutere, hvordan vi kan udforme en fælles energipolitik, der er forenelig med en ambitiøs europæisk miljøstrategi. Derfor skal vi blive ved med at integrere de finansielle tjenesteydelser og fortsætte med at forbedre vores indre marked, der fortsat, som nogle af medlemmerne har nævnt, er et fremragende værktøj, som Europa kan bruge til at tackle globaliseringen positivt. Derfor skal vi - og det er en opgave, der i lyset af den nuværende situation mere hører hjemme hos de nationale regeringer end i de europæiske direktiver - forbedre vores arbejdsmarkeders funktion ved at kombinere fleksibilitet og sikkerhed, for hvis der ikke er sikkerhed for arbejdstagerne, vil der ikke være fleksibilitet i beskæftigelsen, og hvis der ikke er fleksibilitet i virksomhederne, vil der ikke være beskæftigelse for arbejdstagerne.

Jeg synes, mine damer og herrer, at det er det budskab, der er resultatet af denne forhandling, og som Kommissionen er helt enig i.

Formanden. - Tak, hr. kommissær. Forhandlingen under ét er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

Gábor Harangozó (PSE), skriftlig. - (EN) Inden for rammerne af den seneste samfundsøkonomiske udvikling i Unionen, og selv om arbejdsløsheden synes at falde, skal der lægges ægte og grundig vægt på social samhørighed i Unionen som helhed. Faktisk er fattigdommen til trods for den stigende beskæftigelse stadig stigende i euroområdet, og en del af de job, der bliver skabt, er desværre usikre. Kvalitet og sikkerhed i beskæftigelsen bør ledsage økonomisk vækst ved, at Lissabon-strategiens mål nås. Med de stigende forskelle på medlemmernes vækstrater og de forholdsvis lave vækstrater i visse store medlemsstater skal der gøres en stor indsats for at give Unionen mulighed for at klare de nye udfordringer i form af en aldrende befolkning og stigende konkurrence som følge af globaliseringen.

Med Bullmann-betænkningen, hvor der fokuseres på SMV'ernes rolle, forskning og udvikling, miljøet og energisektoren, er det helt klart målet at skabe større sammenhæng i de politiske beslutningsprocesser og den økonomiske styring af EU, samtidig med at der gøres forsøg på at udvikle et virkelig effektivt og rummeligt europæisk arbejdsmarked. Derfor støtter jeg den linje, som ordføreren har valgt.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

12. Spørgetid (spørgsmål til Rådet)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er spørgetiden (B6-0003/2007).

Vi behandler en række spørgsmål til Rådet.

Det første spørgsmål er af hr. Guerreiro, som denne eftermiddag er repræsenteret af fru Figueiredo.

Formanden. - Spørgsmål nr. 1 af **Pedro Guerreiro** (H-0070/07)

Om: Ændring af Den Europæiske Centralbanks statutter og målsætninger

Hvilken analyse og hvilke forslag behandles i Rådet for som led i det kommende tresidede formandskab at tage den nødvendige revision af Centralbankens rolle op, bl.a. en ændring af dens målsætninger, så beskæftigelse og bæredygtig vækst prioriteres, ligesom der bør gennemføres en ændring af Bankens beslutningsprocesser og beføjelser, der ikke bør stå over de beslutninger, som de nationale regeringer og parlamenter træffer?

Günter Gloser, *formand for Rådet.* - (DE) Fru formand! Jeg kan besvare spørgsmålet på følgende måde. Målene for Det Europæiske System af Centralbanker (ESCB) er fastsat i EF-traktatens artikel 105. Hovedformålet med bestemmelsen er bevarelsen af prisstabilitet. Men bortset fra målet om prisstabilitet støtter ESCB Fællesskabets generelle økonomiske politik med henblik på at bidrage til opnåelsen af fællesskabsmålene i henhold til EF-traktatens artikel 2. Det Europæiske System af Centralbanker handler i overensstemmelse med markedsøkonomiske principper og fri konkurrence. Herunder hører især en effektiv allokering af ressourcer i overensstemmelse med EF-traktatens principper. Bestemmelserne i EF-traktatens artikel 107, stk. 5, kan ændres med kvalificeret flertal af Rådet, dvs. enten med kvalificeret flertal på en anbefaling fra ECB og efter høring af Kommissionen, eller enstemmigt på forslag fra Kommissionen og efter høring af ECB. I begge tilfælde er det nødvendigt med Parlamentets accept heraf. Da EF-traktatens artikel 105, som jeg nævnte indledningsvis, ikke er blandt de bestemmelser, der er anført i artikel 107, stk. 5, kan denne kun ændres via den almindelige traktatændringsprocedure i henhold til EF-traktatens artikel 48. Rådet beskæftiger sig ikke i øjeblikket med forslag, der er relevante i den sammenhæng.

Ilda Figueiredo (GUE/NGL), *stedfortræder for spørgeren.* - (PT) Fru formand, hr. formand for Rådet! Hvordan forklarer De, at Den Europæiske Centralbank bliver ved med at true med nye renteforhøjelser efter næsten at have fordoblet renten inden for det seneste år med meget alvorlige følger for økonomien, for mikrovirksomhederne og for de små og mellemstore virksomheder, især i lande med svagere økonomi som Portugal.

Er det den fællesskabssolidaritet og den økonomiske og sociale samhørighed, som De går ind for? Hvorfor så ikke ændre Den Europæiske Centralbanks mål og virksomhed?

Günter Gloser, *formand for Rådet.* - (DE) Ved grundlæggelsen af ECB fastlagde vi et vigtigt princip i form af centralbankens uafhængighed. På grundlag af forskellige indikatorer skal den vurdere, hvordan den i sidste ende skal regulere pengemarkedet, hvilket også gælder med hensyn til renteforhøjelser. Derfor er der heller ikke nogen mulighed for, at Rådet eller en medlemsstat kan gribe ind i pengepolitikken.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Fru formand! Den Europæiske Centralbank har sin egen indikator for stabil inflation, som nærmer sig 2 %. Men når Maastricht-kriterierne anvendes, tages dette ikke i betragtning. I henhold til Maastricht-kriterierne beregnes inflationsindikatoren ud fra en helt anden metode, som ikke har nogen sammenhæng med Den Europæiske Centralbanks inflationsindikator. Burde disse indikatorer ikke koordineres, så det stod klart for enhver, hvad den stabile inflationsrate egentlig er?

Günter Gloser, *formand for Rådet.* - (DE) Fru Budreikaitė! Jeg er ikke bekendt med, at der benyttes forskellige grundlag for beregningen af inflationsraten. Jeg kan kun gøre det klart og tydeligt, at det er en vigtig opgave for ECB at arbejde for prisstabilitet, for dette er også væsentligt for et andet emne, som vi senest forhandlede om her i plenarforsamlingen, nemlig spørgsmålet om den økonomiske udvikling.

Formanden. - Spørgsmål nr. 2 af **Manuel Medina Ortega** (H-1054/06)

Om: Ministerkonference mellem EU og Afrika

Hvad er Rådets vurdering af resultaterne fra ministerkonferencen mellem EU og Afrika om indvandring, der for nylig blev afholdt i Tripoli?

Günter Gloser, *formand for Rådet.* - (DE) Ministerkonferencen Europa-Afrika den 22.-23. november 2006 i Tripoli var en vigtig begivenhed, hvor alle EU-medlemsstater og - det understreger jeg på det kraftigste - samtlige afrikanske stater, dvs. medlemmerne af Den Afrikanske Union og Marokko, mødtes

med henblik på at diskutere migrations- og udviklingsspørgsmål. Formålet med konferencen var at styrke samarbejdet på disse områder, som har central betydning for begge parter, i partnerskabets ånd og samtidig træffe beslutning om fælles foranstaltninger.

Ved afslutningen af ministerkonferencen blev der vedtaget en politisk erklæring med angivelse af en række områder, hvor det er nødvendigt med foranstaltninger, fra udviklingsspørgsmål over legale indvandringmuligheder til bekæmpelse af den illegale indvandring. Derudover vedtog man en handlingsplan for bekæmpelse af menneskehandlere, især handelen med kvinder og børn. Gennemførelsen af disse to instrumenter forventes at begynde i de kommende måneder.

Manuel Medina Ortega (PSE). - (ES) Som bekendt er Kommissionen på nuværende tidspunkt i gang med at udarbejde en række forslag for at regulere den ulovlige indvandring i samarbejde med oprindelseslandene, især de afrikanske lande. I forbindelse med Tripoli-konferencen vil jeg gerne høre, om Rådet kan støtte Kommissionens forslag i denne henseende.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. Medina Ortega! På konferencen i Tripoli behandlede man et helt bundt af foranstaltninger, da vi har den opfattelse, at hverken et forslag eller en løsning vil føre til, at migrationsproblemet bliver løst, men at dette kræver en række foranstaltninger. Man forhandlede også om spørgsmålet om lovlig indvandring og forskellige punkter med hensyn til, om dette aspekt kan inddrages heri. Ligeledes kom man ind på spørgsmålet om, hvorvidt afrikanere, som lever i Europa - og altså ud fra deres synspunkt i diaspora - evt. også skal kunne vende tilbage til deres hjemlande i en bestemt periode for at hjælpe til med at opbygge uddannelsesvæsenet og skabe arbejdspladser. Man drøftede også, om der f.eks. kunne ske en sænkning af de omkostninger, der opstår i forbindelse med pengeoverførsler til disse lande. Det kan ske, at det ud af en overførsel på f.eks. 1.000 euro, som skal overføres til et land, kun er de 800 euro, som reelt kommer frem, fordi gebyrerne er så høje. Man forhandlede altså om et helt bundt af foranstaltninger med landene i Den Afrikanske Union, inklusive Marokko. Og endeligt drøftede man, hvilke muligheder der kan skabes mellem EU og AU-landene for eksempelvis at muliggøre en midlertidig beskæftigelse i Europa.

Hubert Pirker (PPE-DE). - (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! Et af formålene med denne konference var også at drøfte, hvordan de udløsende faktorer for migration kan reduceres, dvs. at fastsætte relevante præventive foranstaltninger. Der findes gode eksempler på, at dette er lykkedes særdeles effektivt, f.eks. i Den Demokratiske Republik Congo, hvor europæiske politienheder har ydet hjælp inden for retsuddannelser og på det militære område, således at der er etableret retsstatslige strukturer med henblik på at tilvejebringe større stabilitet og muliggøre økonomiske investeringer.

Er man parat til at udvide denne model til også at omfatte andre afrikanske stater, da vi godt er klar over, at migrationsstrømmene ikke udelukkende kommer fra det nordlige Afrika, men også fra det centrale og sydlige Afrika, hvor man netop kan konstatere denne ustabilitet?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. Pirker! Allerede i juli afholdt vi en konference, som imidlertid ikke gik under titlen "Den Afrikanske Union og EU", men derimod en konference, som blev initieret af Marokko, Spanien og Frankrig i Rabat, hvor man beskæftigede sig med migrationsruten fra Vestafrika. På konferencen i Tripoli blev det imidlertid klart og tydeligt, at der også findes en anden afrikansk rute, nemlig ruten fra øst til vest, som vi ligeledes skal koncentrere os om.

Jeg vil dog godt vende tilbage til Deres konkrete spørgsmål. Det er rent faktisk således, at der findes eksempler på, at dette er lykkedes. Det var vigtigt at gøre det klart på denne konference, at årsagerne også kan bekæmpes med bedste regeringsførelse, hvor regeringen vælger en form, som giver befolkningen mulighed for at blive mere involveret i generering og salg af råstoffer og i uddannelsesområdet.

Der blev også lagt vægt på EU's og dermed medlemsstaternes forpligtelse til at yde hjælp på det forvaltnings- og politimæssige område samt inden for justitsvæsenet, hvor der udtrykkes ønske herom. For nogle år siden drøftede vi som et led i forskellige forhandlinger princippet om bedste praksis, dvs. at kigge på, hvad naboen gør, og hvad der udvikler sig positivt - dette koncept kan sikkert også overføres til bestemte lande. Man drøftede den slags omfattende initiativer, og det er nu op til os, hvilke foranstaltninger vi skal træffe på de forskellige områder, selv om jeg skal sige, at ikke alle foranstaltninger er nødvendige i alle tilfælde, da der er lande, som i kraft af en positiv indenlandsk udvikling allerede har gjort store fremskridt. Men EU har stillet solidarisk støtte i udsigt her.

Danutė Budreikaitė (ALDE). - (LT) Fru formand! Malta er det land, der har lidt mest som følge af ulovlig migration fra Afrika. Flere lande, deriblandt Litauen, har i solidaritet med Malta inviteret ulovlige

migranter til vores lande og har samtidig legaliseret deres status. Mener ministeren, at dette har en positiv virkning, eller vil det indvirke negativt på situationen med ulovlig migration?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Det væsentlige er - som hr. Pirker netop sagde - at vi taler om årsagerne til denne migration. Vi skal imidlertid finde nogle løsninger på problemet. Af forskellige årsager vil der altid finde migration sted, men i mange regioner er grunden hertil de manglende fremtidsudsigter. Derfor skal vi tage fat på det første punkt, som handler om at fjerne årsagerne til migrationen i disse lande. Der er forskellige andre områder, som netop blev nævnt, f.eks. spørgsmålet om, hvordan man kan legalisere, at mennesker, som ønsker at arbejde i Europa i en bestemt periode, også rent faktisk kan gøre dette, og hvordan de kan påbegynde arbejdet. Endelig skal det undersøges, hvordan vi kan integrere mennesker, som ønsker at arbejde og opbygge et eksistensgrundlag her. Det vigtigste punkt er imidlertid det første tiltag, nemlig at forhindre flugt, der er afledt af økonomisk nød, eller overtrædelser af menneskerettighederne.

Formanden. - Spørgsmål nr. 3 af Marie Panayotopoulos-Cassiotou (H-1056/06)

Om: Den demografiske udvikling i Europa

Agter det tyske formandskab i forbindelse med de demografiske ændringer i Europa og den voksende interesse, som Den Europæiske Union har givet udtryk for med hensyn til en løsning på det demografiske problem, at udarbejde en europæisk pagt for livskvalitet i familien i lighed med den europæiske ungdomspagt (den 22.-23. marts 2005) og den europæiske pagt for ligestilling (den 23.-24. marts 2006)?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) De demografiske forandringer er noget, som vedrører alle EU's medlemsstater. Et væsentligt kendetegn er de lave eller faldende fødselstal, som går igen over hele Europa. Den ændrede befolkningssammensætning kræver omfattende strukturændringer som led i en langfristet strategi for at bevare det sociale sammenhold mellem generationerne og det europæiske erhvervslivs konkurrenceevne.

Kommissionen konstaterer i sin meddelelse "Europas demografiske fremtid - fra udfordring til mulighed" af 12. oktober sidste år, at der i Europas historie aldrig før har været økonomisk vækst uden befolkningstilvækst. På denne baggrund skal overvindelsen af den demografiske udfordring ved hjælp af den fornyede Lissabon-strategi for vækst og beskæftigelse tillægges særlig betydning.

Det tyske rådsformandskab sætter fokus på spørgsmålet om, hvordan man kan hjælpe kvinder og mænd, som vil starte en familie, med at realisere dette ønske ved hjælp af en familievenlig politik. Erfaringer fra en række medlemsstater viser, at politiske foranstaltninger er mulige og nødvendige i den henseende. En europæisk alliance for familier bør tjene som platform for menings- og erfaringsudveksling mellem medlemsstaterne, der har kompetencen i centrale spørgsmål, som vedrører håndteringen af de demografiske forandringer.

Denne alliance bør også aktivt inddrage arbejdsmarkedets parter, civilsamfundet, repræsentanter fra forskningsverdenen og fra virksomhederne heri. Det bør være alliancens primære mål at støtte medlemsstaterne gennem denne vedvarende informationsudveksling. Intentionen er, at med afslutningen af det tyske formandskab vil der ikke alene være afgivet et startsignal, men også være truffet de første konkrete skridt hen imod en oprettelse af alliancen. Idéen er at udnytte forhåndenværende ressourcer og knytte disse til eksisterende strukturer, og her vil de demografiske fora, som Kommissionen gav anstødet til i sin meddelelse, være væsentlige referencepunkter.

Kommissionen har allerede oprettet en ekspertgruppe, som skal beskæftige sig med emnet demografi og familie. Alliancen vil komplementere de omfattende initiativer på europæisk plan til fremme af ligestillingen mellem kvinder og mænd, især med Den Europæiske Pagt for Ligestilling og Kommissionens køreplan for ligestilling mellem kvinder og mænd 2006-2010.

Kun en bedre balance mellem familie- og arbejdslivet vil gøre det muligt for kvinder og mænd at beslutte sig for at få flere børn uden at opgive deres erhvervskarriere. Medlemsstaterne skal arbejde sammen med arbejdsmarkedets parter og de enkelte virksomheder med henblik på at reducere lønuligheder og støtte forældrene i den tidlige opdragelsesfase.

Endelig er en bedre balance mellem familie- og arbejdslivet også et kernemål i den europæiske ungdomspagt med henblik på at give unge mennesker adgang til erhvervsmæssig og social integration.

Marie Panayotopoulos-Cassiotou (PPE-DE). - (EL) Hr. formand for Rådet, jeg takker Dem for svaret.

Jeg vil imidlertid gerne vide, hvilke aktioner De agter at iværksætte i forbindelse med ungdomspagten. Da familiepolitik er en national politik, og medlemsstaterne dermed har hver deres politik, hvilke fælles foranstaltninger forestiller De Dem at træffe for at gennemføre Deres planer om at hjælpe familier?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Som et led i forhandlingerne drøftede vi for lidt siden beskæftigelsesspørgsmålet og den kendsgerning, at der er forskellige strukturer og udviklinger i de enkelte lande. Der er overlappinger, hvor vi kan konstatere de samme udviklinger i forskellige medlemsstater. Her handler det dog også primært om at gøre status og om, hvilke konkrete svar der kan findes herpå.

I mit svar kom jeg ind på forskellige områder, som vi ønsker at udvikle for at fokusere endnu mere på dette emne, hvoraf flere områder har relation til de unge. I Det Europæiske År for Lige Muligheder for Alle 2007 melder spørgsmålet sig: Hvordan kan unge finde en uddannelses- eller arbejdsplads? Hvor hersker der fordomme i samfundet, eksempelvis over for unge mennesker med indvandrerbaggrund? Det er altsammen emner, som vi håber at kunne drøfte på forskellige konferencer i år.

Jörg Leichtfried (PSE). - (DE) Fru formand, hr. formand for Rådet! Hvis vi ønsker en fornuftig demografisk udvikling i Europa, skal vi under alle omstændigheder lade vores ideologisk forkerte og skinhellige skyklapper falde og holde op med at drømme om en livsmodel, som måske fandtes for 200 år siden. Børn kommer ikke udelukkende til verden i traditionelle familier, men også inden for andre livsmodeller. I EU har vi i Frankrig et eksempel på en gunstig demografisk udvikling, fordi der er tilstrækkelige og billige børnepassningsmuligheder dér. Jeg kunne godt tænke mig at høre, hvilke planer De har i den forbindelse.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. Leichtfried! Mange tak for Deres tillægsspørgsmål. Også her kan vi tage tråden op fra tidligere forhandlinger på forårstopmøder, hvor vi drøftede spørgsmålet om at generere investeringer i medlemsstaterne med henblik på at muliggøre en bedre balance mellem familie- og arbejdslivet. Her er der med sikkerhed en række aspekter, som skal tages i betragtning. Et væsentligt punkt var det dog, at man fremhævede Frankrig og andre medlemsstater, som har succes på nogle områder. Jeg kommer fra et land, hvor situationen er utilfredsstillende, men hvor man forsøger at finde en løsning. Det er vigtigt ikke at tilbyde en løsning fra centralt hold, men at lade sig lede af princippet om at kigge på naboer, som har succes, for derefter at se på, hvordan vi kan gennemføre dette på tilsvarende vis i vores medlemsstater? Herigennem vil vi endelig kunne nå frem til et andet resultat end det nuværende.

Justas Vincas Paleckis (PSE). - (DE) Mit spørgsmål vedrører de fælles foranstaltninger, som vil kunne hjælpe os. Hvordan vil De vurdere forslaget om at finde og anbefale de bedste eksempler i Europa under det tyske formandskab, hvilket naturligvis skal ske sammen med Kommissionen. De nævnte Frankrig, men der er også andre gode eksempler. Dette ville være specielt vigtigt for de nye medlemsstater.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Jeg tager gerne forslaget op til fornyet forhandling. Der ligger en vigtig ansporing i ikke at lade de positive ting, som udvikles i EU, og som medført positive resultater, hvile i stilhed, men derimod finde ud af, om de ikke ville passe på ens eget land, fordi der findes lignende strukturer her. Denne ansporing tager jeg også gerne med hjem til fru von der Leyen, der i øjeblikket er minister for områderne familie, kvinder, unge og ældre.

Formanden. - Tak, hr. minister. Jeg har fået anmodninger om flere tillægsspørgsmål om dette emne, men desværre er vi nødt til at tage hensyn til tiden, politisk balance og hvem, der allerede har talt, så jeg må desværre skuffe Dem.

Formanden. - Spørgsmål nr. 4 af **Sarah Ludford** (H-1058/06)

Om: Romaernes rettigheder

Hvor højt prioriterer Rådet - i dette europæiske år for lige muligheder for alle - at der øjeblikkelig tages hånd om EU's største menneskerettighedskrise, der vedrører diskrimination, chikane og krænkelse af Unionens 8 millioner Roma-borgere (og det dobbelte i hele Europa), herunder en bekymrende stigning i tilfælde af tvangsudsættelser, udbredelse af fordomme og brug af ukvemsord?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Beslutningen om at udpege 2007 til at være Det Europæiske År for Lige Muligheder for Alle blev vedtaget af Parlamentet og Rådet i 2006. Rådet var enig i, at alle de diskrimineringsårsager, der nævnes i EU-traktatens artikel 13, bør behandles og være omfattet af de

forskellige foranstaltninger, der skal gennemføres på europæisk og nationalt plan, og at dette skal ske på en afbalanceret måde under inddragelse af alle berørte grupper. I forhandlingerne med Parlamentet erklærede Rådet sig indforstået med, at romanibefolkningen udtrykkeligt bliver nævnt i beslutningen om at udpege 2007 til Det Europæiske År for Lige Muligheder for Alle. Teksten indeholder et punkt, hvor der gives en detaljeret beskrivelse af romabefolkningens situation i Europa, og hvor Parlamentet omtaler den vide udbredelse af romanifjendtlighed og dens diskriminerende virkning for mulighederne med hensyn til beskæftigelse, uddannelse og sociale tjenesteydelser for de mest forfordelte etniske minoriteter i EU.

Vi skal have in mente, at arbejdet inden for rammerne af Det Europæiske År for Lige Muligheder for Alle 2007 er baseret på principperne om egenansvar og subsidiaritet. Enhver medlemsstat er derfor selv ansvarlig for de foranstaltninger, som den gennemfører i de kommende måneder.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Fru formand, hr. minister! Et problem er, at lokale eller regionale regeringer ofte tolererer eller ligefrem tilskynder til udsættelser og adskillelse, og at centrale regeringer ikke har været i stand til at standse dem. Vil formandskabet tilskynde alle medlemsstaterne til at gøre det?

For det andet er jeg ikke helt tilfreds med Deres henvisning til subsidiaritet. Lovgivning til bekæmpelse af forskelsbehandling er ikke nok til at tackle systematisk forskelsbehandling. Der skal træffes positive og proaktive foranstaltninger. I nogle medlemsstater har de offentlige myndigheder en positiv pligt til at fremme lighed. De kan bestemt tilskynde alle medlemsstaterne til at gøre det gennem en peer review-proces.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Fru Ludford! I forbindelse med subsidiaritet forholder det sig rent faktisk således, at medlemsstaterne er ansvarlige. Det store antal fremskridtsrapporter, som blev udarbejdet i forbindelse med tiltrædelsen af østeuropæiske lande, inkluderede en undersøgelse af mindretalsspørgsmål, som blev anskuet fra mange vinkler, især alle aspekter af romanibefolkningens situation. Det er altid vigtigt at holde sig dette for øje. Der er imidlertid også muligheder for at fremme integrationen af romanibefolkningen inden for rammerne af programmer, som Verdensbanken også skal inddrages i. Jeg mener, at det er et spørgsmål, som ikke kan løses af den pågældende medlemsstat alene, og at integrationen af disse befolkningsgrupper kræver hjælp fra andre medlemsstater.

Jörg Leichtfried (PSE). - (DE) Hr. formand for Rådet! Jeg har et spørgsmål til dette emne. Vi er enige om, at ikkediskriminering er et spørgsmål om tid. I mit hjemland pågår der f.eks. bestræbelser fra myndigheder, som ikke agerer på statsligt, men på lavere niveau, på at udstede forbud mod tiggeri. De mener dermed at kunne tilbyde løsninger, således at der i det mindste er visse fænomener, som ikke vil forekomme. Efter min mening er dette ikke den rigtige vej. Hvilke tanker gør Rådet sig i den forbindelse?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. Leichtfried! Alle de foranstaltninger, som træffes på stedet, falder ind under den pågældende medlemsstats kompetenceområde. Rådet har ikke mulighed for at udstikke nogen retningslinjer her. På bestemte områder, eksempelvis hvad angår antidiskrimineringsdirektivet, vil man sikkert kunne træffe visse foranstaltninger, men dette er i sidste instans den enkelte medlemsstats afgørelse, og det er ikke nogen opgave, som kan vurderes fra europæisk side.

Formanden. - Spørgsmål nr. 5 af **Claude Moraes** (H-1061/06)

Om: Ordningen for handel med emissionsrettigheder

Hvad er Rådets syn på den nuværende situation med hensyn til opfyldelsen af målsætningerne for EU's ordning for handel med emissionsrettigheder? Gør medlemsstaterne reelle fremskridt i bestræbelserne for at nedskære CO₂-emissionerne?

Hvilke foranstaltninger vil det nuværende formandskab træffe for at opmuntre medlemsstaterne til at gøre en indsats?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) EU's emissionshandelssystem er et af de vigtigste politiske instrumenter, som Fællesskabet og dets medlemsstater har til rådighed i bestræbelserne på at nå Kyoto-målene på den mest omkostningseffektive måde. Som det vil være det ærede parlamentsmedlem bekendt, er medlemsstaterne forpligtet til at offentliggøre deres allokeringsplaner i medfør af direktiv 2003/87. De skal give meddelelse herom til Kommissionen og de øvrige medlemsstater senest 18 måneder før begyndelsen af Kyoto-protokollens første forpligtelsesperiode, nemlig perioden 2008-2012.

Kommissionen har evalueret medlemsstaternes nationale allokeringerplaner. Formandskabet vil fortsat kontrollere EU's emissionshandelssystem på basis af Kommissionens meddelelse, hvori der er fastlagt en prioritering af de spørgsmål, der skal behandles. Formandskabet vil ligeledes følge op på forslaget om inkorporering af lufttrafikken i dette system. Formandskabet arbejder hen imod, at emissionshandelssystemet skal yde det forventede bidrag til gennemførelsen af Kyoto-målene, og man arbejder desuden på at forbedre og udvide dette EU-system med henblik på opbygning af et globalt kulstofmarked, som vil føre til de emissionsreduktioner, der er nødvendige for at kunne tackle klimaforandringerne.

Claude Moraes (PSE). - (EN) Fru formand! Der er ingen, som tvivler på Rådets fasthed i spørgsmålet om ordningen for handel med emissionsrettigheder. Ingen tvivler på de gode nyheder, som vi for nylig har hørt. Det spørgsmål, som EU's borgere stiller, er imidlertid, hvilket incitament der er til virkelig at få dette til at fungere. Dette er et enormt projekt, og hvad vil under det tyske formandskab være rammerne for yderligere incitamenter, der kan tilskynde og også forpligte medlemsstaterne til at nå målene, nu hvor EU's borgere virkelig tror på, at der sker noget meget positivt her?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. Moraes! Dette instrument anvendes så at sige allerede i praksis, og jeg giver Dem ret i, at der naturligvis stadigvæk er plads til forbedringer af systemets effektivitet, og at dette måske også kan styres via tilskyndelser. Det vil formandskabet også sørge for. Men De ved, at det altid er en længerevarende proces, og at dette ikke er løst med et fingerknips. Formandskabet vil imidlertid beskæftige sig med dette emne.

Alexander Stubb (PPE-DE). - (EN) Fru formand! Jeg har et kort spørgsmål. Kommissionen forelagde sit forslag om energi og klimaændringer for nogle få uger siden. I det forslag var niveauet for CO₂-emissioner for biler hævet fra 120g/km til 130g/km. Mener formandskabet, at dette øger eller mindsker emissionerne?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Som De ved, stillede Kommissionen et forslag herom, som nu bliver undersøgt og drøftet tilsvarende i medlemsstaterne, og der vil også blive givet svar herpå. Jeg er overbevist om, at når det til foråret kommer til at handle om handlingsplanen for energi, vil der blive fundet en forsvarlig løsning, som involverer de forskellige transportformer og emissionskilder.

David Martin (PSE). - (EN) Fru formand! Ordningen for handel med emissionsrettigheder er for så vidt god, og det glædede mig at høre rådsformandens tilsagn om at forsøge at udvide den til at omfatte luftfart. Men accepterer han, at klimaet - misforstå mig ikke - nu er det rette til at forhandle uden for EU med lande som USA for at gøre dette til en ægte global handelsordning, som naturligvis ville have langt større indflydelse på miljøet?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. Martin! I virkeligheden ville det ikke være tilstrækkeligt, hvis vi udelukkende begrænsede os til EU. Tyskland har nemlig også G8-formandskabet, og her bliver det tydeligt, at områderne energi, klima- og miljøbeskyttelse også er vigtige samtaleemner, f.eks. i relationerne til de store forbrugerlande Kina og USA.

Dette betyder imidlertid ikke, at vi forventer, at der vil være opnået en forståelse inden da. Vi skal foregå tærskellandene med et godt eksempel, men parallelt hermed skal vi føre forhandlinger med forbrugerlandene.

Formanden. - Spørgsmål nr. 6 af **Chris Davies** (H-1063/06)

Om: Transmission af Rådets forhandlinger på internettet

Hvilken vurdering er der foretaget af virkningerne af transmissionen af Rådets lovgivningsmæssige drøftelser på internettet i overensstemmelse med ønsket om at gøre EU's arbejde mere åbent og gennemsigtigt?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Formandskabet vil gerne besvare hr. Davis' spørgsmål ved at referere til formandskabets rapport om gennemførelsen af den generelle politik om gennemsigtighed og vurderingen af dens indvirkning på effektiviteten i Rådets arbejde - så lang er denne titel desværre - som formandskabet fremlagde for Rådet den 11. december 2006. Foruden en foreløbig vurdering af virkningen af det stigende antal offentlige forhandlinger og høringer på effektiviteten af Rådets arbejde omfatter rapporten også angivelser af, hvor ofte der har været besøgende på Rådets nye *Video Streaming Website* og på den hjemmeside, som giver adgang til Rådets dokumenter i forbindelse med offentlige

forhandlinger og høringer. Allerede i løbet af de første fireenhalv måneder efter indførelsen af de nye gennemsnitlighedsfremmende foranstaltninger blev der registreret over 28.000 besøg i forbindelse med disse nye tilbud på Rådets hjemmeside. Disse tal dokumenterer offentlighedens og mediernes positive reaktion på de nye gennemsnitlighedsfremmende foranstaltninger. Direkte *webcast* og dokumenternes onlinetilgængelighed i forbindelse med offentlige møder har således forbedret mulighederne for at følge med i forhandlingerne og i beslutningsprocesserne i Rådet betydeligt. Rådet arbejder til stadighed på at forbedre disse funktioner. Hvad angår virkningen af disse gennemsnitlighedsfremmende foranstaltninger på effektiviteten af Rådets arbejde, skal man huske på, at de nye regler havde været i kraft i mindre end seks måneder på tidspunktet for den første evaluering, som Rådet krævede i juni 2006, inklusive august måned. Det var og er derfor fortsat alt for tidligt at komme med en endelig vurdering heraf.

Marian Harkin (ALDE), *stedsfortræder for spørgeren*. - (EN) Fru formand! Det glæder også mig at kunne titulere Dem formand.

Jeg er meget tilfreds med at høre, at der blev registreret 28.000 besøg, og at folk kan følge debatterne på nettet. Vi taler meget om demokrati og plan D for dialog, og dette giver borgerne mulighed for at se det i praksis. Jeg mener, at dette er et reelt skridt hen imod større gennemsnitlighed. Men De sagde, at Rådet arbejder hårdt for at forbedre det, og jeg vil gerne vide, om De mener, at det fungerer tilfredsstillende. Har De nogen planer om at promovere det eller gøre et større publikum opmærksom på det? Og har De nogen specifikke idéer til, hvilke forbedringer De kan foretage, selv om det kun har fungeret i kort tid?

Günter Gloser, *formand for Rådet*. - (DE) Som jeg allerede gjorde rede for, har dette kun været i brug i nogle få måneder, hvilket ikke er nok til at kunne lave en endelig analyse heraf. Men jeg tror, at tallene afspejler interessen. Vi har i dag talt meget om gennemsnitlighed og om formidlingen af den europæiske politik, men også om borgernære beslutninger. Det er fortsat en stående opgave for mange aktører i EU at søge efter muligheder med henblik på at gøre denne politik mere gennemsnitlig. Efter et stykke tid, når vi råder over pålidelige data, vil vi overveje, hvor der kan laves forbedringer, og hvordan man muligvis vil kunne udvide kredsen af brugere endnu mere. Jeg beder Dem have en smule tålmodighed, indtil vi har et pålideligt talmateriale.

Alexander Stubb (PPE-DE). - (EN) Fru formand, hr. formand for Rådet! Som tidligere tjenestemand, der har taget mange notater ved rådsmøder, ved jeg, at disse møder ikke nødvendigvis er verdens mest spændende begivenheder, og derfor forstår jeg sådan set godt, at det kun er blevet til 28.000 seere.

Jeg vil gerne stille et praktisk forslag og høre, hvad De mener om det. I stedet for at sidde i en cirkel i Rådet med den permanente repræsentant ved siden af Dem, hvorfor ikke sidde i en halvcirkel uden nogen bistand? Måske ville det gøre debatten mere interessant, og De ville få lidt flere besøg på webstedet. Hvad mener De om det?

Günter Gloser, *formand for Rådet*. - (DE) Jeg ved ikke præcis, hvilket indtryk De generelt har fået i Deres arbejde som embedsmand i EU, men jeg vil blot sige, at man forsøgte at skabe større gennemsnitlighed. Det afhænger ofte også af de emner, der skal behandles, og som måske udadtil virker meget teknokratiske. Jeg vil godt gentage, at det handler om at forbedre gennemsnitligheden. Jeg er fuldstændig bevidst om, at der allerede er taget et skridt fremad, som ikke er tilstrækkeligt. Jeg er dog sikker på, at der er andre muligheder, men hvad angår de assistenter, som De nævnte, er der rent faktisk ikke så mange.

Formanden. - Spørgsmål nr. 7 af **Bernd Posselt** (H-1066/06)

Om: Kosovos status

Hvordan vurderer det tyske formandskab chancerne for de forestående beslutninger vedrørende Kosovos status, og forbereder det EU på et stærkere engagement med hensyn til dette lands forvaltning og sikkerhed?

Günter Gloser, *formand for Rådet*. - (DE) Hr. Posselt! Mit svar på Deres spørgsmål er, at EU støtter hr. Ahtisaaris bestræbelser uforbeholdent. I den forbindelse er det strategiske mål stadigvæk at nå frem til en varig løsning i Kosovo, uden at dette udgør en trussel mod demokratiet i Serbien og stabiliteten i hele regionen. EU arbejder i øjeblikket med planer for tre projekter. Det drejer sig om den internationale civile mission, om en retsstatsmission og om programmer til fortsat fremme af den økonomiske udvikling

og af det europæiske perspektiv for Kosovo. I alle tre tilfælde sker planlægningen i tæt samarbejde med de lokale myndigheder og med de andre internationale aktører, især USA og NATO.

Det hold, der skal forberede den internationale civile mission begyndte sit arbejde den 9. oktober 2006 i Pristina. Holdet har en dobbelt funktion, idet det skal planlægge opbygningen og bemanningen af missionen og bestemme dens infrastrukturelle behov. Samtidig hermed skal man sammen med UNMIK og de kompetente myndigheder for Kosovo forberede en eventuel overdragelse af kompetenceområder til de lokale myndigheder på den ene side og til ICM på den anden side.

Et planlægningshold til forberedelse af en eventuel retsstatsmission inden for rammerne af den europæiske sikkerheds- og forsvarspolitik har opholdt sig i Kosovo siden maj 2006. Det er hensigten, at den planlagte mission skal spille en generel rolle med hensyn til undervisning, observation og rådgivning i spørgsmål, som vedrører retsstatslighed. Derudover har den udøvende magt inden for nogle områder af politiet samt inden for justits- og toldvæsenet. Mandatets nøjagtige omfang skal fastlægges, når der er fundet en løsning på statusspørgsmålet. Den mission, som indledes efter afslutningen på statusprocessen og en overgangsfase i tæt samarbejde med UNMIK, vil være den største civile ESVP-mission til dato.

En vellykket afslutning på statusprocessen, som ledes af hr. Ahtisaari, er en afgørende forudsætning for, at befolkningen i Kosovo ikke alene kan gives klare fremtidsudsigter, men også for stabiliteten i hele regionen. Med afslutningen på denne proces sættes det sidste punktum i opløsningen af det tidligere Jugoslavien.

Bernd Posselt (PPE-DE). - (DE) Hr. formand for Rådet! Mange tak for det rigtig gode og præcise svar. Jo længere afklaringen af statusspørgsmålet trækker ud, desto større er risikoen for instabilitet i Kosovo, og dette vil igen kunne udnyttes til alligevel at tilvejebringe en deling af Kosovo, omend det ville være ad bagdøren. Mit spørgsmål går helt konkret på, om man ikke f.eks. kunne fastsætte end mere intensiv international tilstedeværelse og EU-tilstedeværelse i potentielle kriseregioner som Mitrovica - både med hensyn til den civile og den militære indsats - som altså ville ligge ud over den nuværende dimension, og som ville kunne sammenlignes med den daværende status for Vukovar.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Hr. Posselt, De talte om forsinkelser og om de potentielle risici, som kan være forbundet hermed. Vores udtalelse om, at vi har brug for en løsning, er ekstrem vigtig - og Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) forhandlede meget indgående om dette i mandags.

Der er intet i Rådets konklusioner, som kunne tyde på en udsættelse på ubestemt tid. Tværtimod brugte vi de ytrede meninger - inklusive EU-trojkens møde i Beograd - som en anledning til at sige, at et nyt parlament dannes af demokratiske kræfter, og at der også vil blive dannet en ny regering på det grundlag. Vi skal blot give disse kræfter lidt længere tid til at udpege et nyt forhandlingsteam, som kan deltage i forhandlingerne. Men Rådet var bevidst om, at vi ikke kunne lade hele processen starte forfra, men at tidsaspektet i virkeligheden spiller en vigtig rolle med henblik på at undgå den instabilitet, som De nævnte. På nuværende tidspunkt ønsker jeg ikke at spekulere på eventuelle andre ting i den forbindelse.

Sarah Ludford (ALDE). - (EN) Fru formand! Hr. minister, De siger, at EU's udenrigsministre vil undgå udsættelse i det uendelige, men der er forlydender om, at Ahtisaari-statusprocessen risikerer at blive trukket noget ud. Rejser sidste lørdags beklagelige dødsfald ved en demonstration med deltagelse af, så vidt vi ved, 3.000 mennesker - og jeg ville sige "kun" 3.000 mennesker - ikke tvivl om evnen og kompetencen til at kontrollere demonstrationer og gør det temmelig påkrævet, at denne situation håndteres bedre, så der ikke opstår kaos?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Jeg vil gerne gentage, at dette er en overordentlig vigtig fase i statusprocessen. Der skal imidlertid fortsat tages hensyn til udviklingen i Serbien. Den korte frist, som man nu har stillet i udsigt, er vigtig for at kunne videreføre processen. Vi ved, at vi ikke kan beslutte det alene her i Parlamentet, men at generalsekretærens særlige repræsentant naturligvis skal stille forslag i FN, således at der vil kunne tages de nødvendige skridt.

Bart Staes (Verts/ALE). - (NL) Fru formand, hr. minister! Jeg tror, at det bliver en af det internationale samfunds største udfordringer i de kommende måneder de facto at gøre Kosovo uafhængigt. Her skal EU spille en vigtig rolle. De talte selv om den internationale civile mission, den civile gren af den europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik. Jeg har hørt, at der til den internationale civile mission skal knyttes omkring 71 tjenestemænd og til den europæiske forsvars- og sikkerhedspolitik omkring tusind

EU-tjenestemænd. Kan De udtrykke dette i budgettal? Har Rådet allerede truffet foranstaltninger for at forberede en eventuel ændring af budgettet?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Under alle omstændigheder vil indsatsstyrken antalsmæssigt ikke være på det niveau, som De senest nævnte, men der vil blive tale om den største civile mission inden for justits- og politivæsenet. Jeg vil dog med glæde oplyse det specifikke antal, som blev foreslået med henblik på denne mission, og jeg også gerne forklare, hvad dette kommer til at betyde i sidste ende. De midler, som er nødvendige i forbindelse med denne mission, er anseelige, og de lægger beslag på en væsentlig del af vores budget.

Formanden. - Spørgsmål nr. 8 af Ingeborg Gräble (H-1068/06)

Om: 50. rapport fra det britiske Overhus "Økonomisk forvaltning og bedrageri i Den Europæiske Union: Opfattelser, Fakta og Forslag" (offentliggjort den 13. november 2006)

På side 47 (nr. 172) i ovennævnte rapport konstaterer Overhuset følgende: Vi mener, at Rådet (budget) bør være mindst lige så optaget af Unionens regnskaber som af at udarbejde budgettet. Vi mener derfor, at Rådet (budget) bør udarbejde en rapport om Revisionsrettens årlige revision og revisionserklæring. Denne rapport vil blive drøftet i Parlamentet samtidig med drøftelsen af Revisionsrettens beretning.

Hvordan forholder Rådet sig til Overhusets forslag om en sådan rapport?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Rådet tillægger den årlige revision og revisionsrettens revisionserklæring meget stor betydning og har gentagne gange bekræftet sin urokkelige støtte til en økonomisk forvaltning i EU.

Efter en indgående undersøgelse af Revisionsrettens årsrapport i de kompetente rådsorganer sender Rådet en anbefaling om decharge til Parlamentet i henhold til traktatens artikel 276, stk. 1, for hvert budgetår. Denne anbefaling om decharge indeholder Rådets omfattende konklusioner på basis af årsrapporten fra Revisionsretten, hvori Rådet udførligt behandler Revisionsrettens observationer og Kommissionens stillingtagen hertil.

Konklusionerne indeholder også anbefalinger til Kommissionen og medlemsstaterne, f.eks. fastslåede mangler og svage sider. Parlamentet forhandler om disse konklusioner fra Rådet samtidig med årsrapporten fra Revisionsretten som et led i dechargeproceduren. Det skønnes ikke at være hensigtsmæssigt at udarbejde endnu en rapport fra Rådet som supplement til disse detaljerede konklusioner, der i det væsentlige ville have samme indhold.

Ingeborg Gräble (PPE-DE). - (DE) Jeg vil godt benytte lejligheden til at stille et spørgsmål. Problemet med revisionserklæringen ligger i den delte forvaltning. En sådan rapport kunne være en udvej med henblik på alligevel at opnå en positiv revisionserklæring for den delte ledelse. Hvorfor er Rådet ikke parat til dette?

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Det spørgsmål kan jeg besvare relativt kortfattet, idet der ganske enkelt ikke er et flertal blandt medlemsstaterne for en sådan ændring.

Richard Corbett (PSE). - (EN) Fru formand! Hr. rådsformand, er De enig i, at medlemsstaterne bør påtage sig et ansvar? 80 % af EU's udgifter forvaltes på EU's vegne af de nationale regeringer, og de fleste af de fejl, som Revisionsretten finder hvert år, hidrører derfra - gudskelov hverken fra svig eller mangelfuld forvaltning - men de hidrører derfra, og indtil medlemsstaterne påtager sig deres ansvar, vil vi sandsynligvis år efter år støde på det samme problem, som skader EU's image enormt.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) Dette emne er ikke nyt, og det er noget, som mange eksperter beskæftiger sig med. Men jeg vil godt understrege endnu en gang, at det ved budgetkontroller ikke nødvendigvis handler om en henstilling fra Revisionsretten, men derimod mere om spørgsmålet om, hvordan vi kan gøre bestemmelserne, hvilket også gælder budgetbestemmelserne, mere effektive, gennemsigtige og mere ensartede, således at den påkrævede kontrol kan opnås? Der mangler dog det nødvendige flertal for at kunne tilvejebringe en ændring.

Bart Staes (Verts/ALE). - (NL) Fru formand, hr. minister! De har to gange sagt, at der ikke er flertal i Rådet for at indføre denne ordning. Kan De åbent fortælle, hvilke medlemsstater der er rede til at indføre en sådan ordning, og hvilke der ikke er det? Jeg tror, det kunne bidrage til et betydeligt

demokratisk pres på de medlemsstater, som ikke er rede til at indføre ordningen, og som ikke ønsker at stå til ansvar for de midler, de anvender.

Günter Gloser, formand for Rådet. - (DE) I øjeblikket ved jeg reelt ikke, hvilke medlemsstater det drejer sig om. Ikke desto mindre kan jeg forsikre Dem om, at det er det overvejende flertal. Der er heller ikke nogen mening med at plukke kirsebær på nuværende tidspunkt. Men der er også andre forslag fremme, også fra Kommissionen, f.eks. om skabelsen af en integreret kontrolramme. Herfra er den nationale revisionserklæring imidlertid undtaget. Der findes mange andre aspekter heraf, som til syvende og sidst kan bidrage til en korrekt gennemførelse af budgetkontrollen, og det gælder også inden for rammerne af egne ansvarsområder. Uafhængigt af spørgsmålet om, hvorvidt den politiske vilje er til stede, er det område, som De omtalte, ikke indeholdt i EU-traktaten. Jeg mener dog, at de andre muligheder, som jeg nævnte før med henblik på en forenkling af procedurerne, udgør nøgleelementer.

Formanden. - Tak, hr. formand for Rådet.

Spørgsmål, der på grund af tidnød ikke var blevet besvaret, ville blive besvaret skriftligt (se bilag).

Spørgetiden er afsluttet.

(Mødet udsat kl. 19.00 og genoptaget kl. 21.00)

FORSÆDE: Manuel António DOS SANTOS

Næstformand

13. Situationen i Darfour (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om situationen i Darfour.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand! Vi står over for et dramatisk humanitært, sikkerhedsmæssigt og politisk problem i Darfur i dag.

Situationen i området bliver værre dag for dag. Antallet af civile, der er berørt af konflikten, er steget til knap 4 millioner siden 2003. I hele 2006 var vi vidne til en stigning i antallet af voldelige dødsfald i Darfur. Antallet af angreb på humanitære hjælpeorganisationer steg også betydeligt, og det har fået nogle organisationer til at forlade området.

Både den sudanesiske regerings og oprørsgruppernes fortsatte brud på våbenhvilen øger usikkerheden og ustabiliteten. Senest bombede sudanesiske militære styrker i mandags Cariari og Bahai, to landsbyer i det nordlige Darfur nær grænsen til Tchad.

Den Afrikanske Unions mission i Darfur - der blev oprettet i 2004 for at bidrage til at forhindre yderligere konflikt - har stadig problemer som følge af manglende ressourcer. Til trods for store bestræbelser havde den vanskeligt ved at yde civilbefolkningen effektiv beskyttelse og varetage yderligere opgaver forbundet med gennemførelsen af freds aftalen for Darfur. På det politiske plan er situationen vanskeliggjort af splittelser og omgrupperinger blandt de oprørsgrupper, der ikke har undertegnet aftalen, og af, at regeringen har nægtet at overveje at genoptage de fastkørte forhandlinger om freds aftalen.

Darfur er ikke noget enkelt problem. EU's tilsagn om at afhjælpe den dramatiske situation er blevet gentaget ved flere lejligheder, senest på Det Europæiske Råd i december, på Rådet den 22. januar og for bare to dage siden i konklusionerne om Sudan fra Rådet (almindelige anliggender og eksterne forbindelser) den 12. februar. Vi må arbejde for at sikre beskyttelsen af ikkekæmpende og humanitære hjælpearbejdere. Vi må stræbe efter fuldstændig gennemførelse af FN's og EU's plan i tre faser for Darfur, som er vores mest effektive middel til at støtte Den Afrikanske Unions mission i Sudan og beskytte civilbefolkningen.

Men vores overordnede mål i Darfur må være at opnå varig fred gennem en politisk løsning, som alle parter af egen fri vilje er blevet enige om og dernæst har gennemført. Khartoums strategi om at forhandle individuelt med de enkelte oprørsledere for at købe deres støtte vil ikke skabe sammenhængende og varig fred.

Rådet har i sine seneste konklusioner om Sudan understreget, at der er behov for en politisk proces, der inddrager alle, og det bekræftede sin støtte til det fælles initiativ som AU's og FN's særlige udsendinge

har taget med henblik på at få indledt forhandlinger mellem parterne snarest muligt. Ved flere lejligheder og i forskellige fora har Kommissionen understreget behovet for en politisk løsning i Darfur baseret på den eksisterende fredsftale, og den har påpeget, at der ikke er nogen militær løsning på krisen. I den sammenhæng har Kommissionen støttet Den Afrikanske Union stærkt i dens forsøg på at opnå en politisk løsning i Darfur.

Kommissionen har løbende ydet politisk og finansiel støtte til Den Afrikanske Union. Med samfinansiering fra Belgien står Kommissionen bag alle bestræbelser på at genoplive fredsftalen. Kommissionen har brugt 1,5 milliarder euro udelukkende på Darfur-krisen. Disse penge er gået til sikkerhed, humanitære behov og fredsbestræbelser i Darfur. Målet er at skabe betingelser for at få de parter, som ikke har undertegnet Darfur-fredsftalen, tilbage til forhandlingsbordet og at påbegynde den faktiske gennemførelse af aftalen.

Indtil der foreligger en varig løsning, bidrager Kommissionen også aktivt til de politiske tiltag, der har til formål at få Khartoum-regeringens samtykke til en AU-FN-styrke, der kan sørge for effektiv beskyttelse af civilbefolkningen. I forbindelse med Den Afrikanske Unions topmøde den 28. januar mødtes kommissær Michel med Sudans præsident, hr. al-Bashir, og med FN's generalsekretær, Ban Ki-Moon. Kommissæren var også i Etiopien og Eritrea, hvor Darfur-spørgsmålet blev taget op. Så sent som i går blev Darfur-spørgsmålet drøftet i Washington på et møde mellem kommissær Michel og den amerikanske udenrigsminister, Condoleezza Rice.

Parlamentet gør ret i at drøfte Darfur-fredsftalen og den kritiske situation i Darfur. Vi må imidlertid ikke tage den samlede fredsftale for givet. EU's missionschefer i Khartoum rapporterer, at der er problemer med denne fredsftale, som blev indgået med det sydlige Sudan i 2005. Efter 20 års borgerkrig kan den samlede fredsftale være Khartoum-styrets sidste chance for at vise, at regeringsformen med føderal magtdeling kan fungere i dette enorme land. Hvis den samlede fredsftale ikke kan fungere, kan Darfur-fredsftalen det heller ikke. Det er efter min mening vigtigt, at den kritiske situation i Darfur ikke afleder vores, eller naturligvis det sudanesiske styres, opmærksomhed fra den meget reelle trussel mod hele subregionen, hvis der ikke gøres en større indsats for at redde både den samlede fredsftale og Darfur-fredsftalen. Dette er et budskab, som Kommissionen vil bestræbe sig på at formidle i de kommende uger.

Simon Coveney, for PPE-DE-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Rådet offentliggjorde sine konklusioner om Sudan i mandags, så det er på sin plads, at Parlamentet også udtaler sig klart i denne uge og gentager, hvilken humanitær krise og international skandale Darfur er. Vi forsøger at øge den politiske interesse for dette spørgsmål for at øge presset på dem, der, hvis viljen er til stede, kan træffe foranstaltninger i området, så befolkningen beskyttes.

Vi har alle sammen kendskab til tallene og til omfanget af de humanitære følger af utilstrækkelig reaktion fra det internationale samfunds side. Det skønnes, at op til 400.000 mennesker er blevet dræbt, og at over 2,5 millioner mennesker er blevet fordrevet eller gjort hjemløse i løbet af de sidste tre år som følge af konflikt. Ngo'er yder for øjeblikket humanitær bistand til op til 4 millioner mennesker. Det er halvdelen af hele Darfurs befolkning. I de seneste måneder har der været gentagne angreb på humanitære konvojer, og 12 hjælpearbejdere er blevet dræbt i Darfur i løbet af de sidste seks måneder.

Derfor trækker ngo'erne deres folk ud af Darfur, mens de vilkårlige angreb på civilbefolkningen fortsætter. Hvad kan vi gøre? Hovedbudskabet i denne beslutning er at opfordre FN til at fastsætte en dato for indsættelsen af den planlagte fredsbevarende FN-styrke, eller hybride styrke, i Darfur, selv uden en aftale med den sudanesiske regering, med henblik på etablering af sikrede humanitære korridorer til en stadig mere isoleret befolkning i regionen.

Vi opfordrer til dette som følge af FN's ansvar for at beskytte på grund af den sudanesiske regerings manglende evne eller manglende vilje til at beskytte sin egen befolkning imod krigsforbrydelser og forbrydelser mod menneskeheden samt dens manglende humanitære bistand til befolkningen. Præsident al-Bashir modsætter sig stadig den nuværende FN-plans fase 3, som giver mulighed for at supplere AMIS med over 20.000 fredsbevarende FN-soldater.

Sagen er, at diplomatiet mislykkes. Folk dør i hobevis, og på et eller andet tidspunkt er det internationale samfund forpligtet til at skride mere konsekvent ind. Det er grunden til, at fastsættelsen af en dato for indsættelsen af styrker vil rette opmærksomheden mod en stram tidsplan for at finde en diplomatisk løsning med henblik på at få de fredsbevarende styrker til Darfur.

Margrietus van den Berg, for PSE-Gruppen. - (NL) Hr. formand! Darfur har nu i fire år lidt under et terrorregime. I hundredtusindvis af mennesker er omkommet, to millioner mennesker er fordrevet, og plyndringer, mord og voldtægt er i Darfur en del af dagliglivet. Det er næsten umuligt virkelig at fatte disse lidelsers omfang. I mellemtiden griber krænkelserne af menneskerettighederne om sig til trods for alle flotte aftaler. I de forløbne måneder har situationen nået et lavpunkt for både befolkningen og hjælpearbejderne. Til trods for den aftale om våbenhvile, som blev indgået i begyndelsen af januar, er store dele af det nordlige Darfur - som kommissæren også sagde - bevidst bombarderet af det sudanesiske luftvåben. Heller ikke hjælpearbejdere er længere sikret mod volden. Hjelpeorganisationer mærker stadig mere til denne vold. I sidste måned oplyste 15 FN-organisationer, herunder UNICEF, at de ikke længere effektivt kan fortsætte hjælpen til befolkningen i Darfur. For to uger siden trak hjelpeorganisationen Médecins du Monde sig tilbage, og Oxfam og CARE International risikerer at blive nødt til at gøre det samme, selv om tre en halv million mennesker i Darfur er afhængige af humanitær bistand.

Rådet er ikke til stede. Hvor længe vil vi lade denne uholdbare situation fortsætte? FN udtrykker sig ganske vist i tydelige vendinger i sin resolution, men foretager sig foreløbig intet. Af den fredsstyrke, som for to måneder siden blev lovet i Addis Abeba, er der omkring 100 militære styrker, og det er det hele. FN's Sikkerhedsråd tilladte retsforfølgning af fire af de vigtigste gerningsmænd til grusomhederne, men intet er sket. Det er uacceptabelt, at europæiske medlemsstater godt kan retsforfølge krigsforbrydere i lande som Belarus, Congo, Côte d'Ivoire, Myanmar og Zimbabwe, men ikke gør det i Darfur. Rådet forsømmer sin humanitære pligt i Darfur.

Det internationale samfund må ikke længere se magtesløst til, hvordan millioner af uskyldige mennesker fordrives, myrdes og voldtages. Europa skal føre an og hurtigst muligt gribe ind for at bringe den humanitære krise i Darfur til ophør. Den sudanesiske regering vil kun være rede til at indgå virkelige fredsaftaler og også overholde dem, hvis der er en virkelig trussel mod deres egne interesser. Denne regering forstår kun sit eget sprog, nemlig knytnevæns sprog. I det sydlige Sudan har en olieboycot virket. Jeg anmoder medlemmerne af andre politiske partier om her at anvende samme middel om nødvendigt.

Jeg spørger Rådet, om det er rede til med det samme at indføre sanktioner mod enhver, som krænker våbenhvilen, eller som angriber borgere, fredstropper eller hjælpearbejdere. Er Rådet rede til at gøre alt, hvad der er muligt, for at bringe straffriheden til ophør og omsider gennemtvinge og gennemføre de i Sikkerhedsrådet aftalte sanktioner? Er Rådet rede til at gennemtvinge tilstedeværelsen af den hybride fredsmagt af soldater fra Den Afrikanske Union og fredsbevarende FN-styrker?

Er Rådet endelig rede til at indføre økonomiske sanktioner, herunder indførelsen af en olieembargo? Vi greb ikke ind, da folkemordet i Rwanda fandt sted, og vi så hjælpeløst til, da mændene i Srebrenica gik deres skæbne i møde, selv om FN i 1945 netop blev oprettet for at forstærke vores løfte om, at noget sådant aldrig mere måtte ske. Vi må ikke overlade de magtesløse til deres skæbne. Jeg håber, at Europa vil gøre en forskel. Jeg henvender mig især til Rådet, som ikke er til stede, og kommissæren. Grib ind!

Thierry Cornillet, for ALDE-Gruppen. - (FR) Hr. formand! Jeg taler på vegne af hr. Morillon.

Jeg vil først understrege den surrealistiske karakter af vores møde her i aften. Der er ca. 10 medlemmer til stede. Hr. kommissær! Tak, fordi De er her. Jeg ved, hvorfor hr. Michel, som De repræsenterer, ikke er til stede. Det mest bemærkelsesværdige fravær står Rådet imidlertid for, og i mellemtiden dør mennesker desværre fortsat i Darfur. Hr. Almunia! Jeg minder Dem som en talmand om, at 14-15 mennesker dør hver time i Darfur.

Det var derfor på tide, at vi begyndte at bekymre os om en situation, som ingen mener er enkel. Men skal vi alligevel fortsætte med at gøre os selv til grin? Denne beslutning er den femte, vi har vedtaget i løbet af mange måneder om Darfur. Vi kan se, hvordan de svækker de ansvarlige, ikke mindst de sudanese, som blev modtaget i aften i Paris.

Jeg tror, at vi faktisk endelig kan påtage os vores ansvar. Jeg advarer Dem, hr. kommissær, mod punkt 2 og 3 i dette beslutningsforslag. Som hr. Coveney gjorde opmærksom på, understreges det i punkt 2, at det er nødvendigt at FN fastsætter en præcis dato. I punkt 3 opfordres EU imidlertid til at påtage sig sit ansvar. Det vil helt sikkert betyde noget i fremtiden. Hvis det ikke er tilfældet, kan man spørge sig selv, hvad formålet er med EU og de værdier, vi forsøger at bevare stillet over for det, der i virkeligheden er en endeløs humanitær nødhjælpssituation, hvilket ingen benægter.

Jeg er blevet udnævnt til fast ordfører for humanitære aktioner. Men hvad skal jeg rapportere om? Den systematiske tilbagetrækning af alle de ngo'er, som ikke længere får lov til at arbejde, de 14 personer, der er blevet dræbt, og dødsfaldene dag efter dag blandt mennesker, der er blevet ladet i stikken, og som ud over at være blevet forflyttet har mistet alt håb.

Hr. kommissær! Jeg beder Dem om at tale med Kommissionen på vores vegne. Vi tager os af Rådet politisk, for hvis vi lyttede til det, skulle vi vente en måned, før vi kunne drøfte dette emne. Dette budskab skal videreformidles, for en dag er loven, for ikke at tale om pligten til at gribe ind, påkrævet, når vi ser, at mænd og kvinder bliver mishandlet i dette omfang.

Marie-Hélène Aubert, for *Verts/ALE-Gruppen*. - (FR) Hr. formand! Jeg vil også fremhæve misforholdet mellem alvoren af det emne, vi behandler, og det næsten øde Parlament, for slet ikke at tale om Rådets manglende tilstedeværelse. Selv om Kommissionen i det mindste er repræsenteret, står vores reelle indsats bestemt ikke i forhold til udfordringerne.

Som jeg sagde, er Rådet ikke til stede, men når man læser dets konklusioner af 12. februar, som blev skrevet for nøjagtigt to dage siden, ændrer dets manglende tilstedeværelse alligevel ikke ret meget. Jeg vil læse det op, der står i disse konklusioner:

(EN) "Rådet er fortsat alvorligt bekymret over sikkerhedssituationen i Darfur" - mildest talt - "og fordømmer alle parter fortsatte brud på våbenhvilen."

(FR) Det er den slags særlig kraftfuld sætning, Rådet er i stand til at frembringe efter flere måneder med beslutninger, afgørelser og diplomatiske møder, når situationen er mere katastrofal nu end nogensinde før. Vi tror derfor, at der er behov for en ændring af niveauet, og at der skal udøves mere pres med hensyn til denne uacceptable situation.

Hvad med de straffe, der blev fastsat for de sudanesiske ledere og for alle disse krigsforbrydere? Hvad gør EU vedrørende disse straffe? EU råder efter min mening over en række muligheder for at indefryse de økonomiske midler, således at det kan forhindre, at alle disse mennesker bevæger sig frit rundt på vores område. Der findes rent faktisk muligheder for at udøve pres.

Hvad gør vi med hensyn til FN-resolution 1706, som har tilslutning fra EU? Hvilke initiativer har Kommissionen og Rådet taget for at lægge pres på de ansvarlige for denne situation? Hvilken troværdighed har vi i dag, når vi udarbejder en lang række tekster, i hvilke vi, i det mindste hvad angår Rådet og endog Kommissionen, nøjes med at bekræfte vores alvorlige bekymring over denne situation?

For kort tid siden besøgte den kinesiske præsident, Hu Jintao, en række afrikanske lande, deriblandt Sudan. Hvad er EU's holdning til de kinesiske leders nye rolle og også til betydningen af adgang til råmaterialer og særlig olie?

Hvilke konklusioner skal man drage, når man ser EU-institutionernes passivitet og magtesløshed i denne forbindelse? Betyder dette, at hvis vi skal prioritere adgangen til råmaterialer eller olie, som i virkeligheden er ved at svinde ind, og hvis vi skal prioritere de store markeder, f.eks. Kina, er vi nødt til at skubbe de værdier såsom menneskerettigheder og den pligt, vi rent faktisk har til at beskytte den civile befolkning, i baggrunden? Er dette, hvad det betyder?

Det ville efter min mening være aldeles tragisk, hvis EU når til dette punkt. Disse spørgsmål bliver rejst hver dag, og vi konstaterer hele tiden, at vi står magtesløse over for denne tragiske situation. Det er derfor på høje tid meget snart at afholde et officielt møde med deltagelse af Rådet, Kommissionen og Parlamentet om dette spørgsmål i Bruxelles eller Strasbourg, således at vi endelig kan træffe de nødvendige beslutninger.

Bastiaan Belder, for *IND/DEM-Gruppen*. - (NL) Hr. formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Dette fælles beslutningsforslag om den internationale skamplet - jeg understreger internationale skamplet - Darfur kan jeg støtte, selv om jeg har nogle bemærkninger. Jeg vil nu komme nærmere ind på en række aspekter.

I betragtning C står der, at konflikten i Darfur i stigende grad påvirker stabiliteten i den centralafrikanske region. For knap en uge siden blev der i Nederlandene offentliggjort en analyse af denne kaotiske situation med den megetsigende overskrift "Det sorte hul". I det centrale Afrika er der faktisk et sort hul, uden autoriteter, med vold og en flygtningestrøm, som bevæger sig i alle retninger. En direkte fare er, at en racistisk konflikt i Darfur, hvor nomader af arabisk herkomst jager afrikanske landmænd væk

og dræber dem, flytter sig til Tchad med de berygtede, morderiske Janjaweed-militser. I adskillige punkter opfordrer det fælles beslutningsforslag FN til omsider at påtage sig sit ansvar i Darfur. Jeg kan fuldt ud støtte dette nødråb fra Parlamentet. Samtidig må jeg ærligt indrømme, at jeg er yderst skeptisk over for, om dette alarmsignal virkelig vil vinde gehør i FN's hovedkvarter i New York.

I begyndelsen af denne uge gav FN's tidligere udsending i Sudan, Jan Pronk, et åbenhjertigt interview til *Sudan Tribune*. Ordret sagde han, at han bebrejdede FN i New York, at det lader sin egen mission i stikken og i stedet lefler for magteliten i Khartoum. Det er afskyeligt, når man sender i tusindvis af mennesker til Sudan og der overlader dem til deres egen skæbne.

Lad os i hvert fald sørge for, at Pronks anklage ikke forstummer, men når vores regeringer, Det Europæiske Råd og FN's Sikkerhedsråd og tvinger dem til at handle.

Endvidere anser jeg det for yderst passende, at Parlamentet opfordrer Folkerepublikken Kina til at udnytte sin betydelige politiske og økonomiske indflydelse på de sudanesiske magthavere til effektivt at binde Khartoum til de eksisterende fredsftaler. Kun en sådan konstruktiv, international holdning er i overensstemmelse med Beijings motto vedrørende harmoniske eksterne forbindelser. Det kan vi også forvente af en strategisk partner, som er ansvarligt medlem af FN's Sikkerhedsråd. Som ordfører for forbindelserne EU/Kina har jeg trods alt konstant mindet mine ærede kinesiske samtalepartnere om denne elementære, konstruktive internationale rolle.

Endelig vil jeg helhjertet støtte det eneste ændringsforslag til det fælles beslutningsforslag, fru Gomes. Sanktioner over for dette skamløse sudanesiske regime bør bestemt også omfatte en olieembargo. Det bliver en prøvesten for at se, om FN i betragtning af den civile befolknings langvarige lidelser i Darfur stadig overholder sine egne politiske principper.

Michael Gahler (PPE-DE). - (DE) Hr. formand! Forholdene i Darfur er fortsat rystende. Det internationale samfunds reaktioner på dette er absolut utilstrækkelige. De forrige taleres beskrivelse af situationen var fyldestgørende, og en forbedring heraf er ikke i sigte for befolkningen.

Der er truffet nødvendige beslutninger såsom FN's Sikkerhedsråds resolution 1706, men hvor gennemførelsen heraf i sidste ende strandede på regeringen i Khartoum, hvis ansvarlige ledere for størstedelens vedkommende utvivlsomt er oplyst i Den Internationale Straffedomstols dokumenter, som allerede indledte en undersøgelse af forbrydelserne i Darfur i juni 2005.

Derfor står vi nu i den situation, at FN skal handle for beskyttelsen af disse mennesker i overensstemmelse med sit ansvar, fordi den sudanesiske regering ikke har beskyttet befolkningen i Darfur imod krigsforbrydelser og forbrydelser imod menneskeheden og ikke yder den nogen hjælp overhovedet.

På dette grundlag opfordrer Parlamentet FN til selv at fastlægge et tidspunkt for udstationeringen af en fredsbevarende FN-styrke i henhold til artikel 7 i FN's charter, også selv om der ikke foreligger nogen tilladelse til dette eller accept heraf fra regimet i Khartoum. Vi anmoder Rådet og Kommissionen om at gøre alt, hvad der står i deres magt, for at sætte en stopper for denne vedvarende humanitære katastrofe.

Her kan man sætte noget konkret i gang med kort frist, og det uden det store ressourceforbrug. De personlige sanktioner, der er rettet mod repræsentanter fra regimet, skal også pålægges ensidigt fra EU's side, og ikke først, når alle andre gør det. Jeg er således altid gået ind for, at familiemedlemmer får forbud mod at foretage indkøbture i Europa.

Indtil nu har regimet i Darfur ignoreret den flyveforbudszone, som blev fastsat i Sikkerhedsrådets resolution 1591, og fortsætter bombardementet af landsbyer i Darfur-provinsen. Vi opfordrer til, at der anvendes alle forhåndenværende ressourcer med henblik på en håndhævelse af denne flyveforbudszone. Vi ved, hvilke medlemsstater, der har fly udstationeret i regionen - for ikke at sige - i det umiddelbare nabolag. Hvorfor anvendes disse ikke til FN-formål? Det må EU-landene i det mindste kunne blive enige om.

Vi bør gøre magthaverne i Khartoum det forståeligt, at de ikke skal stole alt for meget på kræfter uden for Afrika. Regeringen i Sudan er virkelig ude på tynd is her. Den bør ikke stille for store krav til afrikansk solidaritet. Der er allerede affyret to advarselsskud. AVS-topmødet i Khartoum var det topmøde, hvor der deltog færrest stats- og regeringschefer, hvilket er et tydeligt tegn på utilfredshed. Og at AU-topmødet valgte præsident Kufuor og ikke den sudanesiske præsident, var en yderligere klar indikation af misbilligelse.

Glenys Kinnock (PSE). - *(EN)* Hr. formand! Eftersom general al-Bashir fortsat svarer undvigende på indsættelsen af en hybrid AU-FN-styrke i Darfur, er vi, som andre har sagt, vidne til, at den humanitære krise forværres. Våbenhvilen er brudt.

Det internationale samfund har undladt og undlader fortsat at tage sit ansvar for at beskytte uskyldige civile i Darfur. Det betyder, at EU må handle omgående for at indføre sine egne målrettede og trinvis hårde sanktioner. Vi behøver ikke at vente på, at FN's Sikkerhedsråd samtykker til afgørende nye foranstaltninger - som andre har ment - om en våbenembargo, der omfatter hele Sudan, om indefrysning af velhavende menneskers aktiver i Sudan, om rejseforbud og om overvejelse af en olieembargo.

Indtægtsstrømmene til det sydlige Sudan bør naturligvis beskyttes, hvis vi indfører en olieembargo, og det bør måske overvejes at yde det sydlige Sudan kompensation for tabte olieindtægter. Men det mindste, vi kan gøre, er at lægge hindringer i vejen for investeringer, teknisk udstyr og ekspertise. Jeg mener også, at det bør overvejes alvorligt at indføre sportssanktioner mod Sudan, navnlig overvejelser om at udelukke Sudan fra VM i 2010. Det betyder, at Europa må lægge pres på FIFA.

EU's holdning er ærlig talt svag og uholdbar. Der lægges for stor vægt på gulerødder og for lille på piske. Det tyske formandskab må tage initiativet og insistere på, at medlemsstaterne indtager en samlet holdning. Hr. kommissær, De har beskrevet holdningen, og i Rådet hører vi de velmenende ord, men der sker ingenting.

Spørgsmålet er, hvordan Europa kan lægge pres på Khartoum. Der må omgående iværksættes en detaljeret undersøgelse af velstående personers personlige midler i Sudan. Vi må have argumenterne klar mod dem, der hævder, at dette vil skubbe Sudan mere i retning af kinesiske forretningsinteresser. Sandheden er, at intet for øjeblikket påvirker Sudan. Det er praktisk talt umuligt at påvirke dem, og hvis vi forbliver passive, fastholder vi en holdning, hvor de kan være så brutale, de vil, og Europa vil stadig ikke gøre noget. Millioner af mennesker i Darfur betaler for europæiske brudte løfter og totalt værdiløse tilsagn. Regeringen i Khartoum ved, at Europa har det hele i munden, og det er grunden til, at vi i dag opfordrer til nye, stærke, økonomiske, retlige og militære foranstaltninger.

Offentlig fordømmelse er ikke nok. Vi ønsker løsninger, der matcher tragedien. Europa er pinligt svagt, og til sidst er jeg nødt til at sige, at hvis Darfur var f.eks. Libanon, ville reelle sanktioner blive drøftet langt mere i Rådet, og kommissionsformand Barroso og De, hr. kommissær, ville lægge pres på Rådet for at få det til at gøre mere.

Fiona Hall (ALDE). - *(EN)* Hr. formand! Den humanitære krise i Darfur er af et omfang, der er vanskeligt at forstå. 2,5 millioner mennesker har måttet flygte fra deres hjem. Det svarer til alle indbyggerne i det nordøstlige England. Dødstallet blandt disse fordrevne mennesker er højt, og det ville være langt højere uden den humanitære indsats i området. Men selv humanitære hjælpearbejdere kan ikke operere på en slagmark, og hvis fjendtlighederne i Darfur ikke aftager, må det forventes, at flere af dem bliver trukket ud. Hele den skrøbelige overbebyrdede humanitære indsats i Darfur kunne meget let bryde sammen, hvilket ville føre til sult og sygdom i lejrene og stærkt stigende dødstal. Det er grunden til, at en international fredsbevarende styrkes stabiliserende indflydelse er så påkrævet. Den er også nødvendig for at tilvejebringe roligere forhold, hvor der kan iværksættes en politisk proces, som omfatter alle parter og lokal, afdæmpet dialog på tværs af samfundsgrupperne og højprofilerede politiske forhandlinger på højt plan.

Ana Maria Gomes (PSE). - *(PT)* Hr. formand! Det er vitterlig bekymrende, at det tyske formandskab ikke er til stede i dag for at repræsentere Rådet. Det siger meget om den reelle interesse for og engagement i det nye forhold til Afrika og arbejdet for Afrikas udvikling. For tre år siden var jeg sammen med andre medlemmer, der her har talt eller senere vil tale, i Darfur, og siden da er situationen kun blevet værre, som kommissær Almunia har sagt.

Omar al-Bashir-regeringen leger med det internationale samfund, med Sikkerhedsrådet, med EU og med AU, og EU udsender fine erklæringer, men gør ellers ingenting. Det er på høje tid, at EU gør noget og udøver sin forpligtelse til at beskytte folk. Det er på høje tid at indføre en flyveforbudszone fra Tchad. Det kan EU gøre, og det kan vi gøre sammen med afrikanske lande, som vi har gode forbindelser til, og det vil betyde noget i området. Det er på høje tid at indføre intelligente og gradvise sanktioner som indrejseforbud og visumrestriktioner, indefrysninger af banktilgodehavender m.v. og holde op med at behandle Omar al-Bashir og medlemmerne af hans regering som ansvarlige og respektable ledere. Det er på høje tid at indføre en effektiv våbenembargo. Det er på høje tid at indføre andre former for handelsembargoer, især en olieembargo, og her må EU, hr. formand, tale alvorligt med Kina, fordi Kina

har jo som bekendt et medansvar for Omar al-Bashir-regeringens holdning. Det er synd, at Europa venter på USA, som kommissæren synes at antyde, fordi EU kan godt handle på egen hånd.

Lad os ikke blot se på, hvad der foregår i Darfur, men i hele Sudan, på hele Afrikas Horn. EU må ikke være afhængig af USA's syn på og katastrofale politik på Afrikas Horn, som vi har set den i Etiopien, Eritrea og Somalia. Det er på høje tid, at EU skrider til handling, og jeg er enig med de medlemmer, der her har appelleret til Rådet og til Kommissionens formand om, at EU ikke mere bør vente, men skal udøve den indflydelse, som vi faktisk har i Khartoum og i Afrika, for at ændre situationen og beskytte de mennesker, der er ved at dø i Darfur. Ellers vil jeg og andre medlemmer om tre år igen stå sammen med hr. Almunia eller en anden kommissær og begræde, at situationen er kun blevet endnu værre.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. - (EN) Hr. formand, ærede medlemmer! Kommissionen deler de største bekymringer, som De har givet udtryk for under debatten i aften. Vi mener, at initiativet til denne debat er særlig nyttigt i betragtning af situationen og navnlig i betragtning af den seneste udvikling i regionen.

Efter vores mening er en forhandlet vej ud af krisen i Darfur, selv i denne overordentligt vanskelige situation, det mest ønskværdige alternativ og den mulighed, der med størst sandsynlighed bliver en succes. Når det er sagt, erklærede Rådet allerede i mandags, at det er rede til at overveje yderligere foranstaltninger, især i FN-regi.

En varig fred i Darfur kan kun være politisk og vil kræve, at alle parter støtter Darfur-fredsftalen og afviser den militære løsning. Kommissionen er fortsat stærkt engageret i at hjælpe de 3 millioner civile, der er berørt af denne forfærdelige krise. Som bekendt følger Kommissionen, og navnlig min kollega Louis Michel - som ikke kan være til stede i dag, fordi han er i Washington for bl.a. at drøfte netop dette problem - situationen meget nøje, og Kommissionen vil uden tøven opfordre alle parter til at respektere menneskerettighederne og folkeretten og til at fjerne alle hindringer for, at den humanitære bistand kan nå frem.

Formanden. - Som afslutning på forhandlingen har jeg modtaget seks beslutningsforslag⁽¹⁾, jf. forretningsordenens artikel 103, stk. 2.

Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00.

Skriftlige erklæringer (artikel 142)

Filip Kaczmarek (PPE-DE), skriftlig. - (PL) Vi er stolte af, at vi som europæere er tvunget til at fordømme absolut ondskab, uanset hvor i verden den rammer mennesker. Det, der sker i Darfur, er absolut ondskab. Derfor er vi forpligtede til at fordømme dem, der begår den slags ondskab. Er det nok, at vi bare giver udtryk for synspunkter, der hidrører fra en moralsk befaling, og så slapper af i bevidstheden om veludført arbejde? Tydeligvis ikke. Vi kan ikke slappe af, så længe der fortsat er mennesker, som lider. Vi kan først slappe af, når vi har sat en stopper for ondskaben. Vi har altså ingen ret til at slappe af, bare fordi vi har retten på vores side, men først når der er truffet effektive foranstaltninger.

Vi kan først slappe af og være tilfredse, når vores ord og handlinger har standset dem, der dræber, leverer våben og ideologi, og dem, der tillader, tilskynder til og begår grusomheder. Vi kan først være tilfredse, når vores vision om en moralsk orden bliver virkelighed. En person, der ikke begik en synd, ganske enkelt fordi han eller hun ikke var fristet til at gøre det, kan ikke beskyldes for at synde. Af samme grund kan man ikke prise en person, som kunne have gjort noget for at standse ondskab, men som var tilfreds med blot at påpege den. Vi mangler ikke oplysninger om Darfur. Vi mangler ikke erfaringer eller en etisk og politisk vurdering af begivenhederne. Det, vi mangler, er effektivitet, så det er effektivitet, vi bør fokusere på.

Patrick Gaubert (PPE-DE), skriftlig. - (FR) Lige siden fjendtlighederne blev udløst i februar 2003, har Darfur, som er en af de fattigste regioner i Sudan, været skueplads for en humanitær krise uden fortilfælde. Befolkningen i Darfur har oplevet fire år med konflikter og lidelser, og Parlamentet har

(1) Se protokollen.

udarbejdet fire beslutninger for at vise vores harme, men situationen er stadigvæk i allerhøjeste grad bekymrende.

I dag gentager Parlamentet sine bekymringer i form af den fælles beslutning om Darfur og opfordrer indtrængende FN, medlemsstaterne, Rådet og Kommissionen til at påtage sig deres ansvar og at fastsætte en præcis dato for udstationering af en fredsbevarende styrke under FN's ledelse med henblik på omgående at gøre de humanitære korridorer mere sikre og således lette de utrolige lidelser, befolkningen i Darfur gennemgår.

Jeg glæder mig over dette nye initiativ, men på grund af det presserende i situationen kan EU ikke længere nøjes med blot at gentage tidligere anmodninger. Vores ansvar og troværdighed gør det nødvendigt at finde en tilfredsstillende løsning på lidelserne hos millioner af ofre, hvor EU ikke længere kan nøjes med at se til, og at vedtage en beslutning, som endelig lever op til vores harme.

Glyn Ford (PSE), skriftlig. - (EN) Darfur har været et åbent sår alt for længe. En situation, der til dels skyldes klimaændringerne - hvad varsler det for fremtiden? - hvor ørkendannelse har drevet kvægnomader i direkte konflikt med fastboende landbrugssamfund, og som dernæst er blevet udnyttet af en hjerteløs regering i Sudan, har været alt for længe.

Hundredtusindvis af mennesker lever elendigt og behandles værre. Jeg har været kritisk over for Kinas manglende vilje til at støtte en FN-aktion, angiveligt på grund af dets olieinteresser i det sydlige Sudan. Men nu lader præsident Hu Jintaos direkte indgriben til at have fået Sudans præsident til at samtykke til en fredsbevarende FN-operation med deltagelse af soldater fra AU-lande.

Det er ikke til at vide, om Sudans regering er til at stole på. Men hvis Kina bliver forrådt nu, kan Sudan ikke længere sætte sin lid til deres utilbøjelighed til at handle i FN's Sikkerhedsråd. Det kan være gode nyheder for flygtningene i Darfur og nabolandene.

14. Budgetstøtte til udviklingslandene (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Michael Gahler for Udviklingsudvalget om budgetstøtte til udviklingslande (2006/2079(INI)) (A6-0005/2007).

Michael Gahler (PPE-DE), ordfører. - (DE) Hr. formand! I globaliseringens tidsalder omfattes landene i den tredje verden også af strukturændringer og forskydninger på det politiske og sociale område, og de rammes af klimaforandringerne. Ofte er det lande, som ikke tidligere eller kun i utilstrækkelig grad har haft del i en bæredygtig udvikling. Vi kan konstatere, at tidligere forsøg på at hjælpe mennesker i disse lande til at få bedre fremtidsudsigter for deres liv ikke eller kun i begrænset omfang har været en succes. Budgetstøtte - som er emnet for denne initiativbetænkning - er i dag et af de mest anerkendte instrumenter i EU's udviklingssamarbejde. Over 20 % af midlerne i Den Europæiske Udviklingsfond bliver allerede på nuværende tidspunkt allokert ad denne vej, og tendensen er stigende.

Med den rette ramme kan budgetstøtten blive et effektivt instrument i udviklingssamarbejdet. Med dette instrument vælger donor- og modtagerland en fælles tilgang til udviklingssamarbejdet, som imidlertid begge skal have en fuldstændig reel tilgang til partnerskab, da donorlandet stiller finansielle midler til rådighed for modtagerlandet uden forhåndsbetingelser. Forudsætningen herfor er, at man når til enighed om, at støtten gives til modtagerlandets udviklingsstrategier og programmer, dvs. fortrinsvis til omfattende fattigdomsbekæmpelsesstrategier. Donor- og modtagerlandet bliver enige om, at resultaterne af denne støtte måles på basis af en lang række ydelsesindikatorer.

Kommissionen har fundet en løsning, som har fået stor opmærksomhed og støtte, idet den opdeler de lovede betalinger i faste og variable trancher og gør udbetalingen af de variable trancher afhængig af modtagerlandets målopfyldelse. Jeg mener, at der er stor værdi og adskillige fordele forbundet med dette instrument, idet der åbnes op for en generel politisk dialog mellem donor- og modtagerland. De aktører, som i sidste ende forhandler budgetstøtten på plads med modtagerlandene, får adgang til og indflydelse på politikken og modtagerlandets statsbudget. Samarbejdsvillige partnere kan på den måde udvikle og kontrollere alle væsentlige politikområder og foranstaltninger i fællesskab.

På dette tidspunkt skal vi i Parlamentet spørge os selv, hvordan denne fordel afspejler sig i vores arbejde, f.eks. hvad angår drøftelsen af Kommissionens strategipapirer. Vil den viden, som vi indsamler, eller vores indflydelse på udviklingssamarbejdet, også ændre sig som en konsekvens heraf? Vil vi i dag og

fremover bedre kunne aflægge regnskab over anvendelsen af vores udviklingsstøtte og kunne fremvise bedre resultater af vores hjælp? Har vi tilstrækkelig ekspertise til at anvende dette instrument?

Evalueringen fra OECD/DAC-*Evaluation-Network*, som er baseret på syv landestudier, har foreligget siden maj sidste år, og heri opfordres til forsigtighed ved vurderingen af budgetstøttens virkninger, fordi det stadig er for tidligt at gennemføre en fuldgyldig vurdering af budgetstøtten, da det er et relativt nyt instrument. Vi skal dog erkende, hvornår budgetstøtten ikke bør anvendes eller trækkes tilbage igen. Donorlande bør ikke lade sig friste til at foretrække budgetstøtte, fordi instrumentet potentielt kan bruges til at fremskynde middeludbetalingen, således at man fremstår som et effektivt donorland på den internationale scene, som samtidig opretholder princippet om modtagerens ejerskab. Det må aldrig kun blive et spørgsmål om middeludbetaling, eller kun formelt om den rigtige middelanvendelse. Budgetstøttens effektivitet skal altid ses i lyset af, om de ønskede mål rent faktisk opnås bedre med denne end med andre midler.

Budgetstøtteinstrumentet kan ikke anvendes, hvis "forvaltningen af de offentlige udgifter ikke er tilstrækkelig gennemsigtig, ansvarsbevidst og effektiv" på modtagerens side, og hvis der ikke foreligger en "veldefineret makroøkonomisk eller sektorrelateret politik, som er fastlagt af landet selv, og som de vigtigste donorlande har accepteret", og hvis "det offentlige indkøbssystem ikke er åbent og gennemsigtigt".

Artikel 61, stk. 2, i Cotonou-aftalen, som jeg netop citerede ordret, er for så vidt klar. Kun hvis disse forudsætninger er til stede, vil der blive ydet direkte budgettilskud som støtte eller til sektorrelaterede reformer. Interessant er det også, at budgethjælpen skal være forbundet med en reformproces. Der er ingen budgethjælp til bevarelse af status quo.

Efter min mening er det en del af en reformproces, at der i disse lande udvikles en tradition for regnskabspligt, og at man dermed også inddrager parlamenterne og de overordnede revisionsmyndigheder i evalueringen. Dette er et vigtigt punkt for os medlemmer af Parlamentet i samarbejdet med kollegerne i disse lande. Derfor håber jeg, at vi takket være denne betænkning og evaluering vil komme ind i en fase, hvor vi kan styrke dialogen i netop de lande, hvor Kommissionen i vores øjne har været en smule uforsigtig, for i sidste ende at få klarhed over, om budgetstøtte virkelig er det bedste instrument for de berørte parter.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. - (ES) Hr. formand! Jeg vil begynde med at takke hr. Gahler og hans kolleger for denne betænkning.

Kommissionen er overbevist om, at budgetstøtten, med henblik på at konsolidere regeringernes evne til at planlægge og gennemføre makroøkonomiske reformer, sektorreformer og reformer af de offentlige finanser samt for at fremme væksten og lempe fattigdommen, kan være mere effektiv end andre former for hjælp, såfremt betingelserne for at opnå støtte er opfyldt, og jeg vil gerne understrege dette forbehold, altså såfremt betingelserne for at opnå støtte er opfyldt.

Budgetstøtten tilbyder finansiering i forbindelse med kapitalomkostningerne og de løbende omkostninger, der er nødvendige for at nå millenniumsudviklingsmålene, såsom bygning af skoler, hospitaler eller landveje, betaling af lærere, sygeplejersker, vedligeholdelse af infrastrukturer mv.

Desuden reducerer man ved at tilbyde støtte til et lands budget, i stedet for til et konkret projekt, ikke kun transaktionsomkostningerne, men styrker samtidig de lokale myndigheders ansvarsfølelse i forbindelse med anvendelsen af midlerne, såfremt der findes en mekanisme til kontrol med anvendelse af disse midler i modtagerlandene, og det er en af de betingelser for at opnå støtte, som jeg omtalte tidligere.

De seneste års erfaringer viser, at budgetstøtte kan opfylde disse forventninger - og faktisk ofte gør det. Dette svar underbygges af den klart positive vurdering, som OECD's Komité for Udviklingsbistand foretog sidste år af den generelle budgetstøtte i syv lande, der blev analyseret af komitéen.

Vi glæder os derfor over bemærkningerne i hr. Gahlers betænkning om budgetstøtte som et væsentligt udviklingssamarbejdsinstrument for EU. Det kom ligeledes til udtryk i den europæiske konsensus om udvikling, der blev vedtaget sidste år. Denne konsensus, denne fælles erklæring fra Parlamentet, Rådet og Kommissionen, forpligter os til at øge budgetstøtten, såfremt betingelserne tillader det. Vi samarbejder intensivt med medlemsstaterne og med andre organer for at sikre, at denne forpligtelse bliver opfyldt, og at den fuldt ud respekterer den allerede fastsatte juridiske ramme.

Det er imidlertid på sin plads at besvare et spørgsmål, der er nævnt i hr. Gahlers betænkning, men som efter vores mening overhovedet ikke svarer til virkeligheden. For ifølge vores analyse er budgetstøtte ikke synonymt med uforsigtighed eller dårlig forvaltning, snarere tværtimod. Kommissionen anvender nogle strenge udvælgelseskriterier, når den vælger de lande, der skal modtage budgetstøtte. Disse kriterier bliver vurderet igen før enhver udbetaling inden for rammerne af det generelle støtteprogram. Formålet er at formindske risikoen for fråds med budgetstøtten og forsøge at undgå, at den anvendes uhensigtsmæssigt.

Forbedringen af forvaltningen af de offentlige finanser er desuden et klart mål for vores budgetstøtte. Vores forslag er at vurdere ledelsen og troværdigheden af de reformer af forvaltningen af de offentlige finanser, som vores bistand kan støtte, og ikke så meget at kræve, at nogle specifikke minimumsstandarder bliver opfyldt. Dette forslag støttes af andre organer, der yder budgetstøtte, og der blev ikke sat spørgsmålstejn ved det i Revisionsrettens særlige beretning fra 2005, hvis vigtigste henstillinger Kommissionen har taget hensyn til ved udarbejdelsen af en revideret samling af retningslinjer for budgetstøtten.

Vi er helt enige i den i betænkningen indeholdte opfordring til at konsolidere de institutioner, der spiller en væsentlig rolle i forbindelse med kontrollen af den udøvende magt, men vi mener, at disse institutioner bør være nationale og svare til de lokale politiske rammer, og ikke udenlandske organer, der skal aflægge regnskab over for donorerne. Kommissionen mener generelt ikke, at udlandet kan pålægge et land den gode regeringsførelse, der er så afgørende for udviklingen. Etablering af innovative associeringsaftaler, der er i overensstemmelse med indholdet i initiativet om regeringsførelse og i Kommissionens meddelelse om dette spørgsmål, er en lovende vej til fremme af god regeringsførelse.

Endelig er vi, selv om de positive konklusioner, som de nylige uafhængige vurderinger af budgetstøtten når frem til, er opmuntrende, enige i behovet for løbende at vurdere budgetstøttens effektivitet og sikre, at resultaterne bliver kommunikeret tydeligt for på denne måde at opnå borgernes støtte til udviklingssamarbejdet.

Zbigniew Zaleski, for *PPE-DE-Gruppen*. - (PL) Hr. formand! Jeg lykønsker hr. Gahler med en betydningsfuld og lærerig betænkning.

Efter min opfattelse ønsker selv borgere i EU, der lever under vanskelige forhold, at hjælpe dem, der er endnu dårligere stillet, men kun på betingelse af, at pengene når ud til de mennesker, der virkelig har brug for dem. Vi bør sikre os, at vores støtte ikke giver anledning til rygter og insinuationer. Efter tsunamien er det f.eks. blevet hævdet, at udspekulerede entreprenører i stedet for at genopbygge ødelagte boliger nægter befolkningen adgang til kystzonen under påskud af sikkerhedsforanstaltninger, hvorefter de bruger vores midler til at bygge kommercielle hoteller til turister. Lad os håbe, at det ikke er sket.

Hvad bør støttes? Jeg vil fremhæve to mål. For det første bør vi støtte uddannelse, herunder opbygningen af et civilt samfund. Det indebærer løbende langsigtede investeringer, som er vigtige, selv om resultaterne ikke ses umiddelbart. Hverken innovation eller udvikling er mulig uden. For det andet bør vi støtte de lokales økonomiske initiativer, dvs. små og mellemstore virksomheder. Dette skal ske gennem teknisk, handelsmæssig, retlig og organisatorisk støtte. De lokale myndigheder bør oplyse potentielle støttemodtagere om, hvor meget støtte EU har stillet til rådighed og til hvilke formål. Disse oplysninger kan ikke holdes hemmelige og kun gives til regeringer og banker. Vi må overvåge denne støtte nøje. Vi er alle sammen, og navnlig Kommissionen, ansvarlige for både hensigtsmæssig brug af midlerne og for de penge, der er spildt eller snuppet af svindlere, diktatorer, rige internationale selskaber, lumske mellemmand og af og til endog visse EU-organer og -repræsentanter. Det påhviler os at udforme kloge politikker og passe godt på de penge, som rige donorer har bidraget med. Vi må imidlertid passe endnu bedre på "enkens skærv", som vores mindre velstillede skatteydere har bidraget med, for den er langt mere dyrebar.

Vi har ikke råd til fejlagtig anvendelse af finansiel støtte.

Marie-Arlette Carlotti, for *PSE-Gruppen*. - (FR) Hr. formand! Budgetstøtte har længe haft et dårligt ry, og det er fiaskoen med de ultraliberale opskrifter på strukturtilpasningsplaner, som har resulteret i, at budgetstøtte nu er blevet en integreret del af EU's samarbejdspolitik og at den er blevet integreret i en europæisk konsensus, som De lige har sagt. Budgetstøtte betragtes nu som et vigtigt redskab til bekæmpelse af fattigdom og gennemførelse af millenniumudviklingsmålene, da den gør det muligt at nå de mest sårbare befolkninger på en mere direkte måde og at koncentrere ressourcerne om de vigtige områder uddannelse og grundlæggende sundhedspleje.

Budgetstøtte er også med til at yde et væsentligt bidrag til at bringe stater på fode igen. Dette er meget vigtigt, da det er stateres tilbagegang og manglende evne til at opfylde deres grundlæggende forpligtelser til at yde offentlig service, som nu bremser udviklingen, særlig i Afrika syd for Sahara. Budgetstøtte fremmer bevilling, dvs. at modtagerlandet har mulighed for at vælge sin egen udviklingsproces, og den er også et værdifuldt instrument til politisk dialog mellem donorer og støttemodtagere, og den kan måske endog anvendes til at støtte parlamenter i forbindelse med forvaltning af offentlige finanser.

Budgetstøtte kan imidlertid ikke opfylde målene med den, hvis forudsætningerne ikke er opfyldt, særlig god regeringsførelse og bekæmpelse af korrupsion, demokrati, overholdelse af grundlæggende rettigheder og et system til forvaltning af offentlige finanser, som kontrolleres af et demokratisk valgt parlament. Alt dette er beskrevet meget hensigtsmæssigt i hr. Gahlers betænkning. Men som det fremgik af Revisionsrettens beretning, er det af og til, når der virkelig er behov for klarhed, gennemsigtighed og demokrati i forbindelse med budgetstøtte, klarhed, der mangler, da Kommissionen i en række lande, f.eks. som nævnt i Kenya og Malawi, har anvendt budgetstøtte, uden at de relevante forudsætninger har været opfyldt.

Det er rigtigt, at vi nu afventer nærmere svar fra Kommissionen, og at vi forventer, at den kommer til bunds med de lande, der er blevet nævnt og indfører kontrol. Ligesom i betænkningen vil jeg anbefale en form for ekstern kontrol, enten ved at inddrage Revisionsretten eller ved at oprette et kontrolorgan sammen med de andre donorer. Jeg tror, at Parlamentet til gengæld for omhyggelig kontrol vil støtte dette nye instrument, De har iværksat.

Fiona Hall, for ALDE-Gruppen. - (EN) Hr. formand! Jeg går ind for budgetstøtte, men jeg vil gerne gøre opmærksom på to vigtige potentielle svagheder og spørge Kommissionen, hvilke skridt der bliver taget til at afhjælpe dem.

Den første svaghed er, at bistand ydet gennem budgetstøtte ikke når ud til de mest fjerntliggende og fattigste områder, hvis den nationale infrastruktur i de områder er svag. I oktober sidste år besøgte jeg West Pokot, et fjerntliggende og tørt område i det nordvestlige Kenya, hvor jeg hørte de lokale fortælle om de problemer, de havde med at overtale personale til at komme og arbejde der. Budgetstøtte til sundhed og uddannelse med henblik på at nå millenniumudviklingsmålene kan muligvis ikke nå ud til de fjerntliggende områder.

Kommissionen når i sin evaluering af 9. EUF i Zambia til nøjagtigt det samme resultat: "Budgetstøtte tilvejebringer ikke redskaber til at nå ud til specifikke geografiske områder. I mangel af mål og dertil hørende indikatorer forbundet med virkningens omfang landet over er budgetstøtte ikke relevant for at nå ud til fjerntliggende og fattigere områder."

Den anden svaghed ved budgetstøtte, som jeg vil fremhæve, er, at det er et afstumpet redskab. Det er meget vanskeligt at bruge det til at tilvejebringe et afbalanceret resultat mellem potentielt modstridende udviklingsmål. F.eks. er den vigtigste centrale sektor i landestrategipapiret for Cambodja for 10. EUF støtte til den nationale strategiske udviklingsplan, som omfatter tiltag såsom genoplivelse af landbrugssektoren ved at fremme vanding af store områder. Men i landemiljøprofilen advares der om, at dette kan føre til overudnyttelse af jorden og forurening som følge af øget brug af pesticider og gødning. Jeg vil gerne spørge Kommissionen, hvilke betingelser for bæredygtighed der lægges til grund, når der tilbydes budgetstøtte, og hvordan Kommissionen kontrollerer, at disse betingelser overholdes.

Zbigniew Krzysztof Kuźmiuk, for UEN-Gruppen. - (PL) Hr. formand! Under denne debat om hr. Gahlers betænkning om budgetstøtte til udviklingslande vil jeg gøre opmærksom på, at tildelingen af denne støtte frem for alt er et bevis på EU's gennemførelse af princippet om solidaritet i dets forbindelser med tredjelande. Sagen er imidlertid den, at det ville være langt bedre at støtte dem ved at give fri adgang til EU's marked for varer fra disse lande.

Desværre betyder de forskellige begrænsninger af adgangen til EU's marked og til andre udviklede landes markeder verden over, navnlig USA's, at EU's budgetstøtte er et meget vigtigt instrument for støtte til udviklingslande. På grund af denne situation, hvor meget udviklede lande beskytter deres markeder mod adgang for produkter fra udviklingslande, er det meget vigtigt at sikre, at finansiel støtte til disse lande ydes på grundlag af klare og gennemsigtige principper.

For det første må budgetstøtte kun ydes til tredjelande, når det står klart, at den fører til et positivt resultat. For det andet bør en sådan støtte primært være møntet på at bekæmpe fattigdommen, som bringer skam over det 21. århundrede. For det tredje skal europæisk støtte være genstand for

parlamentarisk kontrol både fra donorens og fra støttemodtagerens side. For det fjerde skal budgetstøtte fra EU først og fremmest anvendes til at støtte makroøkonomiske reformer i modtagerlandet.

For det femte er det vigtigt at sikre, at en stor del af støtten anvendes til at fremme grundskole- og ungdomsuddannelse og sundhedspleje i modtagerlandene. Det er de to vigtigste områder, der kræver langsigtet støtte. For det sjette er det værd at huske på, at betydelig finansiel støtte kan udløse korrupsion. Derfor er det vigtigt, at beslutningsprocesserne i forbindelse med budgetstøtte er klare og gennemsigtige.

Til sidst vil jeg sige, at jeg håber, at de betydelige finansielle midler, som EU har stillet til rådighed for tredjelande, ikke blot vil bidrage til udviklingen af disse lande, men også vil sikre, at EU anerkendes som en vigtig aktør i de internationale forbindelser i vores globaliserede verden.

Димитър Стоянов, от името на групата ITS. - Уважаеми г-н комисар, уважаеми г-н докладчик, уважаеми дами и господа депутати, първо бих искал да поздравя докладчика за чудесния балансиран доклад, който той е направил, но трябва да кажа, че след разширяването на Европейският съюз нещата от гледна точка на субсидиите, отпускани извън границите на Европейския съюз, стоят по малко различен начин.

Какво точно имам предвид: осем от деветте региона на Румъния и пет от шестте региона на България съставляват тринадесет от петнайсетте най-бедни региона в Европейския съюз като цяло. В доклада четем, че трябва да се насочат повече средства за борба с бедността, но какво да кажа аз, който идвам от страна, в която пенсионерите живеят с по-малко от 50 евро на месец, а пенсионерите са два милиона души. Какво да кажем, от гледна точка на развитието на образованието и на медицинското обслужване, когато се вижда, че в страни като България медицинските работници и учителите получават месечни заплати в размер 150-200 евро, при това става въпрос за високите заплати в тези сектори.

Ето защо трябва много внимателно да се подхожда, когато става дума за осигуряване на субсидии извън Европейския съюз. Нека престанем да се опитваме да вадим треската от чуждото око, а да не забелязваме гредата в собственото. Искам да се присъединя към призивите на колегите, които чух до сега, за разработването на много специфичен механизъм, който да осигурява пълен контрол от страна на Комисията и на институциите на Съюза върху средствата, отпускани при предоставянето на помощи извън Европейския съюз за развитие.

Защото много често, когато тези средства отиват в страни, които са политически нестабилни с произтичащите от това икономически и социални проблеми, се създава впечатлението, че Съюзът подкупва управляващите в тези страни, за да си осигури тяхната послушност или защитата от тяхна страна на правата на човека, което не е правилно. И твърде често тези средства не отиват за борба с бедността на обикновените хора, а за борба с бедността именно на върхушката, която властва в тези страни.

Моля, и призовавам Комисията и всички колеги, нека да изработим механизъм, който да е ясен и твърд, така че тези средства да достигат действително до хората, които имат нужда от тях. И не забравяйте, че в момента Съюзът не може, все пак, да отдели толкова много средства за трети страни, защото в самия Съюз има много региони, които са дори по-бедни от държавите, за които са предназначени въпросните средства.

Pierre Schapira (PSE). - (FR) Hr. formand! Det glæder mig, at Udviklingsudvalget har taget initiativ til at tale om effektiviteten i budgetstøtte.

Betænkningen, som er ret kritisk, indeholder mange forbehold. Jeg kan tilslutte mig hvert eneste forbehold, og jeg vil gerne illustrere dem nærmere. I de strategiske ladedokumenter, som vi forvalter for tiden, kan vi se, at Kommissionens budgetstøtte ofte er ligesom en sort kasse - den er umulig at vurdere. Kommissionen foreslår f.eks. med hensyn til Cambodia og Laos at bevilge 40 %-60 % af det samlede budget til det nationale program for bekæmpelse af fattigdom uden så meget som at antyde, hvilke sektorer der rent faktisk vil blive finansieret.

Det er endnu mere bekymrende, at når Kommissionen afslører, hvilke sektorer den engang har finansieret i sine programmer, kan man se, at de ikke direkte medvirkede til at bekæmpe fattigdom. Under dække af at finansiere nationale udviklingsprogrammer finansierer Kommissionen rent faktisk foranstaltninger til forbedring af erhvervs-, investerings- og handelsklimaet. Derfor er det ikke tilstrækkeligt at gøre

budgetstøtte mere sektorspecifik og mere afhængig af betingelser. Kommissionens mål skal reelt være at nå målsætningerne om at begrænse fattigdom og at gennemføre millenniumudviklingsmålene.

Derfor skal en væsentlig procentdel af budgetstøtten decentraliseres til gavn for ngo'er og lokale myndigheder, hvis en sådan skæv fordeling skal undgås, og jeg foreslår dette, hver gang jeg har lejlighed til det, fordi det er min faste overbevisning. Dette ville betyde, at man kan forhindre, at centralregeringer forvalter og tager monopol på hele EU's budgetstøtte. Med en decentralisering af støtten kan man give befolkningerne adgang til EU-finansiering og således sikre, at EU's økonomiske støtte virkelig kommer til at gavne befolkningen på stedet.

Wiesław Stefan Kuc (UEN). - (PL) Hr. formand, hr. kommissær! Vi er i gang med at drøfte et forslag til Europa-Parlamentets beslutning om budgetstøtte til udviklingslande. Det drejer sig om fattige, tilbagestående lande, hvor der i mange tilfælde foregår væbnede konflikter eller endog veritable krige. Korruptionen blomstrer i disse lande, og det ville være en dårlig spøg at tale om retsstaten, parlamentarisk demokrati, respekt for grundlæggende frihedsrettigheder og menneskerettigheder eller politisk pluralisme i denne forbindelse. Det eneste, som alle disse lande har til overflod, er fattigdom.

Vi vil gerne hjælpe dem. Det rige Europa har aldrig været ekstravagant. Det har altid tænkt sig godt og grundigt om, før det har skilt sig af med penge. Denne beslutning afspejler den holdning. Hvis de 20 henvisninger og 29 betragtninger blev fulgt til punkt og prikke ville det være umuligt at bruge en eneste cent.

Vi forventer, at lande, der håber at modtage støtte, opfylder visse betingelser. Vi kender alle sammen disse betingelser, men jeg vil alligevel nævne nogle af dem. For det første er den første betingelse for at modtage budgetstøtte et velfungerende demokrati. For det andet skal modtagerne og de nationale strukturer være effektive, for at budgetstøtten kan være virkningsfuld. De skal ikke blot være effektive, hvad angår et velfungerende demokrati, der respekterer de grundlæggende frihedsrettigheder, menneskerettighederne og politisk pluralisme, men også hvad angår budgetprocedurer, forsvarlige udgifter og levering af tjenester, som bliver kontrolleret. Derudover kan der kun ydes støtte i tilfælde, hvor de nettofordele, der opnås ved hjælp af den mekanisme, kan identificeres på grundlag af klart fastsatte kriterier, og kun efter en detaljeret risikovurdering.

Når vi fastsætter disse principper, bør vi huske på det, som præsidenten for Den Palæstinensiske Myndighed sagde her i Parlamentet for nogle få måneder siden. Han omtalte den foruroligende beslutning om budgetstøtte til Malawi og Kenya, hvor alle medlemsstater har indstillet deres budgetstøtte. Dette tiltag rejser tvivl om Kommissionens evne til at anvende sådan et instrument effektivt. Vi må huske på, at der tildeles 6 euro til hvert skolebarn i Nairobi. Det barn vil få udleveret en blyant om året og skal dele en lærebog med to andre børn. Der er mellem 100 og 120 børn i hver klasse. Størstedelen af befolkningen mangler også vand, elektricitet og mad, selv om dette er et af de mest stabile lande i Afrika. Verdensbanken yder stadig støtte til landet, og Den Europæiske Investeringsbank er også for nylig begyndt at gøre det.

I denne forbindelse lyder erklæringen om, at Europa-Parlamentet er bekymret over vanskelighederne i forbindelse med vurderingen af opfyldelsen af præstationsindikatorer, temmelig underlig. Der er især blevet udtrykt bekymring over vanskeligheder med at vurdere indvirkningen på fattigdom. Parlamentet har på det kraftigste opfordret Kommissionen til at støtte kapacitetsudviklingen inden for statistikker, indsamling af oplysninger, kvalitetsvurdering og analyser. Jeg er overbevist om, at de foreliggende principper er hensigtsmæssige for Tyskland, Frankrig og England, men bestemt ikke for de lande, vi beskæftiger os med. Derfor forstår jeg ikke baggrunden for denne beslutning, og hvad den skal forbedre.

Karin Scheele (PSE). - (DE) Hr. formand! I det internationale udviklingssamarbejde har der siden 1990'erne været en kraftig tendens til direkte budgetstøtte. Dette instruments popularitet skal ses på baggrund af den vedvarende diskussion om en forbedret effektivitet af støtten og om opfyldelsen af millenniumudviklingsmålene. Dette mål bør være lige så vigtigt for EU som en god strukturpolitik inden for EU.

Budgetstøtte anses for at være en hensigtsmæssig foranstaltning med henblik på opnåelse af makroøkonomiske mål eller i forbindelse med store infrastrukturprogrammer. Ved manglende decentralisering i et land er det dog tvivlsomt, om marginaliserede regioner og befolkningsgrupper vil kunne profitere særligt af denne budgetstøtte. Projektstøtte skal fortsat udgøre en vigtig del af samarbejdet for at kunne opnå hurtige og målbare resultater på lokalt plan. Hovedfokusområdet i det fælles udviklingssamarbejde skal stadig være retfærdighed og fattigdomsreduktion.

Korruption og dårlig finansforvaltning er et af de emner, der giver anledning til størst bekymring i forbindelse med budgetstøtte. Den direkte budgetstøtte skal fremme styrkelsen af civilsamfundet, og der skal være en regnskabspligt forbundet med de modtagne midler. I den sammenhæng er det vigtigt, at parlamenterne i modtagerlandene deltager i vedtagelsen af budgettet, og at budgetlovene bliver offentliggjort. Kriterierne for, at et land kan modtage direkte budgetstøtte, er fastlagt i artikel 61 i Cotonou-partnerskabsaftalen. Disse kriterier skal danne grundlaget herfor, og overholdelsen heraf skal kontrolleres regelmæssigt.

Józef Pinior (PSE). - (PL) Hr. formand! Jeg vil takke hr. Gahler for betænkningen om budgetstøtte til udviklingslande. I de senere år er budgetstøtte blevet en af de vigtigste former for udviklingsbistand, som EU yder. For Kommissionen er denne type støtte et vigtigt instrument i Fællesskabets udviklingspolitik. Der hersker ingen tvivl om, at budgetstøtte under gunstige forhold kan være et virkningsfuldt redskab, der bidrager til at nå EU's mål på områder som udviklingsbistand, bæredygtig økonomisk og social udvikling, gnidningsløs og gradvis integration af udviklingslande i verdensøkonomien, fattigdomsbekæmpelse, økonomisk vækst, jobskabelse og udvikling og styrkelse af demokratiet.

I Europa-Parlamentets betænkning understreger vi, at budgetstøtte kun kan blive en succes som støtteform, hvis begge parter fuldt ud påtager sig deres ansvar i en sand partnerskabsånd. Europa-Parlamentet anmoder om, at budgetstøtte så vidt muligt koncentrerer sig om udviklingsprioriteter med henblik på bekæmpelse af fattigdom. Det understreger også, at det er nødvendigt at sikre, at disse prioriteter kommer til at spille en central rolle i den politiske dialog mellem donor og modtager, og at der sikres parlamentarisk kontrol med hensyn til både donor og modtager. Vi mener, at demokratiske regeringer, retsstaten og decentralisering er de bedste garantier for fornuftig anvendelse af udviklingsbistand.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted torsdag kl. 12.00.

Skriftlig erklæring (artikel 142)

Tokia Saïfi (PPE-DE), skriftlig. - (FR) Hvis millenniumudviklingsmålene skal nås inden 2015, er det nødvendigt, at det internationale samfund forpligter sig til at begrænse fattigdommen. Effektive bistandsinstrumenter er en forudsætning for bæredygtig bistand, som opfylder udviklingslandenes behov.

På et tidspunkt, hvor EU prioriterer princippet om effektiv bistand, viser budgetstøtte, hvor relevant dette er, da den opfylder bevillingsprincippet og behovet for bedre koordination mellem sponsorer. Selv om dette instrument derfor synes at opfylde kravene til effektiv bistand, skal det anvendes på visse betingelser. Endelig gør budgetstøtte det muligt for de regeringer, der modtager støtte, at påtage sig en mere aktiv rolle i koordinationen af bistandshjælp, da denne aktive strategi skaber en partnerskabsånd, som er nødvendig for at løse problemerne med bevilling og bistands bæredygtighed.

Begrænsning af fattigdom er et mål, der ikke kan forhandles om. Det er således nødvendigt at inddrage alle parter for at gennemføre det. Udviklingslandene og EU skal arbejde på at sikre, at løfterne fra millenniumtopmødet i 2000 bliver holdt. EU skal for sit vedkommende leve op til de forventninger, det har skabt.

15. Ulovligt fiskeri (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er betænkning af Marie-Hélène Aubert for Fiskeriudvalget om gennemførelsen af EF-handlingsplanen for bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri (2006/2225(INI)) (A6-0015/2007).

Marie-Hélène Aubert (Verts/ALE), ordfører. - (FR) Hr. formand! Ulovligt fiskeri er et fænomen, som breder sig hurtigt dag, og som er til alvorlig skade for det europæiske fiskeri, lokale fiskerisamfund og fiskeriet i udviklingslandene, ikke mindst i de lande, med hvilke EU har indgået fiskeriaftaler.

Det er også en aktivitet, som jeg desværre må sige er meget indbringende. Jeg kan nævne eksemplet med almindelig tun, særlig i Middelhavet, som sælges til astronomiske priser. Vi befinder os derfor i en ond cirkel, som fører til en gradvis, men hurtig, udtynding af fiskeressourcerne.

Lovligt fiskeri, dvs. fiskeri, hvor man overholder bestemmelserne, bliver hårdt straffet af disse ulovlige aktiviteter, som rent faktisk kan defineres ret bredt. Det drejer sig om ulovligt, ureguleret og fiskeri, som ikke er indberettet. Det har derfor forbindelse med mange aktiviteter, f.eks. piratfiskeri, anvendelse af ulovligt udstyr, fangst af ulovlige arter, fiskeri uden tilladelse og praksis med at overføre last på havet fra et skib til et andet. De ulovlige aktiviteter har et meget bredt omfang.

Hvad er så formålet med denne initiativbetænkning? I 2002 lancerede FAO en international handlingsplan til bekæmpelse af ulovligt fiskeri, som senere blev erstattet af en EU-handlingsplan, der blev vedtaget af Rådet i 2002. Medlemsstaterne gennemførte desværre planen på mange forskellige måder og på forskellige niveauer.

I dette øjeblik er Kommissionen ved at vurdere medlemsstaternes handlingsplaner mod ulovligt fiskeri inden mødet i FAO - FAO's Fiskerikomité - som bliver holdt i den første uge af marts i Rom. Her bliver der lejlighed til at relancere den internationale handlingsplan mod ulovligt fiskeri.

EU har et kæmpestort ansvar på dette område. Hvorfor? For det første fordi EU er det område, der har den tredjestørste fiskeriaktivitet i verden efter Kina og Peru. Det har en af verdens største fiskerflåder. Endvidere anvender det i stor udstrækning bekvemmelighedsflag, hvilket forårsager en lang række problemer, ikke blot for fiskeriet, men også for den maritime transport maritime. Endelig er EU et af verdens største markeder for fisk.

Der er derfor mange, der har ansvaret. Kommissionens svar til os er, at alt dette er komplekst, der er mange aktører i spil, man kan ikke gøre noget alene, det er dyrt, man kan ikke anmode nogle medlemsstater til at overholde en række regler og ikke anmode de andre om at gøre det samme osv. Der er ingen ende på påskuddene og undskyldningerne for de magre resultater, og desværre er der ikke taget tilstrækkelige initiativer til at bekæmpe det ulovlige fiskeri effektivt, og det har endnu en gang udviklet sig meget hurtigt de seneste år.

Ansvar ligger lige så meget hos havnestaterne, som de kaldes, som det ligger hos flagstaterne eller de stater, hvor fiskeriprodukter markedsføres. Der er faktisk mange niveauer: de regionale fiskerierorganisationer, medlemsstaterne og EU-niveauet. Det er på alle disse niveauer, der skal gøres en indsats på tværs med inddragelse af Generaldirektoratet for Fiskeri, Generaldirektoratet for Miljø, Generaldirektoratet for Udvikling og Generaldirektoratet for Handel. Det er derfor hårdt arbejde, der er brug for her, men kun en indsats fra alle disse administrationer og politisk ansvarlige vil være virkelig effektiv.

Hvad drejer de væsentlige foranstaltninger i min betænkning sig om, som for øvrigt er blevet enstemmigt vedtaget i Fiskeriudvalget, hvilket viser, at dette er en fælles bekymring, som alle medlemsstaterne har? De drejer sig om fiskeriprodukters sporbarhed og indførelse af sortlister, dvs. en liste over fartøjer, som ikke har tilladelse til at fiske, eller som allerede er blevet straffet for ulovligt fiskeri. Vi bør i dag beklage den manglende koordination og det manglende samarbejde mellem de forskellige informationskilder vedrørende disse fartøjer, som har eller ikke har tilladelse til at fiske.

Blandt de vigtige foranstaltninger vil jeg også nævne foranstaltninger til forebyggelse af, at ulovlige fiskeriprodukter bliver bragt i land og markedsført på det europæiske marked, og dernæst til sidst den indsats, der skal udføres vedrørende europæisk og international lovgivning. Der er i dag et retligt tomrum, som forhindrer, at besætningen på fartøjer, der fisker ulovligt, bliver konfronteret og straffet.

Til sidst vil jeg sige, at det er afgørende, at vi får en mere integreret europæisk politik, både hvad angår kontrol og overvågning samt sanktioner. Det er set ud fra dette globale perspektiv, at vi i betænkningen skitserer en række initiativer og foreslår foranstaltninger, som vi drøfter her, med henblik på FAO-mødet i marts. Det er i forbindelse med dette møde vigtigt at optræde langt mere proaktivt og dynamisk.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. - (ES) Hr. formand! Lad mig begynde mit indlæg med at takke fru Aubert og alle medlemmerne af Fiskeriudvalget for deres deltagelse i denne meget omfattende betænkning om ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri.

Parlamentets initiativ kommer på et tidspunkt, hvor Kommissionen er i gang med en offentlig høring om en revision og styrkelse af EF's nuværende politik til bekæmpelse af denne slags fiskeri. Jeg glæder mig særlig over at kunne konstatere Parlamentets forpligtelse i forbindelse med et spørgsmål, der er meget vigtigt for at opnå en bæredygtig forvaltning af fiskeriressourcerne i og uden for Fællesskabets farvande.

Jeg glæder mig især over, at betænkningen understreger, at bekæmpelsen af det ulovlige fiskeri skal begynde i vores egne farvande og også berører vores fartøjer. Fællesskabsfarvandene er reguleret, men det betyder ikke, at der ikke finder ulovligt fiskeri sted her.

Betænkningen anerkender også et andet vigtigt aspekt, nemlig hvordan vi skal undgå, at der kommer fiskerivarer fra tredjelande, der er fisket ulovligt, ind i Fællesskabet. Som det vigtigste marked og den vigtigste importør af fiskerivarer i hele verden har Fællesskabet et særligt ansvar for at sikre, at de produkter, der ender på de europæiske forbrugeres bord, ikke stammer fra ulovlige aktiviteter. Det indebærer, at vi skal gribe sagen an på en ny måde for at kunne kontrollere lovligheden af de fiskerivarer, der importeres til EF, ordentligt.

Et andet forhold, der skal understreges, er som nævnt i betænkningen behovet for at skabe synergier med henblik på en forbedret opfølgning, kontrol og overvågning af fiskeriaktiviteterne. De ulovlige aktører plejer at anvende hemmelige og internationale metoder for at sløre deres aktiviteter. Succesen med efterforskningen af disse aktiviteter afhænger af samarbejdet med de forskellige tjenester, der er involveret i fiskeriovervågningen på internationalt plan og i Fællesskabet.

Jeg kan ikke her nævne alle betænkningens punkter, men jeg vil f.eks. gerne fremhæve opfordringen til en større sammenhæng mellem de sanktioner, som medlemsstaterne pålægger på grund af alvorlige overtrædelser af fiskerilovene, eller behovet for at løse de vigtigste problemer som følge af fartøjer, der fører offentlige flag, hvilket viser, at Parlamentet og Kommissionen er på bølgelængde med hensyn til prioriteringen af de fremtidige aktioner.

Kommissionen har ikke siddet med hænderne i skødet i løbet af de seneste år. EF har opnået betydelige fremskridt siden vedtagelsen i 2002 af dens handlingsplan til bekæmpelse af det ulovlige, urapporterede og uregulerede fiskeri. Fremskridtene kan især ses i forbindelse med vores aktivitet på internationalt plan, hvor Fællesskabet har tilskyndet til foranstaltninger mod det ulovlige fiskeri i alle de organer, der er ansvarlige for fiskeri og havret. Ikke desto mindre er det sted, hvor der er sket størst fremskridt i forbindelse med bekæmpelsen af det ulovlige, urapporterede og uregulerede fiske, de regionale fiskeriforvaltningsorganisationer, der takket været Fællesskabets indsats allerede har vedtaget en række omfattende foranstaltninger til bekæmpelse af ulovligt fiskeri.

Fællesskabet har også forbedret politikken om bistand til udviklingskyststaterne, der er de vigtigste ofre for den type fiskeri, vi drøfter i dag. Styrkelsen af nævnte landes evne til at udøve en passende kontrol med fiskeriaktiviteterne i deres farvande er blevet finansieret af EU's budget takket være en associeringsaftale på fiskeriområdet, såvel på nationalt som på regionalt plan, på basis af skabelonen til det regionale fiskeriovervågningsprogram for den sydvestlige del af Det Indiske Ocean, der for nylig er blevet vedtaget.

På fællesskabsplan tilskyndede reformen af den fælles fiskeripolitik i 2002 også til politikken om bekæmpelse af ulovligt fiskeri ved vedtagelsen af bestemmelser til kontrol af overholdelse af fællesskabsreglerne og til oprettelsen af Fiskerikontrolagenturet. Nuvel, til trods for, at der er sket betydelige fremskridt i bekæmpelsen af det ulovlige fiskeri, er det dog langt fra blevet udryddet, og det er fortsat en af de alvorligste trusler i verden for en bæredygtig forvaltning af fiskeriressourcerne og den marine biodiversitet.

Derfor mener Kommissionen, næsten fem år efter vedtagelsen af handlingsplanen fra 2002, at tiden er inde til at udforme en ny strategi til bekæmpelse af denne type fiskeri. I denne forbindelse har Kommissionen besluttet, at det ulovlige, urapporterede og uregulerede fiskeri i år vil være en af de vigtigste prioriteringer i forbindelse med den fælles fiskeripolitik og maritime politik. Kommissionen vil udarbejde forslag herom, som den vil forelægge for medlemsstaterne og Parlamentet i andet halvår af 2007.

Den betænkning, vi drøfter i dag, er et særligt belejligt bidrag i forbindelse med de arbejder, som Kommissionen vil basere sine forslag på.

Mine damer og herrer, det ulovlige, urapporterede og uregulerede fiskeri har i de seneste år været genstand for mange forhandlinger og overvejelser, og nu er tiden inde til at handle på europæisk plan. Fru Auberts og Fiskeriudvalgets betænkning er et særdeles vigtigt og opmuntrende skridt i denne retning.

Carmen Fraga Estévez, for PPE-DE-Gruppen. - (ES) Hr. formand! Jeg takker fru Aubert for hendes indsats, der minder os om, hvad sørøveriet på havene betyder, og om, hvor lidt der er blevet gjort for at bekæmpe det.

Jeg takker også for hendes opbakning til ændringsforslagene, der efter min mening har gjort hendes betænkning klarere, idet de fastsætter grænserne mellem det ulovlige, urapporterede og uregulerede fiskeri og overtrædelserne af den fælles fiskeripolitik i fællesskabsfarvandene, hvilket er et vigtigt aspekt, for selv om vi skal få bugt med dem begge, så er de våben, vi skal bruge, helt forskellige.

Et af de vigtigste våben er de regionale fiskerierorganisationers handling, som måske på nuværende tidspunkt er det eneste mulige forsvar mod det ulovlige fiskeri i rum sø i en kamp, der pr. definition er international og multilateral, og som har fået en større rolle efter de ændringsforslag, der er blevet stillet. På et tidspunkt, hvor der er bekymring for havmiljøets bæredygtighed, og hvor vi ser, at vores egne fiskere i stadig højere grad nægtes adgang til bestandene, er det særdeles bekymrende, at vi er vidner til, at nogle medlemsstater endog går baglæns, herunder nogle, jeg kender godt. Det er også nedtrykkende, at Generaldirektoratet for Fiskeris direktør for eksterne politikker sidste tirsdag indrømmede, at EU's forsøg på at bremse det ulovlige fiskeri havde slået fejl. Og det på nuværende tidspunkt.

I Galicien i sidste uge begyndte 18 medlemsstaters fiskerimyndigheder at drøfte den pakke med foranstaltninger til bekæmpelse af det ulovlige fiskeri, som det ser ud til, at de, som kommissæren har sagt, først vil forelægge for os i andet halvår i år. I forbindelse med dette spørgsmål er det mere end nogensinde før, Rådet der har bolden, for uden en reel politisk vilje fra medlemsstaternes side, uden deres håndfaste forpligtelse til at harmonisere aktionerne, til at gøre dem bindende og højt prioriterede, vil vi fortsætte på samme måde til næste år og næste år igen. Jeg håber ikke, at det går sådan, og at vi snart får en effektiv politik.

Mange tak, hr. formand, og lad mig endnu en gang beklage, at forhandlingen om fiskeriet finder sted sent om aftenen, og at en ny betænkning, der for nylig er blevet optaget på dagsordenen, bliver behandlet først. Tillad mig på min gruppes og egne vegne at fremføre en seriøs protest over den behandling, som fiskeriet er genstand for her i Parlamentet.

Formanden. - Deres indsigelse vil blive ført til protokol.

Rosa Miguélez Ramos, for PSE-Gruppen. - (ES) Hr. formand! Mine damer og herrer, jeg vil også gerne lykønske fru Aubert med hendes indsats og takke hende for den behandling, hun har givet de mange ændringsforslag, som vi fra Den Socialdemokratiske Gruppe har stillet.

Det er korrekt, at FAO har beregnet, at op til 30 % af den landede fisk stammer fra denne type fiskeri - det ulovlige fiskeri - og at EU har undertegnet FAO's internationale handlingsplan, og at Kommissionen i 2003 forelagde en plan til gennemførelse heraf på europæisk plan.

Fiskeriudvalget udarbejdede denne initiativbetænkning såvel med henblik på det internationale møde om det ulovlige fiskeri, der skal afholdes i Rom i begyndelsen af marts, som for at Kommissionen i sin nye handlingsplan kan tage hensyn til Parlamentets opfattelse.

De mange ændringsforslag, som min gruppe har stillet, er blevet indarbejdet, og jeg synes, at vi takket være disse har fået en bedre definition på det ulovlige fiskeri, og at vi desuden har indarbejdet spørgsmål som en skærpet kontrol eller behovet for mere samarbejde på internationalt plan.

Og selv om det ikke så meget drejer sig om at iværksætte mere restriktive foranstaltninger som at anvende dem, vi allerede har, bedre, er det rigtigt, at vi skal understrege behovet for et effektivt kontrol- og inspektionssystem inden for en fælles lovramme i hele EU, og om muligt under Fællesskabsagenturet i Vigos auspicer.

Vi anmoder i vores ændringsforslag om, at fartøjer, der er involveret i ulovlige fiskeriaktiviteter, nægtes adgang til de europæiske havne. Vi anmoder desuden om, at medlemsstaterne ikke indregistrerer dem, og at de overtaler deres statsborgere til ikke at sejle under bekvemmelighedsflag. Importører, speditører og andre berørte sektorer opfordres til ikke at omlaste eller handle med fisk fanget af disse skibe.

Vi opfordrer desuden medlemsstaterne til at samarbejde for at styrke kontrollen med landingerne. Vi ved, at det er vanskeligt at skelne de lovlige fangster fra de ulovlige, især når det, der landes, ikke er friske fisk, men frosset eller forarbejdet fisk, og også i lyset af, at der er kommercielle netværk med tredjelande, og at fisken kommer til det europæiske marked fra tredjelande.

Derfor er der behov for en indsats for at identificere fiskens oprindelse, for der er millioner af mennesker i verden, der er afhængige af fiskebestandene, og vi skal også sikre, at der er bestande til de kommende generationer.

Elsbeth Attwooll, for *ALDE-Gruppen*. - (EN) Hr. formand! Jeg vil indlede med at rose Marie-Hélène Aubert for kvaliteten af hendes betænkning. Hendes begrundelse indeholder en glimrende analyse af problemet og af de fremskridt, der er sket med EF-handlingsplanen fra 2002. Betænkningen indeholder 10 meget klare henstillinger til en ny handlingsplan, som skal iværksættes i 2007. Fem af disse henstillinger indebærer interne foranstaltninger, og fem indebærer samarbejde med andre lande, både direkte og gennem regionale fiskerionisationer.

Det er centralt for bekæmpelse af UUU-fiskeri, at sporbarheden af både fartøjerne og de fisk, som de fanger eller transporterer, forbedres. Dette indebærer bl.a., at der insisteres på anvendelse af FAO's identifikationsstandarder for EU-fartøjer og fartøjer, der anløber EU's havne, og på udvikling af gode fangstdokumentationsordninger. Men det kræver også bedre udveksling af oplysninger de berørte parter imellem, så sorte lister over både fiskerifartøjer og fisketransportfartøjer kan offentliggøres, og muligheden for at komme på en hvid liste gennem skift af flag kan afskæres. Oprettelsen af sorte lister er imidlertid kun effektiv, hvis der er alvorlige konsekvenser for de pågældende fartøjer. Det er grunden til, at vi opfordrer Kommissionen til at tage henstillingen i beslutningens punkt 18 om, at det bør overvejes at udvide importkontrollerne forbundet med sundhed og hygiejne til også at omfatte UUU-fiskerivarer, meget alvorligt. Derfor er genetableringen af den tværtjenstlige høringsgruppe særligt velkommen.

Der bør naturligvis tages mange andre skridt, og det er grunden til, at vi anmoder om, at bekæmpelse af ulovligt fiskeri bliver en af prioriteterne i EF-Fiskerikontrolagenturets årlige arbejdsprogram. Også her må vi sørge for, at vi selv overholder bestemmelserne fuldt ud, og det er årsagen til, at vi gentager Parlamentets tidligere anmodninger om, at fælles minimumsbøder for alvorlige krænkelser skal gælde i alle medlemsstater. Ligebehandling er et vigtigt led i tilskyndelse til overholdelse.

Betydningen af at bistå udviklingslandene med at overvåge fiskeriaktiviteter i deres egne farvande skal også understreges. På dette punkt er der et yderligere ansvar, når vi har indgået fiskeripartnerskabsaftaler med dem. Inddragelsen af UUU-fiskeri i Kommissionens arbejdsprogram for i år er meget positiv, men vi må have en klar tidsplan på dette område. Det er glædeligt at høre, at Kommissionen vil forelægge noget for Parlamentet i andet halvår af 2007, men vi håber, at det sker hurtigst muligt, og at det vil omfatte mange aspekter.

FORSÆDE: Diana WALLIS

Næstformand

Raül Romeva i Rueda, for *Verts/ALE-Gruppen*. - (ES) Fru formand! Jeg vil også gerne takke fru Aubert for hendes fremragende betænkning, som jeg støtter.

Det ulovlige, urapporterede og uregulerede fiskeri betyder ikke alene en risiko for biodiversiteten og for miljøet, med i mange tilfælde uoprettelige omkostninger, men er også - som det er blevet sagt - en vigtig omkostning for mange samfund, der i dag lever af fiskeriet, og som håber, at de næste generationer også kan blive ved med at gøre det.

I denne forbindelse mener jeg, at EU har et dobbelt ansvar. Det første og vigtigste er, at det skal foregå hele verden med et godt eksempel og med sine aktioner og vilje vise, at bekæmpelsen af det ulovlige fiskeri er en af dets prioriteringer. For det andet skal EU også på verdensplan tage førertrøjen på i forbindelsen med bekæmpelsen af det ulovlige fiskeri, hvilket indebærer, at EU skal anvende de eksisterende mekanismer - uanset om det sker via fiskeriaftalerne eller ved samarbejde med tredjelande - og de skal altid indeholde nogle klausuler, der gør det muligt at give dette spørgsmål en høj prioritering.

Men samtidig synes jeg, eftersom et af de grundlæggende problemer med at finde og bekæmpe det ulovlige fiskeri netop - som det også er blevet sagt - er spørgsmålet om sporbarhed og opfølgning på fiskeriet, idet det ofte ikke er muligt at vide, om en fangst er blevet fanget ulovligt eller ej, at det er meget vigtigt, at der fastsættes mekanismer, der forbedrer denne sporbarhed.

I denne forbindelse vil jeg også gerne minde om, at Parlamentet i december vedtog et beslutningsforslag om økologisk mærkning. Mange af forslagene i denne beslutning vil netop bidrage meget til at forbedre forfølgelsen af det ulovlige fiskeri ved hjælp af sporbarhedsmekanismer, som der er et stort behov for.

Derfor tilslutter jeg mig også anmodningerne i betænkningen om, at Kommissionen skal forelægge sit forslag om økologisk mærkning inden juni 2007.

Pedro Guerreiro, for GUE/NGL-Gruppen. - (PT) Fru formand! Også jeg vil gerne takke ordføreren for hendes arbejde. Det omfattende ulovlige, urapporterede og uregulerede fiskeri har en stor del af skylden for de vanskeligheder, som fiskeriet slås med. Det store ulovlige fiskeri er ikke kun til fare for havets økosystemer og fiskebestandene, men det betyder også færre indkomster for de fiskere, der fisker lovligt, og som overholder bestemmelserne om at bevare fiskebestandene.

Som det siges i betænkningen, undergraver det store ulovlige fiskeri indkomsterne for de fiskeriafhængige samfund i mange lande, hvor det går værst ud over dem, der har færreste midler til at kontrollere deres eksklusive økonomiske zoner. Det store ulovlige fiskeri medfører også ringere arbejdsforhold og hygiejne om bord på skibene og undergraver besætningernes faglige rettigheder. Her mener vi, at man ikke må blande det ulovlige fiskeri, der giver betydelige ulovlige profiler til store flåder og finansielle grupper med forbindelse til fiskeriet og til organiserede kriminelle netværk, sammen med de overtrædelser af den fælles fiskeripolitikens bestemmelser, som dele af det mindre, traditionelle kystfiskeri begår, oftest på grund af den økonomiske krise, som det befinder sig i.

Det vækker bekymring at det store ulovlige fiskeri trods FAO-planen fra 2002, der hurtigt er blevet overført til Fællesskabets lovværk og gennemført, bliver stadig mere omfattende på grund af huller i lovgivningen eller upræcise bestemmelser. Bekæmpelse af det store ulovlige fiskeri hæmmes af faktorer såsom anvendelse af bekvemmelighedsflag, manglende overvågning til havs, omladning på åbent hav, manglende havnekontrol og ringe samarbejde og samordning mellem de relevante myndigheder.

Da vi ved, at det ulovlige fiskeri har de største følger for de dele af fiskerflåden, der opererer på dybt hav eller på kontinentalsoklen, især i mindre udviklede lande, er det afgørende, at der er samarbejde mellem staterne og de internationale fiskeriorganisationer om at bekæmpe denne type fiskeri. Til det formål må de nødvendige midler tilvejebringes, også finansielle, så de nødvendige foranstaltninger kan gennemføres, f.eks. effektiv overvågning af fiskeaktiviteterne. Styrkede afskrækkende foranstaltninger må, som det allerede her er nævnt, ledsages af forbedret sporbarhed af fiskeprodukterne, hvor økomærkning også er relevant. Som det ligeledes hedder i betænkningen, er det desuden vigtigt at øge havnestaternes kontrol med losning og omladning af laster fra tredjelande. Vi mener, at de eksisterende foranstaltninger allerede dækker de vigtigste spørgsmål, men at der er behov for en mere grundig og rimelig gennemførelse og større internationale samordning. Det drejer sig derfor ikke så meget om at indføre flere foranstaltninger og mere restriktive foranstaltninger for fiskeriet, især ikke hvis de ved deres virkning og ensidige karakter får den perverse følge at blive til endnu større fordel for de fartøjer, der opererer illegalt.

Tredjelandstøjer, der opererer i medlemsstaternes eksklusive økonomiske zoner, bør være underlagt den fælles fiskeripolitikens bestemmelser og de eksisterende nationale krav. Det gældende bestemmelser kan selvfølgelig altid forbedres og suppleres, hvis der er huller eller mangler. Vi mener, at betænkningen på dette punkt yder et vigtigt bidrag, som vi støtter med enkelte forbehold. Vi finder det temmelig overilet at ville koble bekæmpelse af ulovligt fiskeri sammen med en fremtidig havpolitik for EU, som vi først nu tager fat på en diskussion af i forbindelse med den grønne bog, som Kommissionen har fremlagt. Vi er enige i, at der skal være større samarbejde og samordning inden for EU, men vi bør undgå centraliseringstendenser og stå vagt om medlemsstaternes enebeføjelser, hvad angår overvågning, da det er dem, der bedst kender deres egne eksklusive økonomiske zoner.

Iles Braghetto (PPE-DE). - (IT) Fru formand, hr. kommissær, mine damer og herrer! Vi skal beskytte alle de fiskere, der udøver deres erhverv inden for rammerne af en korrekt og optimal forvaltning af fiskeressourcerne og beskyttelsen af havmiljøet. For at bekæmpe ulovligheder er det af afgørende vigtighed med overvågnings- og kontrolforanstaltninger, som ledsages af sanktioner for alvorlige overtrædelser af fællesskabsbestemmelserne. Bekæmpelsen af ulovligt fiskeri må dog ikke kun bestå af sanktioner, men skal også omfatte en stærk forebyggende indsats med strukturinterventioner.

Til dette formål fastlægger man i den betænkning, vi nu skal stemme om - og som jeg gerne vil takke fru Aubert for - en række strategiske foranstaltninger, der strækker sig lige fra fremme af handelsreguleringsforanstaltninger, som gør det muligt at identificere fangstens oprindelse, til et forslag om miljømærkning, som forhindrer ulovligt fangede fisk i at blive markedsført på det europæiske marked, og en undersøgelse af tariffær og oprindelsesbestemmelser. Det er vigtige instrumenter, hvis vi skal begrænse eller fjerne ulovligt fiskeri fra EU-fiskerifartøjer i europæiske farvande, og hvis vi skal forhindre landing og markedsføring af fisk, der er fanget ulovligt uden for EU.

Lige så vigtig er anmodningen om en undersøgelse af overholdelsen af fællesskabsbestemmelserne om arbejde, sundhed og sikkerhed og af respekten for arbejdstagernes sociale rettigheder og deres arbejds-

og levetilstand om bord. At forbedre fiskens fulde sporbarhed i hele opbevaringskæden fra hav til bord, at undgå en forringelse af fiskeressourcerne og miljøet og at støtte livs- og arbejds kvaliteten i de samfund, der er afhængige af fiskeriet for at overleve, er en form for forebyggelse og afskrækkelse, som ved hjælp af strukturelle midler gør det muligt at dæmme op for ulovligt fiskeri og gøre EU's fiskerisektor til verdens bedste.

Paulo Casaca (PSE). - *(PT)* Fru formand, hr. kommissær, hr. formand for Fiskeriudvalget! Vi skal selvfølgelig alle tilslutte os den tak, der har lydt til ordføreren, som har udført et fremragende arbejde, og vi må også alle begynde med at konstatere, at den nuværende situation er fuldstændig uacceptabel.

Det er således helt uacceptabelt, at det for atlantisk tun, der er den i denne sammenhæng mest undersøgte fisk, gælder, at den ulovlige, urapporterede og uregulerede fangst er på mere end 50 % af den lovligt markedsførte. Det medfører voldsomt overfiskeri og nedbryder også værdien af den fisk, der sælges, altså fiskernes ruin. Det er en situation, som Fællesskabet ikke kan blive ved med at tolerere.

Blandt alle de foranstaltninger, der her foreslås til at løse problemet, vil jeg gerne fremhæve sporbarhed som den afgørende nøgle til succes. Det er den foranstaltning, som vi må sørge for at få vedtaget så hurtigt som muligt. Hvis den gennemføres konsekvent, er jeg sikker på, at vi får en helt anden situation inden længe.

James Nicholson (PPE-DE). - *(EN)* Fru formand! Jeg vil allerførst lykønske ordføreren med denne betænkning, som er en videreførelse af Parlamentets bestræbelser på at løse problemet med ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri.

I EF-handlingsplanen fra 2002 for bekæmpelse af ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri er der fire aktioner, som skal gennemføres på fællesskabsplan. En af disse er at fastlægge medlemsstaternes ansvar for at forhindre deres statsborgere i at udøve UUU-fiskeri. I Rådets dermed forbundne forordning fra 2002 forlanges det da også, at medlemsstaterne griber ind over for statsborgere, der overtræder den fælles fiskeripolitik.

Vi synes at være meget gode til at spore vores egne fiskere og gribe ind over for enhver overtrædelse af europæisk lovgivning, men samtidig synes vi at have været knap så gode til at løse det langt større problem med ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri. Problemet med overfiskning og ulovligt fiskeri er internationalt. Det rækker ud over EU's farvande, og alligevel kan de fiskere, som jeg repræsenterer, med nogen rimelighed klage over, at Kommissionen nogle gange ikke er i stand til at se ud over vores egne farvande.

Der skal tydeligvis stadig gøres meget for at løse dette problem, og jeg bifalder de praktiske forslag, f.eks. forslaget om, at fartøjer, der bringer fisk ind i EU, skal underkastes de samme krav om forelæggelse af dokumentation som fartøjer, der opererer i EU. Jeg bifalder ligeledes forslaget om, at Kommissionen bør bistå udviklingslandene med at bekæmpe UUU-fiskeri. Jeg mener, at et af midlerne til at opnå dette er de forskellige bilaterale fiskeriaftaler med udviklingslande.

Jeg vil imidlertid gerne være sikker på, at dette repræsenterer en koordineret tilgang til problemet, og at det ikke bare er en ad hoc-tilgang. Jeg bemærker, at nogle lande ikke har været samarbejdsvillige. Hvis vi indgår en bilateral fiskeriaftale med et land, kan vi naturligvis forlange, at det samarbejder mere. Ellers kunne kynikere antyde, at vi er mere interesserede i at få fisken end i at bringe ulovligt fiskeri til ophør.

David Casa (PPE-DE). - *(EN)* Fru formand! Mange af vores debatter om fiskeri har været centreret om bæredygtighed og betydningen af at finde den rette balance mellem beskyttelse af havmiljøet, beskyttelse af fiskebestandene og aktivitetens levedygtighed.

Der er blevet indført bestemmelser, og fiskerne er forpligtede til at overholde disse bestemmelser, så der opnås en optimal standard, der er til fordel for alle. Disse bestemmelser er baseret på specifikke statistiske oplysninger, der er indsamlet fra vores have, og standarderne er fastsat ud fra disse oplysninger. Jeg mener imidlertid, at medmindre vi bekæmper ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri behårdt, vil vi gøre ærlige fiskere en bjørnetjeneste og begrænse deres aktivitet til fordel for andre, som begår ulovligheder.

Grænsen mellem lovligt og ulovligt fiskeri er nogle gange hårfin, og vi må have en utvetydig definition for at undgå misforståelser. Vi må have et effektivt kontrolsystem og et forvaltningsprogram, der er mere sammenhængende og målrettet, med henblik på at anvende de eksisterende bestemmelser med

større præcision. Vi må også forsøge at forhandle med vores nabolande om at indføre de samme politikker, så vi har et system med én politik for hvert farvand, hvilket utvivlsomt ville være til fordel for alle. For at gøre dette må vi være villige til at dele vores teknologi med disse lande og tilskynde til nye partnerskabsaftaler.

Derudover skal samarbejdet mellem medlemsstaterne styrkes. Fangsters lovlige oprindelse skal kunne påvises, inden der gives tilladelse til losning i EU. Der skal forelægges dokumenter til godtgørelse af, at fiskene er fanget i overensstemmelse med den regionale fiskerierorganisations normer. Dette vil være et meget vigtigt skridt til at sikre, at vores fiskere får, hvad der tilkommer dem, og at vores farvande desuden er beskyttet mod overfiskning. Da bestandene var rigelige, så vi ofte gennem fingre med uregulerede aktiviteter. Nu mener jeg, at der skal handles, før det er for sent. Ingen bestemmelser og ingen lovgivning vil nogensinde være effektive eller have nogen mening, hvis vores have tømmes som følge af overfiskning.

Christofer Fjellner (PPE-DE). - (SV) Fru formand! I Miljøudvalget er jeg ansvarlig for en sag om torskefiskeriet i Østersøen. I mit arbejde med sagen har jeg kunnet konstatere, at dele af torskebestanden til trods for reducerede fiskekvoter er tæt på den biologisk kritiske grænse. Truslerne mod torsken er flere, men den største trussel er trods alt det ulovlige fiskeri.

Som grundlag for min betænkning har jeg forsøgt at få fat i Kommissionens vurdering af, hvor omfattende det ulovlige fiskeri omkring Østersøen er. Informationerne blev imidlertid hemmeligholdt. Det tog mig flere måneder at fremskaffe disse informationer. Ikke desto mindre fik jeg fat i rapporten i går, og nu forstår jeg pludselig alt hemmelighedskræmmeriet. Det ulovlige fiskeri i Østersøen var værre, end vi havde forestillet os. Jeg kan kun beklage, at Sverige er blandt de allerværste syndere i denne sammenhæng. Kommissionen slår imidlertid fast, at Polen er den største synder. Da inspektørerne kontrollerede fiskeriet i Polen, var de faktiske fangsttal 48 % højere end de rapporterede. Dette betyder, at op imod en tredjedel af det polske fiskeri viste sig at være ulovligt. Den næststørste synder var Sverige. De faktiske fangsttal viste sig her at være 21 % højere, da der blev gennemført kontroller heraf, hvilket er fuldstændig uforståeligt, idet de svenske fiskere ikke engang opbruger deres kvoter.

Den konklusion, som jeg kan drage af den rapport, som jeg læste, er, at vi skal finde en ny strategi. Vi kan ikke sætte vores lid til endeløse forhandlinger om reduktioner af fiskekvoter. Miljøstyrelsen burde opgive sit krav om et fiskestop. Alle vi, som værner om fiskebestandene i f.eks. Østersøen, burde i stedet forenes i kampen mod det ulovlige fiskeri. Derfor vil jeg godt kræve fire ting af Kommissionen. For det første skal De kaste lys over synderne i stedet for at hemmeligholde og beskytte dem, og det skal ske ved at offentliggøre navnene på de lande, som ikke sætter en stopper for det ulovlige fiskeri. For det andet skal De sørge for, at der snarest muligt kræves elektroniske logbøger af alle både, som fisker i Østersøen, og at dette gælder for alle både uanset størrelse. For det tredje skal De anlægge sag mod Polen ved domstolene for overtrædelse af fiskeribestemmelserne, og for det fjerde skal De omgående iværksætte en undersøgelse af mulighederne for at indføre individuelt overførbare fiskekvoter, som giver de enkelte erhvervsfiskere en egen interesse i at værne om fiskebestandene. Derfor vil jeg godt spørge her i dag, om Kommissionen er parat til at gøre dette.

Ioannis Gklavakis (PPE-DE). - (EL) Fru formand! Jeg lykønsker ordføreren, fru Aubert, med hendes betænkning om ulovligt, urapporteret og ureguleret fiskeri. De spørgsmål, som vi drøfter her i dag, er af særlig interesse, hvis følgerne for både havmiljøet og lovligt fiskeri tages i betragtning.

Ulovligt fiskeri er en af de vigtigste årsager til mange fiskebestandes sammenbrud. I virkeligheden undergraver det alle vores bestræbelser på at udnytte fiskeressourcerne rationelt og på at beskytte havmiljøet.

Ud over miljøvirkningerne har det også negative økonomiske følger, fordi det fordrejer konkurrencen mellem fiskerne og har indflydelse på, om de, der overholder lovgivningen, kan overleve.

Jeg vil imidlertid også undersøge dette spørgsmål set ud fra et synspunkt om den menneskelige faktor: Ulovligt fiskeri har ofte følger for besætningers sikkerhed, fordi de kun har minimale garantier, hvad angår ansættelsesforhold og sikkerhed for menneskeliv på søen. Ulovligt fiskeri er ensbetydende med ulovligt og ukontrolleret arbejde.

Som bekendt er ulovligt fiskeri ikke noget nyt fænomen. Men den øgede efterspørgsel efter fiskerivarer kombineret med færre tilgængelige ressourcer har forårsaget en knopskydning af dette fænomen, navnlig i form af fartøjer, som fører bekvemlighedsflag.

Fru Auberts betænkning omfatter de vigtigste aspekter af det problem, der skal undersøges, f.eks.:

for det første det ansvar, der påhviler flagstaten,

for det andet det ansvar, der påhviler den stat, hvor fisken landes,

for det tredje det ansvar, der påhviler de aktører, der er involveret i transport og markedsføring af fiskerivarer, indtil de når ud til forbrugeren.

Jeg mener, at der skal træffes flere foranstaltninger for at kontrollere og udrydde ulovligt fiskeri både på europæisk plan og på regionale fiskerierorganisationers plan. Vi må handle. Vi må beskytte miljøet, de lovlige fiskere, forbrugerne og retsordenen. Vi må være beslutsomme og strenge.

Formanden. - Forhandlingen er afsluttet.

Afstemningen finder sted i morgen kl. 12.00.

16. Romaernes frie bevægelighed inden for Den Europæiske Unions grænser (forhandling)

Formanden. - Næste punkt på dagsordenen er redegørelse fra Kommissionen om romaernes frie bevægelighed inden for Den Europæiske Unions grænser.

Joaquín Almunia, medlem af Kommissionen. - (ES) For to uger siden indledtes Det Europæiske År for Lige Muligheder for Alle. Det Europæiske År for Lige Muligheder for Alle og retten til at leve et liv uden forskelsbehandling er grundlæggende værdier, som EU bygger på.

Kommissionen er helt klar over den kendsgerning, at romabefolkningen befinder sig blandt de grupper, der har størst risiko for at blive forskelsbehandlet eller holdt ude af arbejdsmarkedet, samfundet, politikudformningen eller kulturlivet.

Kommissionen har derfor forpligtet sig til at tage fat på forskelsbehandlingen og udstødelsen af romamindretallet med alle tilgængelige instrumenter.

Jeg vil især nævne to af disse. For det første, gennemførelsen af direktivet fra 2000, der beskytter mod forskelsbehandling på grund af race eller etnisk oprindelse. Kommissionen vil sikre, at det bliver gennemført i lovgivningen og anvendes korrekt i alle medlemsstaterne. For det andet vil jeg gerne nævnte anvendelse af finansielle instrumenter, nærmere bestemt strukturfondene og Den Europæiske Socialfond i særdeleshed.

Kommissionen har anmodet medlemsstaterne om at tage hensyn til målet om inddragelse af romabefolkningen, når de udarbejder deres handlingsplaner for finansieringsperioden 2007-2013.

Vi skal gøre en større indsats for at øge bevidstheden blandt romabefolkningen og befolkningen i almindelighed om retten til ikke at blive diskrimineret og til at påskønne de fordele, som mangfoldigheden medfører. I denne henseende er Det Europæiske År for Lige Muligheder for Alle og den igangværende oplysningskampagne mod forskelsbehandling efter vores opfattelse særdeles nyttige instrumenter.

Kommissionen glæder sig over de hidtidige fremskridt inden for rammerne af tiåret for inddragelse af romafolket 2005-2015, hvor der i dag deltager ni regeringer fra de central- og østeuropæiske lande og de vestlige Balkanlande, herunder fem EU-medlemsstater. For første gang har de nationale regeringer i disse lande forpligtet sig til at lære af hinanden og udveksle strategier, som har haft succes, med det formål at forbedre forholdene for romamindretallet med hensyn til beskæftigelse, uddannelse, bolig og sundhedsbeskyttelse.

Kommissionen glæder sig over, at alt dette sker i nært samarbejde med romasamfundet. Vi har også brug for fremadrettede politikker. Ekspertgruppen på højt niveau om social inddragelse og arbejdsmarkedet for etniske mindretal, der er nedsat af Kommissionen, er særlig opmærksom på spørgsmålet i forbindelse med romabefolkningen. Gruppen vil offentliggøre sine anbefalinger i slutningen af året, og vi er sikre på, at disse anbefalinger vil komme med en meget værdifuld information med henblik på udformningen af en fremtidig europæisk politik om inddragelse af etniske minoriteter, herunder romabefolkningen.

Endelig, fru formand, vil jeg gerne understrege, at Gruppen af kommissærer for menneskerettigheder vil behandle alle disse spørgsmål på dens næste møde i juli i år.

Livia Járóka, for PPE-DE-Gruppen. - (HU) Fru formand! Vi ved, at mange romaer forsøgte at komme til Europa - Vesteuropa - efter udvidelsen i 2004. Vi ved også, at de aktuelle tal ikke var særlig høje, men de påpegede den forfærdelige og håbløse situation, som romaerne befinder sig i. Vi ved, at romaerne var uønskede i Europa. Fordi de fleste værtslande allerede var usikre på, hvordan de skulle håndtere romaers migration, reagerede de med at stramme deres asylprocedurer, hvilket tvang mange romaer til at vende tilbage til deres hjemlande. Eftersom de havde solgt alle deres ejendele, vendte de tilbage til langt værre forhold end dem, de havde forladt.

Vi ved også, at situationen på grund af mediernes overdrevne, hysteriske og usande historier gav anledning til stærk frygt i vesteuropæiske lande. Situationen fik oven i købet mange lande til at forsøge at forhindre yderligere udvidelse. Vi ved også, at denne atypiske tendens til migration blandt europæiske romaer i virkeligheden skyldes den adskillelse i skoler, den enorme arbejdsløshed, de meget store fordomme og den begrænsede adgang til sundhedstjenester, som romaerne udsættes for i deres hjemlande. Vi ved også, at romaerne helst vil leve og trives i deres hjemlande.

Til trods for de store beløb fra Phare er ghettodannelsen, adskillelsen, udelukkelsen og de romafjendtlige følelser vedblevet med at vokse siden udvidelsen, også i Vesteuropa. EU har et stort ansvar for og en stor interesse i at fremme integrationen af romaerne. Ud over at sikre de finansielle rammer har Kommissionen også til opgave at fremme og overvåge. Alle midler, der kan påvirke medlemsstaterne, skal tages i anvendelse, og der skal udarbejdes en europæisk strategi.

Vi vil gerne have en grønbog og sanktioner mod lande, der ikke følger de direktiver, som tager sigte på at gøre en ende på adskillelse, samt direktiver om beskæftigelse og lige muligheder. Dette skal ske, så Europa og hjemlandene kan udnytte romaernes medgang bedst muligt, navnlig i lyset af de europæiske demografiske indikatorer i en tid, hvor vi taler om et grånende Europa. Romaerne ønsker i bund og grund at trives i disse lande, og de ønsker ikke at forlade deres lande.

Claude Moraes, for PSE-Gruppen. - (EN) Fru formand! Dette sted er organiseret således, at jeg af en eller anden grund har mere taletid end fru Járóka, hvilket næppe kan være rimeligt. Jeg er enig i alt det, hun har sagt, og grunden er, at alle de tilstedeværende talere ønsker at spørge Kommissionen om, hvad fri bevægelighed for romaerne inden for EU's grænser egentlig betyder. Vi mener, at forskelsbehandlingen er omfattende - ikke bare faktisk forskelsbehandling af den homogene romanibefolkning, men også indgreb i deres muligheder for at bevæge sig, dvs. indgreb i fastboende romaers muligheder for virkelig at bevæge sig frit i visse lande. Dette kan skyldes faktiske begrænsninger, f.eks. gennem visa og praktiske begrænsninger, og det kan også, som fru Járóka nævnte, betyde begrænsninger gennem forskelsbehandling: Når romaer traditionen tro rejser gennem lande og fra et land til et andet, udsættes de for forskelsbehandling.

Det, jeg gerne vil høre Kommissionen sige i sin redegørelse, er, hvad den egentlig mener om disse indgreb og begrænsninger. Hvilke undersøgelser har den gennemført af, hvad disse indgreb består i, og hvad mener den, at den kan gøre for at ophæve disse begrænsninger for romanisamfundet?

Hvad siger Kommissionen i øvrigt om 2007 som det europæiske år for lige muligheder? Jeg har hørt meget lidt om romaspørgsmålet i den sammenhæng. Jeg har hørt en masse om aldring, handicap, race og religion. Men hvilket program har Kommissionen for netop romaspørgsmålet? Jeg ved, at det er lidt uretfærdigt at spørge Dem om det, hr. Almunia. Det er ikke Deres fagområde, så De må ikke tro, at jeg forsøger at ramme Dem. Men vær så venlig at fortælle kommissærerne, at vi ikke har fået nogen konkrete oplysninger. Vær venlig at viderebringe det. Hvad agter De at gøre i år?

Hvad gør ekspertgruppen på højt plan ved spørgsmålet om fri bevægelighed? Hvilke planer er der for romaspørgsmålene, dvs. spørgsmålene vedrørende faktisk forskelsbehandling og chikane? Hvordan bliver pengene brugt? Vil de mindske fattigdommen? Går de til uddannelsesprogrammer? Det er alt sammen ting, som fru Járóka, fru Mohácsi og andre har kæmpet for i nogen tid.

Den Socialdemokratiske Gruppe støtter fuldt ud deres tilgang om at anmode Kommissionen om svar, og jeg mener, at denne aften er et godt tidspunkt til at få de svar. Hvis De ikke kan give dem, hr. Almunia, så viderebring venligst dette vigtige budskab til Deres kommissærkolleger, for det er på tide, at vi får nogle specifikke svar på disse spørgsmål.

Viktória Mohácsi, for *ALDE-Gruppen*. - (HU) Fru formand! Jeg vil indlede med at præcisere følgende: Baggrunden for mine bemærkninger er ikke et ønske om at rejse tvivl om europæernes, og dermed romaernes, ret til fri bevægelighed, og jeg ønsker heller ikke at anmode om nogen ekstra rettigheder for disse mennesker, for denne mindretalsgruppe. Mit oprindelige mål var, at EU skulle undersøge, hvordan det kan dokumentere - noget, som min kollega hr. Moraes også nævnte - antallet af tvungne migranter, dvs. mennesker, der er tvunget til at forlade deres hjem, fordi de udsættes for vedvarende forskelsbehandling.

Kommissæren nævnte, at det ikke er nok, at et land træffer foranstaltninger mod forskelsbehandling. Den pågældende medlemsstat skal også sørge for integration. Jeg mener, at vi endnu ikke er nået til den fase, endsiges den fase, hvor vi er i stand til at overvåge forskelsbehandling i de enkelte medlemsstater eller tage passende skridt til at bekæmpe den.

I april 2005 vedtog Parlamentet en beslutning, hvor der i første sætning står, at romaer bliver forskelsbehandlet i EU's medlemsstater. Vi ved ikke, hvor mange der forlader deres hjem, fordi de udsættes for vedvarende forskelsbehandling og håber, at deres liv bliver mindre besværligt i et vesteuropæisk land.

I næste uge får vi endnu en chance, når den ungarske domstol behandler sagen om børn, som er placeret i specialskoler uden nogen grund. Selv om de er ved deres forstands fulde brug, er de tvunget ind i uddannelsesinstitutioner for udviklingshæmmede. Jeg har personligt undersøgt sagerne om 12 af den slags børn, for de ungarske specialskoler er generelt fyldt med romabørn, som udgør mindst 70 % af specialskolebørnene i Ungarn, og desværre er disse tal ikke ret meget anderledes i mange andre medlemsstater.

For nogle få måneder siden søgte flere hundrede ungarske romaer asyl i Sverige, som naturligvis - mig bekendt - afviste deres ansøgning. Jeg ved ikke, hvor mange af de familier, der har børn, som lider under forskelsbehandling i en tilsvarende situation. En ting er sikkert, hvis sådan noget skete med mine børn, ville jeg søge asyl i et andet land.

Kampen for at udrydde forskelsbehandling og garantere menneskerettighederne inden for medlemsstaternes grænser er vores fælles ansvar. Vi har evnen til at træffe foranstaltninger imod forskelsbehandling, og det skal vi gøre. Siden 2000 har vi i EU's territorium brugt 750 millioner euro til integration af romaerne, men antallet af arbejdsløse og antallet af børn, som er erklæret udviklingshæmmede, er steget. Nu er tiden inde til, at Kommissionen tager det arbejde, som den har gjort hidtil, alvorligt og udarbejder en strategi, der - som min kollega fru Járóka også nævnte - vil kunne gøre en ende på forskelsbehandling og stille de lande, der endnu ikke overholder lovgivningen, til ansvar.

Elly de Groen-Kouwenhoven, for *Verts/ALE-Gruppen*. - (EN) Fru formand! Jeg vil indlede med et spørgsmål. Hvornår vil EU omsider tage sit største mindretals situation alvorligt?

15 millioner mennesker i Europa er fortsat udelukket fra grundlæggende menneskerettigheder såsom retten til uddannelse, beskæftigelse eller fysisk integritet, blot fordi de er romaer eller sigøjnere, som de fleste mennesker stadig kalder dem. For en måned siden tiltrådte endnu to lande EU. Den behandling, som romaerne får i disse lande, lever langt fra op til EU's normer. Som det fremgår af den seneste rapport fra Det Europæiske Observationscenter for Racisme og Fremmedhad, er situationen ikke bedre i mange af de gamle medlemsstater.

Når vi taler om romaers migration, kommer de fleste af os til at tænke på fattige, udhungrede mennesker, der kommer for at forstyrre os i vores behagelige liv, i stedet for at huske på, at de har rettigheder. Under det finske formandskab i 1999 vedtog EU en henstilling til medlemsstaterne om at være særligt opmærksomme på mindretallenes situation, navnlig mindretal uden noget hjemland, dvs. romaerne. Kommissionen har brugt titusindvis af euro til forbedring af romaernes situation uden at udvikle en klar strategi og en målrettet tilgang med udgangspunkt i andre mellemstatslige organisationers model. Under disse omstændigheder bliver migration ofte romaernes sidste udvej.

Giusto Catania, for *GUE/NGL-Gruppen*. - (IT) Fru formand, mine damer og herrer! Det Europæiske Observationscenter for Racisme og Fremmedhad gav os for nylig nogle bekymrende oplysninger, nemlig at der i Europa er stadig flere tilfælde af racisme og fremmedhad over for minoriteter. Dette går navnlig ud over romaerne, som er EU's største etniske minoritet.

Der finder mange tilfælde af forskelsbehandling sted, når det gælder retten til et arbejde og retten til undervisning, og romaernes tilværelse er ofte præget af fattigdom og udstødelse. Nogle gange er det oven i købet de institutioner, der burde beskytte menneskerettighederne, som foretager denne forskelsbehandling. Det var tilfældet i Slovenien for nylig, hvor en hel gruppe mennesker, der havde opholdt sig i landet i mange år, blev fjernet fra det område, hvor de havde boet i lang tid. Jeg mener tværtimod, at det er nødvendigt at fremme romaernes deltagelse i det sociale og politiske liv, men hvis det skal kunne lade sig gøre, er medlemsstaterne nødt til at anerkende dem som etnisk og sproglig minoritet. Vi skal gå væk fra systemet med lejre og fremme boligformer, der letter integrationen og hindrer enhver form for adskillelse.

Romaerne repræsenterer en årtusindgammel kultur, og efter min mening bør vi have stor respekt for nomadekulturerne. Det er deres fortjeneste, at den såkaldte vestlige kultur er opstået, nemlig den kultur, der opstod i Mesopotamien, som i dag hedder Irak og er under militær besættelse, hvilket skaber en uhensigtsmæssig krig mellem kulturerne. Vi står i gæld til romaerne, selv om Europa efter min opfattelse ofte har diskrimineret dem og behandlet dem dårligt.

Derfor skal vi fremme deres integration i samfundet og deres frie bevægelighed. Jeg vil således gerne tilslutte mig de andre parlamentsmedlemmer og bede Kommissionen om at gøre en mere aktiv indsats, selv om jeg godt ved, at kommissær Almunia sikkert ikke kan give os et udtømmende svar, eftersom det ikke er hans ansvarsområde. Vi mener dog, at Kommissionen bør handle hurtigere i disse spørgsmål.

Sarah Ludford (ALDE). - *(EN)* Fru formand! EU's racedirektiv er ikke effektivt nok til at bekæmpe den mangfoldige forskelsbehandling, som romaerne udsættes for. Personligt mener jeg - og det er ikke nødvendigvis min gruppes synspunkt, for jeg har ikke konsulteret den - ligesom netværket af uafhængige eksperter i grundlæggende rettigheder, at vi må have en retsakt, der specifikt tager sigte på at beskytte og fremme romanibefolkningens lighedsrettigheder. Det siger jeg ikke uden videre, for normalt er jeg ikke så begejstret for specifikke foranstaltninger, men jeg har indtryk af, at Kommissionen ikke er begejstret for denne idé, og hvis vi ikke har et sådant fokuseret og målrettet instrument, er jeg bange for, at det hele ender i snak.

Det Europæiske Center for Romaers Rettigheder og Det Europæiske Netværk mod Racisme påpegede for nylig i et fælles dokument, at lokale eller regionale regeringer ofte tilskynder til eller tolererer tvangsudsættelser, anvisning af ekstremt dårlige boliger, nægtelse af grundlæggende sociale og økonomiske rettigheder og adskillelse i skoler, og de centrale regeringer har ikke været i stand til at standse dem.

Tidligere i aften stillede jeg et spørgsmål til Rådet om romanibefolkningens situation, og formandskabets svar var i store træk, at mens lovgivning, som forbyder forskelsbehandling, er EU's ansvar, er social integration de nationale regeringers anliggende - et spørgsmål om subsidiaritet. Hvordan vil Kommissionen i betragtning af den holdning fremme et effektivt paneuropæisk program for integration og lige muligheder?

Fru formand! Jeg håbede at få et svar fra kommissæren, men jeg kan se, at det ikke planen, at han skal tale. Ifølge webstedet skulle han runde debatten af, men ikke her. Får vi et svar eller ej?

Formanden. - Kommissæren har sagt, at han ikke ønsker at svare, men jeg er sikker på, at han som følge af de stærke udtalelser, der er blevet fremsat i aften, vil viderebringe budskabet til sine kolleger.

Forhandlingen er afsluttet.

17. Dagsorden for næste mødeperiode: se protokollen

18. Hævelse af mødet

(Mødet hævet kl. 23.15)